VINYL

nummer 10

GRATIS FLEXI
NEXDA
PEDALEN
ANC LAREN
VIDEO-VINYL
BAUHAUS
VOVOKAI
JAMES BLOOD
LA FRANCE 2

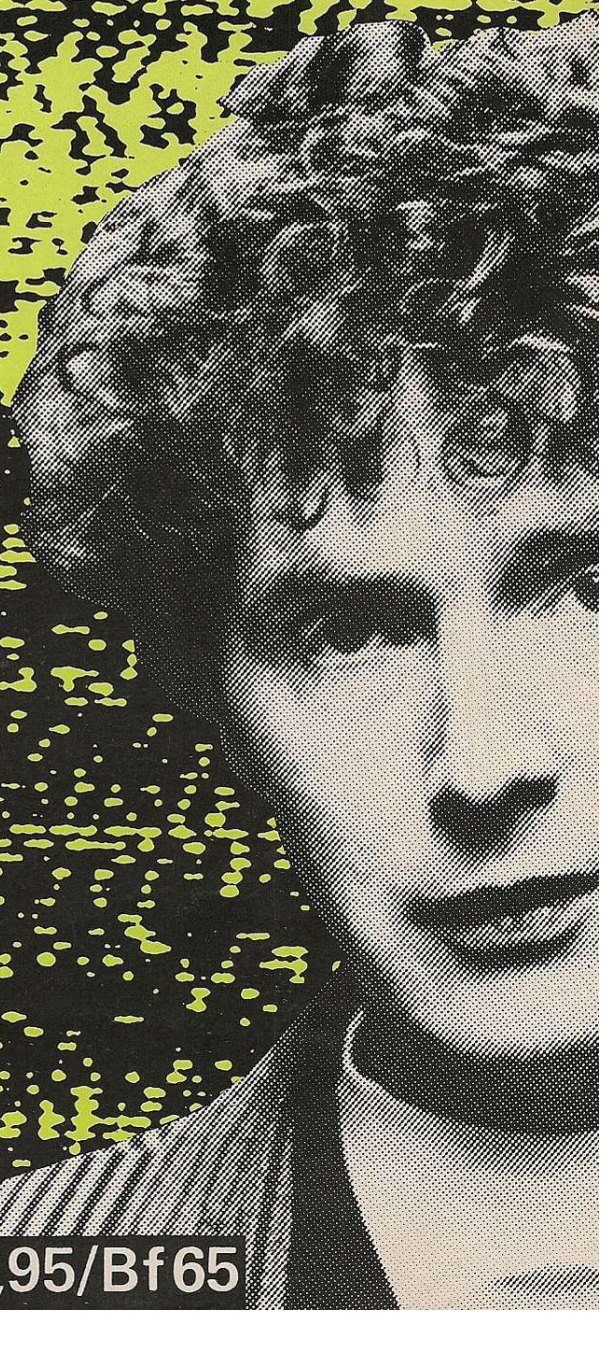

januari 1982 losse nummers fl 3,95/Bf 65

HARRY EN DE PLATEN-BIZZ

JERRY HARRISON
'THE RED AND THE BLACK'

OVER DEZE ELPEE WORDT VEEL TE VEEL GELUID EN VEEL TE WEINIG VAN GEDRAAID. TEST 'M ZELF!

DAVID BYRNE
'THE CATHERINE WHEEL'

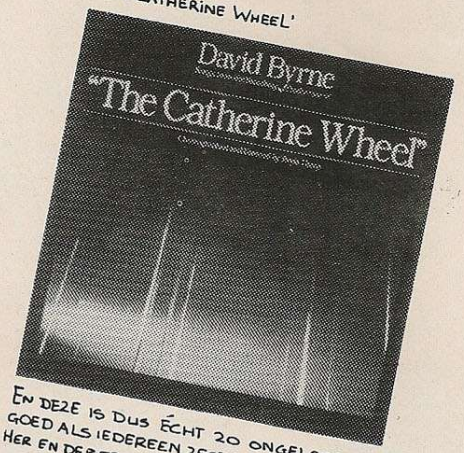

EN DEZE IS DUS ÉCHT 20 ONGELOOFLYK GOED ALS IEDEREEN ZEGT DAT-IE IS! HIER EN DER TE KOOP!

THE UNKNOWNS
'DREAM SEQUENCE'

DE NAAM VAN DEZE SIRE-GROEP ZEGT'T AL: NOOIT VAN GEHOORD, MAAR KLINKT LEKKER!

KIX
'KIX'

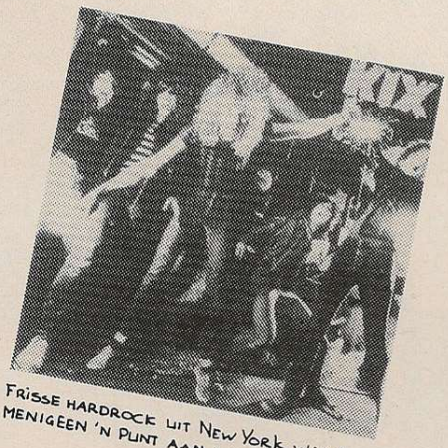

FRISSE HARDROCK UIT NEW YORK, WAAR MENIGEEN 'N PUNT AAN KAN ZUIGEN!

GODMOMA
'HERE'

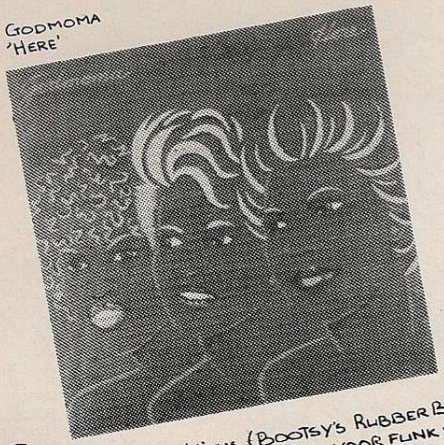

BOOTSY COLLINS (BOOTSY'S RUBBER BAND)! PRODUKTIE STAAT GARANT VOOR FUNK WAAR DE VETERS VAN UIT JE SCHOENEN SPRINGEN!

wea Records

© VAN WULFTEN

Vinyl is een muziektijdschrift dat maandelijks verschijnt. De redactie beoogt op onbevooroordeelde wijze vernieuwende stromingen en onderstromingen binnen de muziek te belichten. Een abonnement (12 nummers) kan worden verkregen door de antwoordcoupon op te sturen. Of door een bedrag van *f* 41,– over te maken op postgiro 4306590, of Rabobankrekening 3936866620.

Redactiesecretariaat:
Kleine-Gartmanplantsoen 14
1017 RR Amsterdam, tel. 020-249226/ 227119.

Muzikanten die in aanmerking willen komen voor de flexidisc kunnen hun materiaal sturen naar Postbus 43030, 1009 ZA Amsterdam.

Vinyl is een uitgave van de Stichting Vinyl. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden vermenigvuldigd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.
Voor informatie over advertentievoorwaarden bellen met 020-249226.

Stichtingsbestuur
Frans Hagenaars
Arjen Schrama
Marc Tegefoss

Redactie
Ann Bouwma
Stephen Emmer

Vormgeving
Max Kisman
Ronald Timmermans
Marcel Reimer

Platen/archief
Dick Koopman
Oscar Smit
Gerard Walhof

Fotografie
Joep Bruynjé
Anton Corbijn
Peter Cox
John Groot
Fran van der Hoeven
Kooos
Vincent Kruijt
Roy Tee

Medewerkers
André Bach
Nora Bekkering
Erwin Blom
Han Buhrs
Paul Canipari
Constance
Pim van Galen
Cornel La Grouw
Frans Hemelaar
Sander Jonkergouw
Jan Landuyt
Nico Marinus
Joost Niemöller
Inge Rival
Mart Roegholt
Dick Ryken
Rens Sanders
Harold Schellinckx
Hans Schot
H. W. Targowski
Hans Vermeeren
Erik Voogel
Sigrid Wissing
Richard Zeilstra

Druk/zetwerk
SSP, Amsterdam

Distributie
Betapers bv

Advertenties
Rudolf Kerbosch
020-249226
Feenstra-Salemink bv
Warnsveld 05750-27111

GEBRUIK DE ANT-WOORDKAART OP PAGINA 45 VOOR 'N ABONNEMENT!

4 Modern English
Modieuze Monotonie
5 B-Movie
De beste modeontwerpers van Engeland
6 Pedalenproza
8 Video Vinyl
Fabriekswaren bundelen zich
10 Video Vinyl
Vuzik Visco Vidzine
12 No Wave himself
James Blood Ulmer en de kwal
14 Bauhaus
Te voorspelbaar geworden
16 Psychedelic Furs
In ieder geval intens
19 Invalshoek
Wat heet commercieël?
20 Index Vinyl 1981
AT/MZ
22 La France II
23 Malcolm McLaren
De vergulde ideeënbus
28 Nexda
Wij maken moedermuziek
30 Bleistift
Constant los zijn
33 Vovo Kai
Cassettedeck als fuzz
35 Signalement
36 Nieuw uit
Releases en recensies
42 Simon Jeffes
Pinguïn loopt café binnen
43 Plan A
Wel en wee in Arnhem

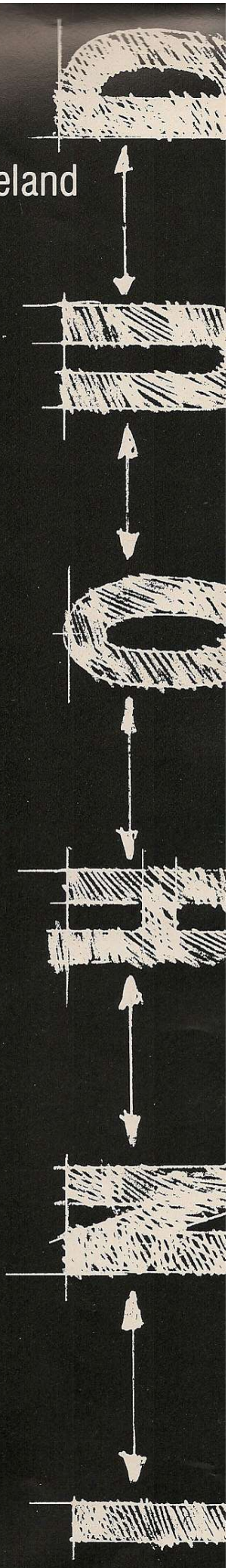

MODIEUZE MONOTONIE

MODERN ENGLISH

tekst: Sander Jonkergouw foto : Vincent Kruijt

Het uit Essex afkomstige Engelse kwintet Modern English, ontstaat in de nadagen van de nu al legendarische groep Joy Division. Ze storten zich, omringd door vele andere bandjes, in het strijdgewoel, waarbij de teneur kan worden gekenschetst als de somberste periode die de popcultuur tot nu toe heeft gekend.
Evenals zoveel andere groepen die in dit kielzog het levenslicht aanschouwen, wordt Modern English het Joy Division-epigonisme verweten. Men vergeet dat het genre van deze doemsektor te weinig speelruimte biedt om elkander onderling ruimschoots variatie te geven, welke ongetwijfeld nodig is wil men niet van navolging worden beticht. Dat Modern English het erg moeilijk heeft bewijst het volgende gesprek.

Voor het eerst in Nederland zijn de groepsleden allesbehalve tevreden over de tot zover gegeven concerten op de Hollandse podia. Als reden wordt opgegeven, dat het publiek te weinig bekend is met de band waardoor een volledige inleving van de toeschouwers met het totaalgebeuren ontbreekt. Een gebrek aan publiciteit moet voor dit falen als de boosdoener opdraven. Maar de belangstelling van de muziekpers in Engeland ontbreekt eveneens. Terwijl John Peel een fan van hun is, blijkt dit toch niet voldoende Modern English de grote doorbraak te laten maken die ze zich zelf zo graag gunnen.
Hun eerste single 'Drowning Man' verschijnt op Limp records, een lokaal platenmaatschappijtje, gerund door hun voormalige promotor. Als deze na korte tijd Engeland verlaat, besluiten ze bij het uiterst succesvolle independent-label 4AD in Londen een contract te tekenen.
Nadat men met 4AD in zee is gegaan verschijnen drie singles, die, in tegenstelling tot de in april van dit jaar uitgekomen eerste elpee, een veel toegankelijker factor met zich meedragen en zelfs uitermate geschikt worden bevonden voor een pasje op de dansvloer.
De singles zien de groep als een promotie met een commerciële taak, terwijl de langspeler het serieuze gedeelte moet vertegenwoordigen. Afgezien van dit onderscheid blijft voor zowel het 45 - als het 33 toeren produkt de tekst meestal onverstaanbaar, zij het, dat op de elpee een kleine verbetering optreedt door toedoen van engineer Ken Thomas die het stembereik van Robbie Gray een donkere galm meegeeft en daarmee de tekst beter uit de verf laat komen.

Met de alom bekende vraag: 'In hoeverre bouwt Modern English voort op de traditie van Joy Division', is men bijzonder ongelukkig. 'Kijk eens, bij iedere muzikale uiting is er sprake van jatwerk en zeker op het terrein waar wij ons begeven'. 'Joy Division heeft overal sporen achtergelaten'.
Een onduidelijk antwoord. Men mag dan niet op de traditie van Joy Division voortbouwen, maar dat de heren op het contemporaine vlot meedrijven is wél duidelijk.
Gevraagd naar de plannen voor de toekomst geven ze te kennen de voltooiing van de tweede langspeler als eerste en belangrijkste doel te zien. Het moet een produkt worden dat in het verlengde van het debuut-album ligt, ook al heeft men ditmaal de opzet vanuit een volledig ander uitgangspunt te werk te gaan, iets waarover op dit moment nog geen details kunnen worden verstrekt.

Op de keper beschouwd kan men zeggen dat Modern English alle elementen bezit om voor een moderne act door te gaan, zeker daar waar het op hun kleding aankomt, doch kleren maken de man nu eenmaal en niet de muziek. De grote mankementen - hetgeen het concert ook bewees - zijn gebrek aan emotie en een monotone dosering van het toch al zo magere repertoire wat ze in huis hebben.
Modern English is een band, die de kinderziekten nog lang niet heeft overwonnen en zal er een harde dobber aan hebben om het hoofd boven water te houden aangezien de markt, waarop zij opereren, toch al oververzadigd is.
DISCOGRAFIE
singles: Drowning Man/Silent World -limp rec.; Swans On Glass/Incident -4AD; Gathering Dust/Tranquillity Of A Summer Moment - 4AD; Smiles And Laughter/Mesh And Lace - 4AD.
Elpee: Mesh And Lace - 4AD
Bezetting: Robbie Gray (zang, gitaar), Gary McDowell (gitaar), Stephen Walker (klavieren), Mick Conroy (bas), Richard Brown (drum).

DE BESTE MODE-ONTWERPERS VAN ENGELAND

'Weet je, met die interviews is het eigenlijk altijd hetzelfde; snel word je even een vraag gesteld over de Nieuwe Romantici. Even snel antwoorden we dan dat we ons niet zo erg daarbij betrokken voelen. En dan volgt de vraag waar wij dan wel voor staan. Nou ja. 'Gitarist Paul Statham staat met een pilsje in zijn hand tussen alle mensen die op de een of andere manier net als hij zakelijk betrokken zijn bij het circusje B-Movie dat geen circusje wil zijn. Verder zijn er niet zoveel mensen in de Melkweg. Het interview is net 'gebeurd'. Op het toneel staat een andere Engelse band, Michelangelo's David; Nieuwe Romantische synthesizermuziek zonder ook maar iets origineels erin. Ik ben ze nog vergeten te vragen waarom de band B-Movie heet, gaat er even door me heen. Maar het antwoord kan je natuurlijk zelf wel verzinnen; het is een tijdsbeeld Want het niveau van een groot deel van de populaire en nieuwe Engelse popbands is dat van een B-film.

Met name zanger **Steve Hovington** (songwriter, het meest aan het woord) zet zich tijdens het interview wel zeer nadrukkelijk af tegen dat tijdsbeeld: 'De commerciële structuur van de media maakt van popmusici een circusatractie. Het heeft vaak amper nog met muziek te maken. Neem nou zo'n groep als Adam and The Ants; Prince Charming, dat is toch de slechtste single die ooit uitgebracht is? Er is gewoon een groot gat tussen het image dat door de commercie wordt opgebouwd en de kwaliteit van de muziek. Mensen kopen nu blijkbaar platen omwille van de circus-novelty, om er bij te kunnen horen'.

Wat vind je van de beweging van de New Romantics?

'Dat is hetzelfde verhaal. Kijk, een image kan je alleen hebben met veel geld. Voor zo'n groep als Spandau Ballet werken de beste mode-ontwerpers van Engeland. Er wordt zo een publiek gecreëerd van lookalikes. En met veel overproductie klinkt een plaat dan soms nog redelijk, maar live kunnen ze het op geen enkele manier waarmaken. Dat kun je bijvoorbeeld duidelijk zien bij Duran Duran. En dan die synthesizers; het is zo makkelijk om een knopje in te drukken en er een of ander machinaal geluid uit te halen wat je dan als uitgangspunt neemt. Dat heeft toch niets met muziek te maken?'

B-Movie wordt vaak in één adem genoemd met de Nieuwe Romantici.

Jullie gebruiken ook synthesizers, speelden mee op de verzamelelpee Some Bizarre, samen met o.a. Soft Cell, en als je naar de promotiefoto kijkt die platenmaatschappij Decca van jullie verspreid heeft, dan zie ik dezelfde kleren en kapsels als pakweg Duran Duran. In hoeverre is B-Movie dan anders?

'De synthesizer wordt bij ons erg bescheiden gebruikt. Aanvankelijk waren we een trio, dus bas-drums-gitaar. Omwille van een breder geluid hebben we toen Rick Holliday aangetrokken voor de toetsinstrumenten. Zijn pianogeluid is bijvoorbeeld veel belangrijker voor de groep dan de synthesizer. We willen terug naar een menselijk geluid. En als je succes wilt hebben – en dat willen we zeker – dan is het tegenwoordig haast onmogelijk om los van een beweging te staan. Maar we willen van de Nieuw-Romantische golf alleen commerciëel gebruik maken. Na New Romantics moet er nog steeds plaats zijn voor B-Movie. De ellende met Decca is dat ze het liefst een zo beschaafd en normaal mogelijk uiterlijk naar buiten willen presenteren van ons. En omdat de eerste single, Remembrance day, niet meteen een hit werd hebben ze een groot deel van hun interesse in ons verloren. Dan krijg je van die halfslachtige promotiefoto's. They forget that there is a lot of dirt in our music'.

Zijn jullie tevreden over Mike Thorne, de producer van het plaatwerk van B-Movie? (Remembrance Day, Marilyn Dreams)

'Ja, heel erg. We hopen dat hij ook onze elpee, die in januari uit moet gaan komen, gaat produceren. Een producer moet zo dicht mogelijk bij een band staan, en Thorne was dat. De productie kan vaak enorm overheersen. Dat zie je bijvoorbeeld aan de platen van The Doors; de eerste klonk heel goed, maar daarna werd het door te veel effecten verzwakt. En een groep als U2, die vind ik duidelijk overgeproduceerd'.

Het ongenoegen van Steve Hovington klinkt me in deze tijd van aangepaste braafheid aangenaam in de oren, ook al is het al veel vaker allemaal eerder gezegd. Maar erg consequent is hij niet. Hovington vindt het bijvoorbeeld heel vanzelfsprekend dat popmuziek altijd in het Engels wordt gezongen ('Zo is het nu eenmaal, zulke dingen veranderen niet'.), dat je de actuele politieke situatie in Engeland niet in je teksten moet verwerken ('Politiek is niet relevant voor muziek. It is too close to the bone for the people. Het is te serieus allemaal'.), terwijl dat in Remembrance Day bijvoorbeeld wel gebeurd, en Soft Cell vindt hij een erg goede band, ondanks de nadrukkelijke synthesizer en New Romantics invloeden.

Het lijkt erop of Hovington, en daarmee B-Movie, niet duidelijk weet te kiezen tussen integriteit en commercie. Zelf zijn ze er zeer optimistisch over dat zoiets goed samen kan gaan. Maar met zoveel inconsequenties valt dat te betwijfelen.

Het concert in de Melkweg bevestigt die indruk. Een piano is bijna nergens te horen. Van de afgepaste 'kleinheid' van Remembrance Day is weinig meer te merken. De drums van **Graham Boffey** klinken strak en saai, **Lou Codemo** speelt een duffe doembas. Er is wel degelijk een nadrukkelijke synthesizer. De muziek lijkt naar het drama van bijvoorbeeld Joy Division te willen zoeken, maar vindt het niet; juist in die gedeelten wordt de stem van Steve slaapverwekkend vlak en soms zelfs vals. 'Tot ziens, of misschien wel nooit meer tot ziens', zegt hij na afloop van het concert tegen het publiek. Maar ik geloof, dat als B-Movie zichzelf eens critisch doorlicht en wat duidelijker stelling neemt, er nog best wel wat van ze te verwachten valt. Mijn sympathie hebben ze.

De **compressor** valt samen met onder meer de al elders genoemde overdrive onder de categorie sustainers. Apparaten dus, die het ingevoerde signaal qua volume constant op één peil houden, onafhankelijk van de volumesterkte van het oorspronkelijk ingevoerde signaal. Normaal gesproken is de toon van een gitaar op volle sterkte op het moment van de aanslag, om dan geleidelijk weg te sterven. Een sustainer pept daarentegen het wegstervende geluid weer op totdat het signaal zo zwak is geworden (zo)dat het apparaat het niet meer kan oppikken. De compressor is een 'normale' sustainer, wat inhoudt dat deze het signaal niet vervormd in tegenstelling tot bijvoorbeeld de overdrive. Dit effect wordt meestal gebruikt in combinatie met andere effecten (zie multi-effect unit).

De wereld van de randapparatuur. Muziekpuristen zeiden al zo'n tien jaar geleden op snerende toon, dat de meeste van hun, meer progressieve, 'collegae' zonder hun effectenkastjes verloren zouden zijn. Dat het tegenwoordig allang niet meer zònder hoeft, is het gevolg van een in de popmuziek veranderende mentaliteit der makers. Lak aan de talrijke tradities van hun illustere rock and roll-voorgangers mondde, vrij recentelijk nog, uit in een heftig geëxperimenteer met allerlei effecten. De inmiddels gevestigde namen in de New Wave als Siouxsie, U2, Joy Division, Echo and the Bunnymen en de al jaren aan de weg timmerende dubartiesten uit Jamaica bedienen zich volop van een waar scala aan randapparatuur. Het ontleedmesje van de liefhebbers stuit echter tot het bot met het lezen over gekantelde blokgolven, frequenties en herzen, ohmen en potmeters. De toepassingsmystiek ontrafelen, indien gewenst, is hierbij schier onmogelijk geworden voor leken. In Vinyl dit keer een eerste blik op techniek, waarbij is uitgegaan van de meest in het oog springende en toegepaste effecten. Een poging om het technische jargon een beetje te doorbreken stond bij het ontstaan van dit idee voorop.

PEDALEN

Multi-effect units zijn in 'handige' monteerbare rekken, kasten bestaande uit variabele samenstellingen van de meeste eerder genoemde effecten. Zij kunnen door middel van bijgeleverde voetschakelaarborden naar keuze en combinatie gebruikt en bedient worden, hetgeen ook met het oog op de mogelijkheid van voorinstelling vooral makkelijk is voor live-optredens. Nog een voordeel van dergelijke units is het terugdringen van ruis door de interne doorkoppeling in plaats van het moeten doorsteken met snoertjes in meerdere, losse pedalen. De prijs van zo'n multi effect unit bestaat grofweg meestal uit de optelsom van de prijs van losse effectpedalen minus een paar honderd gulden.

The **analog delay** is een electronisch vertragingsapparaat, dat nodig is voor het verkrijgen van echo en/of nagalm. Het galmeffect vereist de vermenging van vele, lange reflecties oftewel terugkaatsingen van het originele geluidssignaal, terwijl voor echo juist korte, in tijd gescheiden reflecties nodig zijn. Men kan hierdoor bijvoorbeeld een gitaartoon of -akkoord enkele malen laten repeteren, terwijl galm meer aangewend wordt om, eveneens kunstmatig, ruimte te suggereren. Een zanger als Bono Vox van U2 is bijvoorbeeld niet meer weg te slaan bij het galmgebeuren, zoals Lee Perry zonder echo nooit was gekomen tot zijn ingenieuze dub-producten. De prijs kan variëren tussen een paar honderd en een paar duizend gulden.

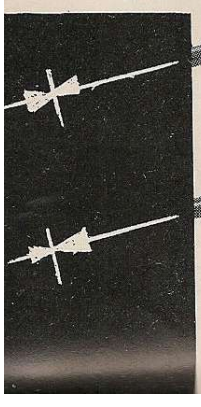

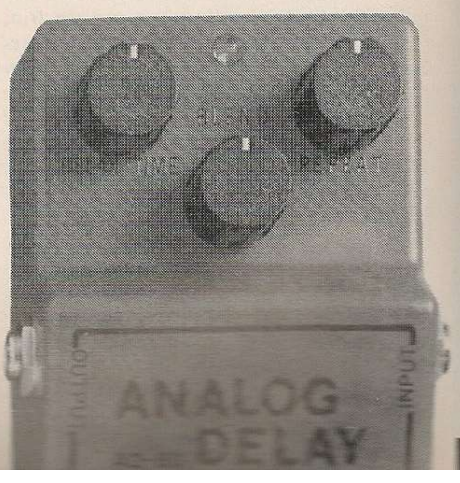

Het ontstaan van **phasers** en **flangers** is als het ware de electronische erfenis c.q. voortzetting van het vroegere, mechanische leslie-effect (= ronddraaiende geluidsbron, denk aan het vreselijke Hammondorgelgebruik bij symphonische groepen). Dat de apparaten onderling sterk in prijs verschillen (phaser goedkoper dan flanger) en gezamenlijk op hun beurt weer goedkoper zijn dan de immense leslieboxen, komt voornamelijk dóór deze electronische constructie. Het phasing- en flanging-effect ontstaan in technische essentie door het normale signaal te mengen met een continu in tijd vertragend geluidssignaal.
Bij de phaser wordt het totale klankbeeld niet erg aangetast en blijft de klank van een bepaalde toon behouden, bij de flanger verandert het gehele klankkarakter van het aangesloten (melodische) instrument. De phaser zorgt als het ware voor twee elkaar in de weg lopende signaallijnen, wat bijvoorbeeld bij maximale uitsturing van het effect een doorlopend normaal signaal laat "botsen" met het bewerkte signaal.

Bij de flanger kun je meer het jagend geluid horen van het opstarten van een straalmotor. Bands als the Sound, Echo and the Bunnymen, the Cure en Siouxie and the Banshees maken van beide effecten volop gebruik.

Een overdrive/fuzz/distortion/booster-pedaaleffect kan in geluid variëren van een doffe zoem tot een schel gekras.
Het spelen van meerdere tonen tegelijk kan een stotend, golvend, vervormd geluid opleveren. Bij oversturing treedt meestal feedback (= rondzingen) op, wat in sommige gevallen juist benut wordt als een 'ruigere' sustain. Qua prijs bevinden de overdrive en zijn gelijksoortigen zich in de goedkopere regionen van het effectenaanbod. Dit gemakkelijk herkenbare geluidseffect wordt vooral toegepast bij punk- en hardrockgroepen.

PROZA

Het **choruseffect** is eigenlijk een combinatie effect van faseverschuiving, vertraging en echo. Op de minimumstand ingeregeld is het een soort betere afgeleide van het double-tracking; het bundelen van twee identieke signalen. Iele geluiden kunnen hierdoor voller klinken.
Bij maximale uitsturing is er meer het zgn. Doppler-effect, dat staat voor het schijnbare veranderen van toonhoogte (vergelijkbaar met het 'regenboog'-effect middels de oscillator van een synthesizer). Het zeer ruimtelijke aspect van het chorus (= vermeerderen)-effect maakt het zeer geschikt voor met name toetseninstrumenten. Het effect is vooral aantrekkelijk voor groepen met een relatief kleine bezetting. Het effect is vooral aantrekkelijk voor groepen met een relatief kleine bezetting. Op platen van o.a. Joy Division en the Comsat Angels vallen veelal 'gechorusde' orgels, strings en synthesizers te beluisteren.

Het **autofilter** is samen met het triggered filter vergelijkbaar met het wah-wah pedaal, alleen werken de twee eerstgenoemden automatisch, terwijl de laatstgenoemde een pompbeweging op het pedaal vereist om het effect te bereiken. Het autofilter beoogt een klankkleurverandering te geven op het moment van de aanslag op een instrument. Het veelal voor funkdoeleinden aangewende resultaat kun je ondermeer op platen van Medium Medium, Pigbag, Rig Rip and Panic en vooral bij de voormalige The Popgroup (de 'How much longer. . .etc.' LP in het bijzonder) aan treffen.

Met een **parametrische** of **grafische equalizer** kun je een instrument of zangsignaal een klankwending geven die aan de persoonlijke smaak tegemoet komt. Het corrigeren of camoufleren van oneffenheden is een nuttige, bijkomende factor. Ook kun je, als je in het bezit bent van een uitgebreide equalizer, bijvoorbeeld die zangstem bij een bestaand muziekstuk (op plaat, band, cassette of zelfs optreden!) wegfilteren en zelf invullen, terwijl de instrumentale begeleiding doorgaat, of omgekeerd. Het toepassen van de equalizer gebeurt tegenwoordig vrijwel bij elke 'moderne' platenproductie, waar het apparaat ook wel gebruikt wordt voor het wegfilteren van storende ruissignalen.

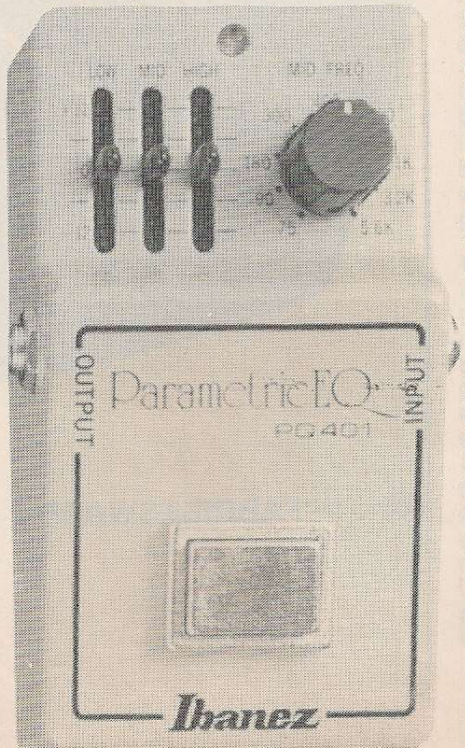

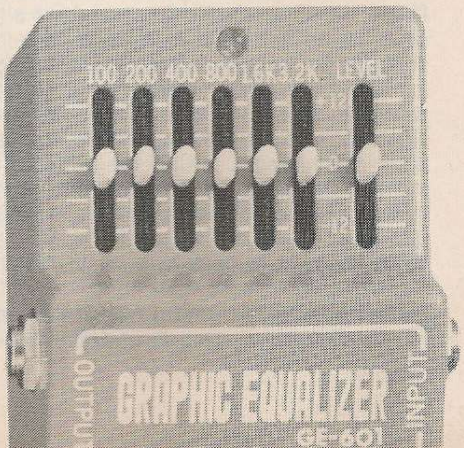

Gebruikte apparatuur. Ibanez Overdrive OD850 en OD855, Compressor CP835, Flanger FL301DX, Chorus CS505, Autofilter AF201, Analog Delay AD80 en AD202, Parametric Equalizer PQ401, Graphic Equalizer GE601, Multi Effect UE400 en UE405, Phaser PH.

Productie/samenstelling: Richard Zeilstra en Stephen Emmer.
Met medewerking van Mike v/d Logt namens de firma Serlui, Ibanez importeur te Uithoorn, Holland.

Het omzichtige laveren van de gevestigden in Hilversum, de storm van publicaties in het buitenland en de technologische bedrijvigheid binnen buiten- en binnenlandse fabrieksmuren hebben allemaal wel iets te maken met het verschijnsel video. Vrijwel de gehele natie is in de ban van porno-videocassette-handelaren, Scala voelt zich bedreigd door Bom en veertig procent van de bevolking heeft een afspeelmachine standby in de huiskamer.
Ook in de subcultuur dringen de mogelijkheden door van dit nieuwe medium. Er is weer een kans om je artistieke zelfwerkzaamheid uit de breiden met een nog volledig onontgonnen gebied. In Vinyl dit keer aandacht voor de pas verschenen eerste videocassette van het onafhankelijke platenlabel Factory en een exclusief gesprek met Patrick D. Martin, geestelijke vader van het net opgerichte Vidzine, een soort beeldkrant.
Hoewel verschillend van aard en opzet, hebben ze toch één ding gemeen: ze proberen ieder voor zich een zekere meerwaarde, een extra dimensie toe te voegen aan het muziekverschijnsel c.q. -gebeuren.

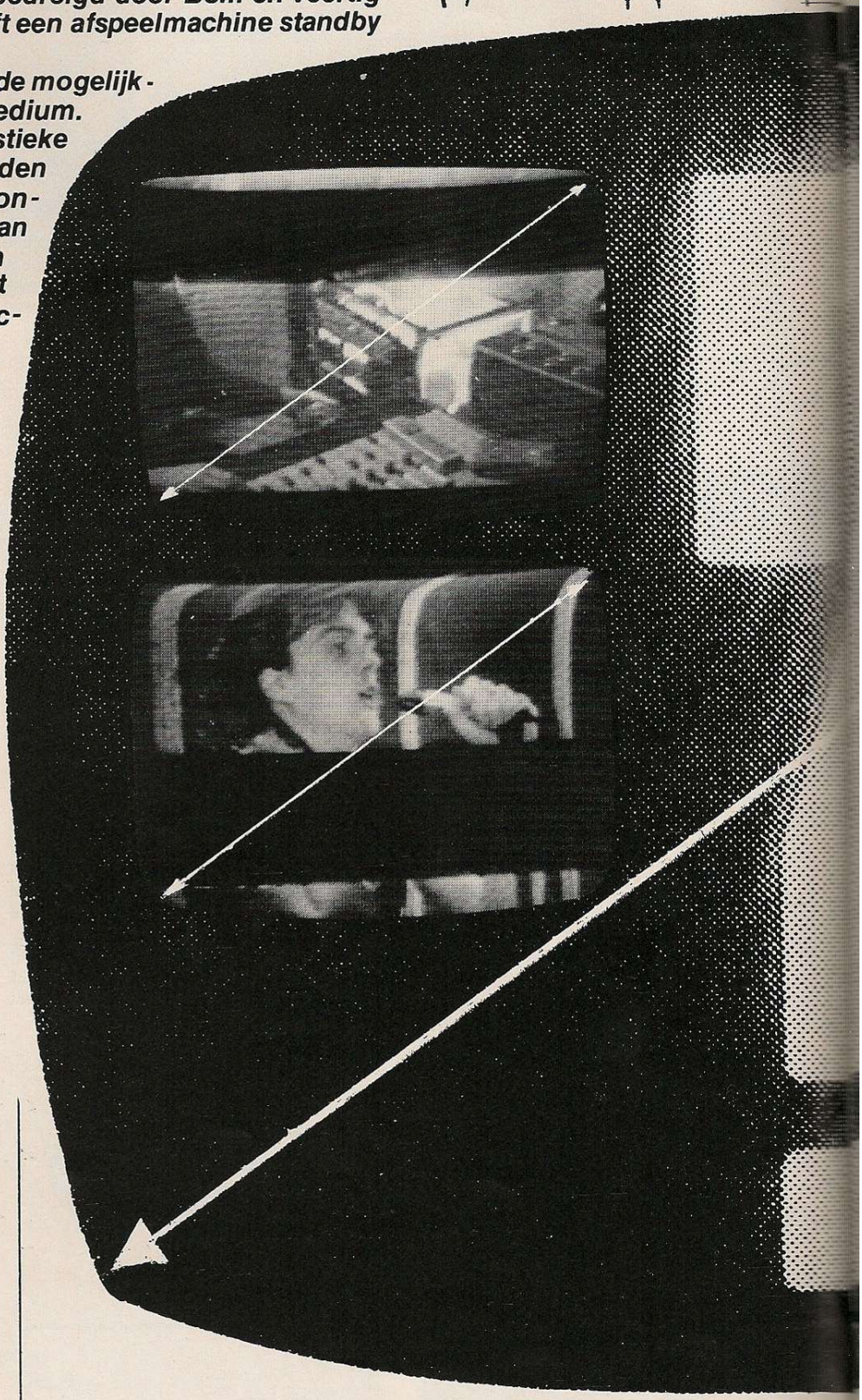

The Factory Complication (Fac. B.N.7/60 'V.H.S. colour video)

'God made the fine arts but man made the film. The complication is a compilation of visions captured on music and God wasn't featured', aldus luidt het fraai bondige, begeleidend schrijven op een velletje papier. De wereldpremière van de cassette verliep vrij geruisloos op 30 oktober j.l. in Amsterdam en in het land van herkomst staat hij pas gepland op 19 januari 1982. In de eerste veertien dagen na de première werden in voornamelijk België en Nederland als zo'n 250 exemplaren verkocht. Deze bemoedigende start is opvallend te noemen en er zijn zelfs al plannen om medio februari een tweede cassette uit te brengen met daarop beelden en gluid van het voormalig Factory-paradepaardje Joy Division.

De eerste 'complicatie' opent met **A Certain Ratio.** Het opzwepende 'Back to the start' wordt gelardeerd met beelden van een drietal jonge zwarte kinderen, die uitbundig dansen aan de rand van een typisch Engels zwembad, terwijl de groepsleden zelf onverstoorbaar staan te spelen op diverse locaties zoals in de tuin en in de huiskamer. De beeldmontages participeren op de vele ritmische foefjes, die Back to the start geluidsmatig in zich draagt. A funny swimming dance is A.C.R.'s eigen typering van het gebodene.

De tweede track laat **Section 25** zien in een wat troosteloze omgeving die bestaat uit wei-

VIDEO

tekts: Stephen Emmer video-stills: Richard Zeilstra

landen met daarin massieve telefoonpalen en het 'New horizon' getitelde nummer wordt geplaybackt in een verlaten pand. De desolate oogblikken in de lens en het melancholische, gedragen geluid hebben een sobere maar sterke impact en deze clip behoort tot een van de hoogtepunten van de cassette.

Dan zoemt de camera in op het hoofd van Bernard Albrecht, terwijl het blauwe bühnelicht reflec teert op diens haardos. **New Order,** vast gelegd op videoband, tijdens een van hun eerste optredens in Brussel. De poging om een sterk sfeerscheppend optreden te visualiseren is moeilijk uit te voeren. Een vrij droge weergave (met 2 camera's) van het nummer Truth is Factory's eerste probeersel op dit gebied. Het nummer zelf is in betere vorm en uitvoering terug te vinden op Movement, New Order's eerste elpee (zie bespreking elders in dit nummer).

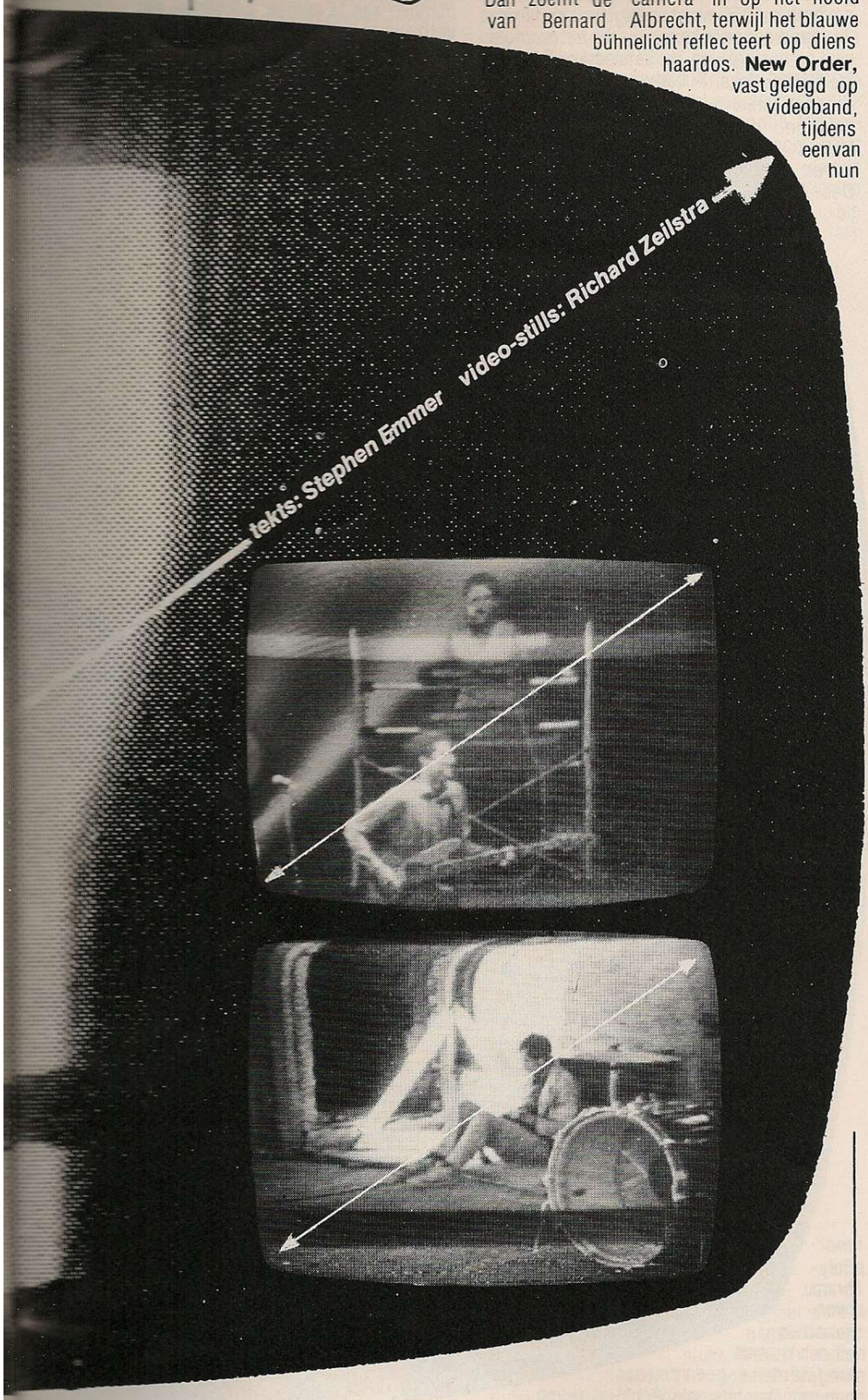

Over naar een van de twee tracks van **Cabaret Voltaire.** 'Slugging For Jesus' wordt knap uitgebeeld met mechanisch camerawerk en is voornamelijk geschoten op duistere plekken, waar het trio uit Sheffield zich wellustig wentelt in de mystieke sfeer. De electronische muziek van the Cab's leent zich dan ook bij uitstek voor het vertalen in beeld.

Sprookjesprins Vini Reilly, **The Durutti Column,** laat pastorale gitaarklanken los in een park met veel groen en de cameratrolly glijdt rustig om hem heen, terwijl hij ingetogen en verlegen niet één keer de camera inblikt, maar dromerig en gekweld voor zich uit staart. Een fraaie portreteringvan iemand zonder opsmuk.

Vier jongens poseren ongemakkelijk voor een klein kerkje dat ingeklemd is tussen grauwe grotestadsgebouwen, **Crispy Ambulance** is onwennig op het gebied van visuele presentatie. Terwijl de jongens gewoon spelen wat er gespeeld moet worden, 'The Presence' van hun enige 12 inch, doet de camera er ook niet veel bijzonders aan, behalve dan het laten zien van nog een aantal mooie architectonische staaltjes van stadsplanning in Engeland.

Als vreemde eend in de bijt een impressie van een optreden van **Orchestral Manoeuvres In The Dark.** Het velletje papier rept hier van een klassieke manier om 'Electricity', het al wat oudere nummer dat hier wordt gespeeld, blijvend te herinneren. No escape, het psychedelische, oude Seeds-hitje, wordt door Cabaret Voltaire in een totaal verlaten landschap (inclusief waterval en ondergaande zon) agressief en sterk vervreemdend gemimed en fungeert als de op één na laatste track van deze cassette eigenlijk als echte hekkesluiter in creatief opzicht. Voor de laatste track zoemt de camera namelijk weer terug naar New Order in Brussel, waar men inmiddels is gekomen tot het nummer 'Everything's gone green', wat camera- en geluidstechnisch echter lijkt op de al eerder genoemde track 'Truth'. Meer een leuke bonus.

Dus in het totaal vijfenvijftig minuten geluid en beeld van practisch alle Factory-groepen en de uitzonderingen Cabaret Voltaire en Orchestral Manoeuvres In The Dark. Tot slot wordt er aangeboden om zelf iets van de t.v. op te nemen in de resterende vijf minuten blanco tape.

The Factory Complication Compilation kan een waardevolle aanwinst betekenen voor degene, die geïnteresseerd is in deze groepen en lijkt met weinig financiële en technische middelen tòch bereikt te hebben wat in eerste instantie gepoogd werd: het toevoegen van een zekere meerwaarde, een extra dimensie aan het muziekverschijnsel c.q. -gebeuren. De prijs is ƒ 126,90 of Bf. 1750 en dat zal voor menigeen nog een bezwaar vormen. Toch is het ruim honderd gulden goedkoper dan de gemiddelde voorbespeelde cassette en alleen al het feit dat ook de 'Independents' zich zijn gaan bezighouden met dit nieuwe medium kan gunstige ontwikkelingen teweegbrengen met betrekking tot de prijsvorming.

BUNDELEN ZICH'

Enkele dagen voor de opening van zijn 'Vidiotics Club' had ik een gesprek met Patrick D. Martin. Patrick is een 29-jarige Londenaar, die via de kledingbranche in Neurenberg, de punk-rockgroep Belsen Boys en de hitsingle 'I like electric motors' de geestelijke vader werd van de Vidzine De Vidzine is een audiovisuele popkrant die driemaandelijks uitkomt. Hoewel Patrick de nacht voor het gesprek niet naar bed is geweest, toch een zeer geanimeerd gesprek. Hieronder het verslag van een vier uur durende monoloog.

'Mijn vader was importeur van electronische apparatuur, van hem heb ik denk ik die grote interesse voor technische ontwikkelingen. In 1974 beëindigde ik een soort managersopleiding. Ik wist nog niet wat ik daarna wilde gaan doen. Mijn vader heeft me toen aangeraden een paar maanden naar Duitsland te gaan, om Duits te leren. Ik ben daar vier jaar gebleven. Na eerst voor Siemens de stomste baantjes te hebben opgeknapt, ben ik de straatverkoop in gegaan. In deze branche heb ik door de verkoop van sieraden (als er maar hartjes op stonde kon je alles verkopen) genoeg geld verdiend om een kledingstand te beginnen. Om het maar kort te houden, begin 1976 had ik twee kledingboutieks, één in Erlangen en één in Neurenberg (vol trots toont hij mij een plastic tas met zijn naam erop gedrukt). In Londen en Parijs kocht ik zelf de zeer dure trendy kleren in, die we aan de plaatselijke welgestelden verkochten.

Het was 1978 toen ik werd gevraagd door een plaatselijke band om hun zanger te worden; ik denk omdat ze het wel chique vonden om een Engelse zanger te hebben. We noemden, of beter ik noemde de band Belsen Boys. We speelden een mengeling van rock en punk, niet al te beste muziek als ik het nu weer terug hoor. Punk was in Engeland doorgebroken, ik zag het helemaal zitten en heb de beste, nieuwste punkkleding geimporteerd. De kleren verkochten echter van geen meter, de mensen in Neurenberg begrepen er gewoon geen bal van. Ik hield echter elke vier maanden een modeshow in 'Le Bateau', een semi-trendy discotheek. De eigenaar had mij toegestaan daar een band te laten optreden, wist hij veel welke band ik wilde laten spelen. (Patrick grinnikt). Alle lokale pers hadden we uitgenodigd; welnu, het was het eerste echte en tevens laatste optreden van de Belsen Boys. Het was een complete horrorshow die we presenteerden. Na twintig minuten werden de stoppen eruit gedraaid.

De pers over ons optreden deed mijn zaken natuurlijk niet veel goeds. De mensen wisten wel dat ik maf was, maar nu wisten ze echt niet meer wat ze van me moesten denken'.

Patrick neemt een slok van zijn whisky. Dus geen Belsen Boys meer. Patrick gaat zijn eigen muziek opnemen en stuurt links en rechts demo's rond. Platenmaatschappij Decca gaat erop in.

'Resultaat: een eerste klas vliegticket om naar Londen te komen voor opnames. In Londen werd ik in een peperduur hotel ondergebracht en kreeg een auto met chauffeur tot mijn beschikking. Ik dacht een ster te zijn. Mijn eerste single 'I like electric motors' zou in november 1979 worden uitgebracht. Ik werd dus gedwongen te kiezen tussen het promoten van mijn single en de kerstverkoop in mijn kledingboutieks. Ik heb voor het eerste gekozen. Helaas werd Decca door Polygram overgenomen en een maand lang werden er geen platen geperst. Dag hitsingle. Achteraf gezien maar goed ook, ik begon het namelijk al aardig in mijn bol te krijgen. De tweede single, die dus op Polygram uitkwam, flopte omdat ze geen cent aan promotie uitgaven.

Ik had mijn buik vol van deze platengigant en ben toen naar het kleinere label van Miles Copeland gegaan. Miles had het alleen veel te druk met The Police en daarom flopte ook mijn derde single'.

VIDEO

'Ik liep al lang rond met het idee mijn muziek met visuals te illustreren. Het moest volgens mij mogelijk zijn om het publiek op een andere manier dan door live optredens te benaderen. Nu hoefde je in het begin van 1980 bij de platenmaatschappijen nog helemaal niet met videoplannen aan te komen, bovendien had ik het vertrouwen in deze instituten verloren.

Ik deed al wat videoregie bij Gorilla, een videoproductiemaatschappij die later failliet ging. Ik heb toen behalve het door mij geregisseerde videomateriaal ook het idee van de audiovisuele popkrant uit de failliete boedel meegenomen. Op die manier zou ik een mogelijkheid hebben om mijn eigen werk en dat van geestverwanten aan het toch al zwaar ondervoede

VUZAIIK VIISCO VIIDZAIINE

tekst en foto: Paul Canipari

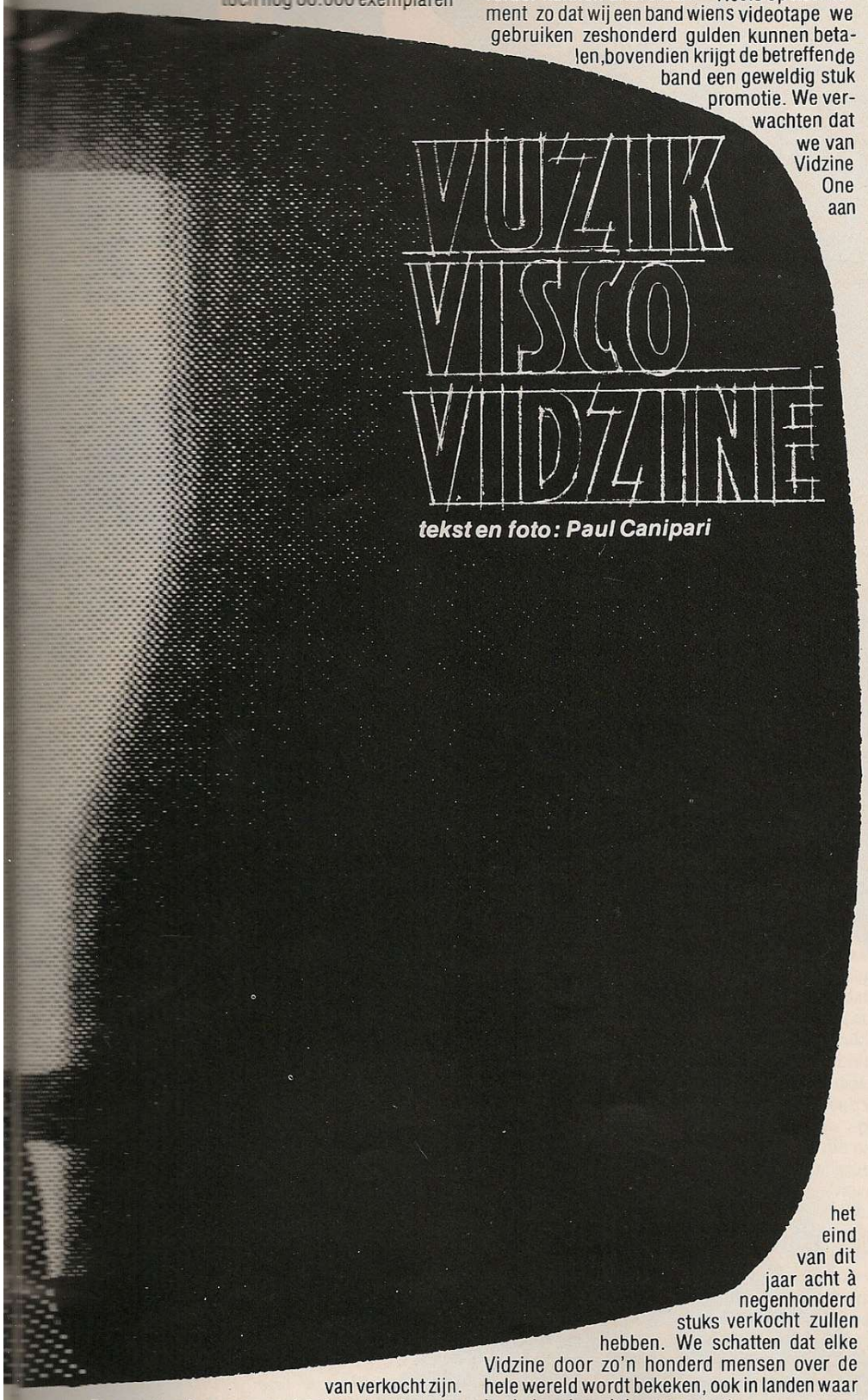

poppubliek te kunnen tonen.
Samen met Roger Strauss en Alex Denholm, beiden gerenommeerde reclame-editors, hebben we toen **Questionmark Productions** opgericht, met het doel de Vidzine uit te brengen. We hebben hier alle drie eigen geld in gestoken. Mijn deel kwam uit de opbrengsten van 'I like electrick motors', waar uiteindelijk toch nog 80.000 exemplaren van verkocht zijn.

Zes maanden na oprichting konden we **Vidzine One** aan de pers presenteren.
Het was moeilijk om aan materiaal te komen. Veel bands stonden erg wantrouwend tegenover ons initiatief, omdat ze dachten weer geëxploiteerd te worden net zoals door de meeste platenmaatschappijen. Nu ongeveer twee maanden na de perspremière stroomt het materiaal gewoon binnen. Nog wel niet zoveel als bij John Peel, maar toch!
Onze Nederlandse agent gaat nu ook items aanleveren (Questionmark kent vertegenwoordigingen in Duitsland, Frankrijk, Amerika en Nederland). De opzet van de Vidzine zal een wat internationaler karakter krijgen, dit betekent dat we daardoor ons afzetgebied steeds verder kunnen uitbreiden. Het is op het moment zo dat wij een band wiens videotape we gebruiken zeshonderd gulden kunnen betalen, bovendien krijgt de betreffende band een geweldig stuk promotie. We verwachten dat we van Vidzine One aan het eind van dit jaar acht à negenhonderd stuks verkocht zullen hebben. We schatten dat elke Vidzine door zo'n honderd mensen over de hele wereld wordt bekeken, ook in landen waar je als band nooit bent geweest.
Doordat Vidzine Two al op een veel hoger peil staat wat editing en redactie betreft, verwachten we dat die aflevering zo'n tweehonderdduizend mensen zal bereiken'.

Waarom hebben jullie je maatschappij Questionmark genoemd?

'Tjaa, het vraagteken staat voor alles en het staat voor niets. Het vraagteken is de basis van de vooruitgang. Doordat de mens zich vragen is gaan stellen, zijn we gereedschap gaan gebruiken en daardoor hebben we nu televisie, radio, video en satellieten. Bovendien vergeet je de naam Questionmark niet, want als je jezelf de vraag stelt 'wat was de naam van die maatschappij ook al weer???', dan heb je zelf het antwoord al gegeven. (Grinnikt weer).
Wij willen zelf actief aan nieuwe ontwikkelingen deelnemen. Wij streven er naar om zo snel mogelijk een programma op een satelliet te krijgen, ook wil ik mijn nummer 'N e u r e n b e r g' in drie-dimensionaal geluid en beeld zien te produceren'.

Hebben jullie een duidelijk omschreven redactieformule?

'Ons redactie-beleid is erop gericht kwalitatief en creatief goede Audio-visuals te gebruiken, of audio-visuals die uit historisch oogpunt interessant zijn. Het is in ieder geval de bedoeling dat de Vidzine, ook al zie je hem vaker, zowel wat geluid als beeld betreft de moeite van het bekijken waard moet blijven. We kiezen het beste uit het ons toegezonden werk en uit het door ons zelf geproduceerde materiaal.
Zo is de keus voor Vidzine Two op o.a. Echo and the Bunnymen, Bruce Wooly, 999, Classix Nouveaux en een nummer van mijzelf gevallen. Ja, ik ben zelf weer druk in de weer als producer van eigen werk en dat van anderen. Nu het idee van Questionmark is gerealiseerd, of althans het fundament, kan dit het beste door Alex en Roger tot volle ontplooiing worden gebracht. Ik ben teveel chaoot om, behalve mijn werk als producer verder nog iets tot in de puntjes uit te werken.
Op het moment ben ik samen met David Rose de Audiovisual 'Neurenberg' aan het maken. Ik heb hiervoor eerst een globale tekst geschreven, samen hebben we hier toen een videoscript bij geschreven. David heeft alles daarna opgenomen. Samen met Jeff Smith, met wie ik vaak nummers schrijf, is de muziek gecomponeerd. David heeft de editing gedaan, en als laatste stap heb ik de tekst op de uiteindelijke muziek en beelden herschreven. Je ziet, zo'n echte audio-visual is uit drie basiselementen opgebouwd, die alle drie vanaf het begin in het wordingsproces betrokken zijn, dit heeft tot resultaat dat het geheel aanmerkelijk meer is dan de som der delen. Het uitgangspunt kan variëren, zo heeft David mij gevraagd een nummer te schrijven over claustrofobie omdat hij daarover een videoscript in gedachten heeft. Dit nummer heb ik vannacht opgenomen. (P. zet een cassetterecorder aan en laat me het nummer horen).
Nogal wat anders dan mijn andere nummers hè, ik heb je al verteld dat ik van verandering houdt. Zo heb ik ook eens met Jeff een heel romantisch nummer gecomponeerd'; L u f t h a n s a g i r l' genaamd. Toen ik de muziek hoorde dacht ik: maar ik kan helemaal geen romantische nummers schrijven. Ik heb er toen een echt ziekelijke tekst bij geschreven'.

Verdere plannen voor de toekomst?

'Behalve de redactionele arbeid voor VIDZINE wil ik zo snel mogelijk mijn eigen video tape elpee maken, dus als je iemand weet die hier geld in zou willen steken, laat maar bellen. Uit opbrengsten van Vidzine valt dit niet te financieren. Wij moeten in ons levensonderhoud voorzien door middel van reclamewerk. Vidzine blijft voorlopig één keer in de drie maanden uit komen. Ik zet er elke keer een nummer van mij zelf op, dit betekent dat ik over drie jaar in ieder geval mijn audiovisuele elpee af kan hebben. Dat duurt me veel te lang. Tegen die tijd wil ik alles drie dimensionaal per stelliet naar de huiskamers over de hele wereld kunnen zenden, zowel het geluid als het beeld'.

JAMES BL

JAMES BLOOD ULMER

Popmuziek kan gezien worden als een reusachtig lichaam, een kwal die alles opzuigt wat zich in haar omgeving bevindt. Maar met dat opzuigen verandert ze steeds van vorm en kleur. Want hoe klein de opgenomen deeltjes ook mogen zijn; ze laten duidelijk hun afdruk na. Blues, Rock & Roll, Jazz, Reggae, Folk, Minimal Music, Soul, klassieke muziek; onzuivere sporen ervan vinden hun weg naar het hart van de kwal en beïnvloeden elkaar. Popmuziek vernieuwt zich daar waar mengvormen optreden. Naarmate de vermenging bewuster en persoonlijker plaatsvindt wordt het resultaat interessanter. De zwarte Amerikaanse gitarist James Blood Ulmer is er een van de meest recente voorbeelden van.

EN DE KWAL

Wie Ulmer nooit heeft gehoord, maar er wel over las, zal zich ongetwijfeld hebben verbaasd over de vele verschillende namen van muziekstijlen en artiesten die met hem in verband worden gebracht. Toen hij met twee drummers en een bassist ruim een jaar geleden in het voorprogramma van Public Image Ltd. in de New Wave club Palladium (New York) optrad, was hij al twintig jaar actief muzikant. Hij was pas zeven toen hij al meezong in een gospelkwartet, leerde gitaar spelen en hield zich met die gitaar lange tijd in leven via verschillende Blues en Rhythm & Blues formaties. In het begin van de jaren zeventig raakte Ulmer steeds meer geïnteresseerd in de Jazz en de Free Jazz, speelde onder andere mee met de avantgardistische Jazz pianist **Paul Bley** en kwam in contact met **Ornette Coleman.** Saxofonist, violist en trompetist Ornette Coleman is een van de grote Jazzvernieuwers; een intensief aftaster van atonaliteit en afwijkende ritmestructuren, even eigenwijs als a-commercieel. In samenwerking met Ulmer ontwikkelde Coleman een soort kruising tussen elektrische Funk en Jazz, als het ware de vrije, 'moeilijke' tegenhanger van de indertijd erg populaire Jazzrock. Dit jaar nog veroorzaakte Coleman tijdens de Groningse Jazzmarathon met zijn elektrische muziek nogal wat verwarring onder de Jazzliefhebbers. James Blood Ulmer had overigens toen al (weer) een eigen formatie.

Ook **Larry Corryell** – de gitarist die samen met zijn groep The Eleventh House een van de pioniers van de Jazzrock was – betekende als bron van inspiratie veel voor Ulmer. Vorig jaar ging Ulmer daar tijdens een interview opvallend uitgebreid op in. Met een dergelijke Amerikaanse Jazzachtergrond (hoe open die dan ook wat Ulmer betreft stond ten opzichte van de Rock) is het merkwaardig dat er datzelfde jaar plotseling een succesvolle elpee en single verscheen (allebei geheten 'Are You Glad To Be In America?') bij het Engelse New Wave label Rough Trade.

Nog merkwaardiger is zijn onlangs uitgekomen elpee bij de grote platenmaatschappij CBS. Na twintig jaar in de obscuriteit Jazz en Blues te hebben gespeeld, wordt James Blood Ulmer plotseling afgeschilderd als een opkomende ster in de popwereld.

Wie naar de muziek van James Blood Ulmer luistert, moet het opvallen dat hij al die verschillende invloeden wel degelijk op een eigen manier heeft verwerkt en dat zijn muziek niet lijkt op die van de vele Jazz en Bluesmusici die omwille van het geld een soort pop zijn gaan spelen. Toen ik het recente album 'Free Lancing' hoorde, associëerde ik zijn muziek met erg veel verschillende stijlen en musici; labeltjes als Punk Jazz of Free Funk, die Ulmer worden opgeplakt, doen dan ook weinig recht aan het veelzijdige, eigen karakter van zijn gitaarspel, zijn zangstijl en de manier van samenspelen (voornamelijk met drummer **G. Calvin Weston** en bassist **Amin Ali;** blazers en achtergrondzangeressen zijn grotendeels 'versierenderwijs' toegevoegd).

Reden tot associatie is er dan ook volop: zoals het overheersend drukke en haast chaotische drumspel van Captain Beefheart and the Magic Band, dat een belangrijk deel van de structuur van de stukken bepaalt. Het levende, gezellige funkgeluid van Sly Stone waarbij de instrumenten en de zang opeengedrongen zijn ingemixed (in tegenstelling tot de strakke ruimtelijkheid van veel andere funk). De bonkende swing van Dr. John. De freakerige soli uit de Loft-Jazz. Het pretentieloze speelplezier van de punk. De terloopse nonchalante manier van zingen en gitaarspelen die Jimi Hendrix kenmerkt. James Blood Ulmer heeft van dat alles iets in zijn stukken verenigd; een smeltkroes die zich gelukkig nog niet al te duidelijk laat omschrijven.

'Free Lancing' is met dat al een veelzeggende plaattitel. De stukken op dat album tippen met een wervelende bewegelijkheid een grote rijkdom aan muzikale invloed aan. De enige constante factor lijkt het feit dat Ulmer de 'roots' van de zwarte muziekcultuur nergens verloochent. 'Vrij' kun je zijn stukken daarom wel noemen, maar 'vrijblijvend' niet.

Een kenmerk van de tien stukken op 'Free Lancing' is, dat de basgitaar, drums en gitaar (de 'instrumentale basis' van de plaat) binnen de aangegeven ritmische en melodische themaatjes een zo volwaardig mogelijke rol innemen. Ook wanneer er zang toegevoegd is (zoals bij 'stand Up To Yourself', 'Pleasure Control' en 'Where Did All The Girls Come From?') krijgen die drie instrumenten nooit een op zichzelf weinig interessante begeleidingsrol te vervullen. De spanning ontstaat in de stukken doordat losse, solerende improvisatie en de strakke, voorgeschreven structuur van het geheel elkaar onophoudelijk aanvullen. Zelfs het drukke gitaarspel van Ulmer is zowel autonoom en vrij als functioneel binnen het geheel. Dat klinkt als een paradox. Maar juist die paradox maakt 'Free Lancing' spannend en bewegelijk.

'Happy Time', een van de drie stukken waarop enkel het 'basis-trio' Ulmer-Ali-Weston speelt, laat goed horen hoe knap en tegelijk vanzelfsprekend die paradox bij Ulmer kan leiden tot een fascinerend stukje muziek. De grondvorm ervan bestaat uit de twee complementerende melodietjes van de bassist en de gitarist, waarop ze allebei voor zich improviseren. De drummer speelt dan weer met de een, dan weer met de ander samen en op de momenten dat hij zich even naar de voorgrond drukt, passen de beide andere instrumentalisten zich aan bij de drumpartij; dat alles gebeurt zo snel en ogenschijnlijk grillig, dat je geen moment kunt zeggen of het trio 'het thema', of de improviserende uitwerking daarvan speelt. Elk instrument wordt zo kort en stoterig, zo 'funky' bespeeld, dat de aangegeven lijn telkens wordt afgebogen, danwel stopgezet.

James Blood Ulmer is tot nu toe vrij vaak voor optredens in Nederland geweest. Aanvankelijk steeds binnen het kader van een Jazzfestival (het Laren Festival 1974 – met Ornette Coleman –, de Groningse Jazzmarathon 1980, het Northsea Festival 1981), maar onlangs ook op eigen kracht in de Melkweg en Vredenburg. Het is te hopen dat hij steeds meer een publiek zal trekken dat zich net zoals hijzelf zo open en niet-conventioneel mogelijk ten opzichte van vernieuwende muziek opstelt. Hoe het heet is dan minder van belang.

TE VOORSPELBAAR

De voormalige kerk Paradiso was een prima lokatie voor een concert van Bauhaus. De teksten van de groep zitten vol met religieuze- en horror-elementen, alleen de titels al: 'a God in an Alcove', 'St Vitusdance; 'Stigmata Martyr'. Een optreden van Bauhaus heeft veel weg van een horrorspel: lijkwitte gezichten, zwarte kleding en stroboskoop verlichting. Zanger Peter Murphy gedraagt

De kunstacademie in Northampton vormde de basis voor Bauhaus. Eind 1978 begonnen **Daniel Ash** (gitaar) en **Peter Murphy** (zang) daar hun eerste ideeën uit te werken. **David Jay** (bas) en **Kevin Haskins** (drums) kwamen de twee aanvullen en direct vanaf de begintijd waren de reacties uiteenlopend. De één vond het pretentieuze en lege muziek, terwijl anderen het een groep noemden die nog beter zou worden dan Joy Division.
Bauhaus bracht in korte tijd drie prima singles uit ('Bela Lugosi's Dead', 'Dark Entries' en 'Terror Couple KillColonel') waarna de elpee 'In the Flat Field' verscheen. Roffelende drums, fuzz op de gitaar en sombere zang. De invloeden van Joy Division waren duidelijk en dus geen muziek om vrolijk van te worden. Boeiend was het wel. De teksten: moeilijk en mysterieus.
Op de onlangs verschenen elpee 'Mask' is het loodzware er wel af en is de muziek ritmischer en dus dansbaarder geworden ('Depends how you dance' - David Jay).

WINTERSTOP

'We don't do interviews', dat is alles wat Daniel Ash te zeggen heeft, als ik de kleedkamer binnenkom. Na aandringen is David Jay wel bereid om aan het interview mee te werken, ik moet dan later maar terugkomen. Na afloop van het concert staan de andere groepsleden er echter op dat het gesprek ergens anders plaatsvindt, dus niet in hun kleedkamer. Maar nu heeft Jay opeens ook geen zin meer. Moeilijke jongens, pas als ik begin te dreigen dat ik dan wel opschrijf dat Bauhaus niet aan interviews mee wil werken, beginnen ze terug te krabbelen. Twintig minuten later zijn ze ineens de vriendelijkheid zelve.
David Jay begint dan zelfs met een primeur: 'Als deze toernee is afgelopen, geven we nog een concert in Londen op de plaats waar we ons eerste platencontract tekenden. Dat zal het laatste optreden zijn in de vorm waarin je het vanavond hebt gezien. We stoppen zes maanden, gaan zo lang uit elkaar en gaan daarna misschien verder. Maar dan wel met een frisse, nieuwe benadering. Hoe? Dat moeten we nog uitwerken. Toen we begonnen, wilden we van de live-optredens iets unieks maken. Na al die optredens is het zowel voor ons als voor het publiek te voorspelbaar geworden'.
We raken aan de praat over het religieuze aspect van de groep. In veel teksten komen woorden voor die naar kerkelijke zaken verwijzen. *Hoe komt dat?* David: 'Peter en Dannie zijn opgegroeid in een katholiek gezin en ook op school kwam het geloof vaak naar voren. Het is heel interessant, want het is iets wat iedereen bezighoudt. We hebben respect voor het geloof in een god. Het zijn geen jeugdfrustraties of zo. Die termen sluipen er gewoon in'.

GEDACHTENFLARDEN

De teksten van Bauhaus zijn vaak moeilijk te volgen: gedachtenflarden op papier die dan niet verder worden uitgewerkt. Vrij abstract allemaal, zonder lopende verhaaltjes. David geeft verduidelijking over een paar teksten.
'Small Talk Stinks': 'Veel van onze nummers ontstaan uit een gesprek. Dit nummer ontstond toen Dannie en ik het hadden over de relaties van mensen en speciaal op feestjes. Praten, praten en praten is alles wat ze doen, maar waar gaat het over? 'It's saying a lot without saying anything'.

ARGEWORDEN

zich als een bezetene tussen de rookeffecten op het podium en heeft duidelijk goed gekeken naar de bewegingen van Iggy Pop. Het concert in Paradiso kan beginnen, de spots staan gericht op de tekst boven het 'altaar': Soli Deo Gloria. De groep komt het podium op en de geluidsband loopt, woorden als 'voodoo' en 'church' klinken door de luidsprekers.

'Fear of Fear': 'Een nummer over de angsten van mensen. Ze zijn bang om over straat te lopen, bang om alleen te zijn en bang voor de angst zelf. De mensen moeten om leren gaan met die angsten. Met dit nummer proberen we wat hoop te geven'.
'Hair of the Dog': 'Ik zat in een pub in Northampton naar het bierglas in mijn hand te staren, toen ik aan het spreekwoord 'take a hair of the dog that bit you' dacht. Dit zegt dat mensen terug willen gaan naar een situatie waarin ze een fout hebben gemaakt of iets te vaak hebben gedaan. Ik dacht toen vooral aan overmatig drankgebruik en ben het op verschillende manieren gaan interpreteren. Toen kreeg ik zinnen als 'the man who was mortally wounded in war kept on fighting, the man who was cut to the quick by love kept on loving'.

RENÉ HALKETT

De leden van Bauhaus hebben in het verleden altijd verklaard dat de naamkeuze puur toeval is en dat er geen relatie bestaat met de oorspronkelijk Duitse bouw- en kunst-stroming uit de jaren dertig met diezelfde naam. Deze Bauhausbeweging stond voor goede, strakke ontwerpen. Alle ideeën moesten een functionele vormgeving hebben die bestemd was voor massaproductie. Het moest betaalbaar zijn.
Het is dus heel opmerkelijk dat er onlangs een single verscheen van David Jay in samenwerking met dichter René Halkett. De 81-jarige Halkett voegde zich in 1923 bij de 'Staatliches Bauhaus Weimar' en staat in Engeland bekend als schilder/schrijver.
Hoe kwam die samenwerking tot stand?
David Jay: 'René hoorde op de radio van het bestaan van de groep Bauhaus. Hij stuurde een brief naar John Peel die deze brief aan ons doorgaf. Ik ben een briefwisseling met Halkett gestart en toen ik hem voor het eerst ontmoette, begon hij te vertellen over zijn gedichten. Ik stelde hem voor om samen met mij een single te maken.
René heeft twee gedichten op een cassetterecorder in de w.c. van zijn boerderijtje opgenomen. Met die opnames ben ik de studio in gegaan om eens te kijken wat voor muziek ik er bij zou kunnen maken. Het opmerkelijke was dat Halkett zijn gedichten in een heel constant ritme had ingesproken. Ik kon er zo een ritmebox achter zetten.
De man heeft een heel opmerkelijke stijl van voordragen, heel ritmisch en melodieus. Met bas, synthesizer en ritmebox heb ik het functioneel aangevuld'.
Komt er een vervolg op dit project? 'Het is niet de bedoeling, dat willen we beiden niet. Het is zo dat veel éénmalige, succesvolle projecten wel worden herhaald, maar dan een parodie zijn op de eerste plaat. Dat moeten we vermijden'.

PSYCHIATER

Thuis zette ik Mask nog eens op. Een prima plaat, maar dus niet gemaakt door makkelijke jongens. Behalve de problemen voor het interview, liet Bauhaus het concert in Arnhem op het laatste moment niet doorgaan, omdat ze geen zin hadden. En volgens de jongen die het licht bediende, viel het dit keer zelfs nog mee: 'Trek het je niet aan, zo zijn ze altijd bij optredens. Normaal moeten ze eigenlijk naar een psychiater of naar het ziekenhuis worden gebracht'.(!)

tekst: Erwin Blom foto: Vincent Kruijt

IN ELK GE

The Psychedelic Furs is Londen, die het in zich hee na twee elpees nog stee

The Psychedelic Furs mogen dan een eigen geluid hebben, de ingrediënten die dat samen bepalen, zijn al lang en breed eerder in de soep gegooid. Het uitgangspunt is rockmuziek. Een stevige ritmische basis, **Tim Butler** op bas, **Vince Ely** op drums. Twee gitaristen **Roger Morris** en **John Ashton,** die zowel ritmisch als melodisch in de weer zijn en elkaar aanvullen of afwisselen. Toetsen als begeleiding en saxofoon voor solo's: **Duncan Kilburn,** een vrij monotone stem als fijnkorrelig schuurpapier, **Richard Butler.**

The Psychedelic Furs hebben niets van doen met de gelijknamige revival, die nu in Engeland opgeld doet onder aanvoering van groepen als Mood Six. (Destijds was vooral Pink Floyd de voornaamste exponent van de psychedelische muziek, onlosmakelijk verbonden aan 'hoger sferen' door geestverruimende middelen).
In 1977 heeft de groep deze naam enkel en alleen bedacht als reactie op de punk. Richard: 'We dachten, als we in die maalstroom terecht komen hebben we weinig overlevingskansen. Een andere reden was dat mensen als Rotten zeiden: 'we hate sixties music, it's all shit'. Daar was ik het helemaal niet mee eens. Ik vind dat er vooral begin jaren zestig erg goede muziek is gemaakt'. Later vertelt hij in dit verband dat iemand als Bob Dylan grote invloed op hem heeft gehad, zelfs zijn leven heeft veranderd.

Terwijl de Furs enkele maanden geleden voor het eerst in Nederland waren en voordien alleen in Brussel en Parijs hebben opgetreden, zijn ze al twee keer drie maanden in Amerika geweest. 'We schijnen zo'n band te zijn die pas platen verkoopt als mensen ons live hebben gezien. In Amerika gaat het goed en dan ben je geneigd dat verder op te bouwen'.
Heeft Amerika invloed gehad op jullie muziek? 'Dat kan haast niet anders. Het zal vooral ons geluid beinvloeden, de platen daar zijn zo goed geproduceerd voor de radio. Toen we onze plaat op de radio hoorden klonk het helemaal niet. We denken er over voor de derde elpee Chris Thomas (o.a. The Pretenders, The Sex Pistols, Roxy Music) als producer aan te trekken, omdat-ie zo'n goede radiosound heeft'.
Eerder was er ook sprake van Todd Rundgren, maar de Furs zijn bang dat die man teveel zijn eigen ideeën zal willen doordrukken.
De eerste twee elpees (het gelijknamige debuut en 'T a l k, T a l k, T a l k') zijn geproduceerd door Steve Lillywhite en 'twee is werkelijk wel genoeg', vindt Richard, hoewel hij benadrukt dat Lillywhite zeker niet iemand is die zijn stempel ergens op wil drukken.
Hoe werkt een band met zes mensen? 'We zijn zo chaotisch, het is bijna onmogelijk, echt. We zijn een democratische band waarin iedereen zijn ideeën kwijt kan, dus urenlange discussies over één song. Maar ik denk dat dat op zich wel gezond is. Iedereen komt met materiaal aanzetten en is erbij betrokken de songs als The Psychedelic Furs te laten klinken'.
Hoe is dat? 'Eh, met z'n zessen maak je veel geluid. Misschien kun je zeggen: een muur van geluid. Of een muur van melodie, maar dat gaat ook niet helemaal op, geloof ik. Het is in elk geval erg intens. We ontwikkelen ons nu in een andere richting, we maken beter gebruik van stiltes. In plaats dat iedereen tegelijk speelt worden in nieuwe nummers instrumenten vaker apart gebruikt. In ieder geval wordt er in de toekomst minder gespeeld'.

Terwijl de eerste elpee vorig jaar lovend

AL INTENS

een zesmansformatie uit ft 'groot' te worden, maar ds als cultband opereert.

werd ontvangen, viel de tweede slecht in de smaak. Niet alleen omdat velen menen dat muzikaal gezien de beloften van de eerste elpee niet zijn ingelost, maar ook omdat de teksten als 'banaal' of zelfs 'sexistisch' worden ervaren. De ontwikkeling en intenties van de groep zijn daarbij gemakshalve even over het hoofd gezien. Richard over de eerste elpee: 'I don't like it anymore. En er zijn stukken op de tweede die ik ook niet meer zie zitten. Het belangrijkste verschil met de eerste is wel dat we melodieuzer zijn geworden, het dreunt minder'.

Dat de elpee vol lovesongs staat is het gevolg van een stukgelopen relatie en dus erg persoonlijk. 'Zonder terughoudendheid? Nou, eigenlijk dacht ik het persoonlijke tintje er wat vanaf te hebben gehaald door vaak 'you' te gebruiken in plaats van 'I'. Daar kun je je achter verbergen'.

Hoe sta je tegenover de kritiek? 'Dat mijn teksten sexistisch zouden zijn, dat is toch onzin. Een nummer als 'I w a n n a s l e e p w i t h y o u', dat is een gevoel dat iedereen kan hebben. Maar mensen gaan er bij voorbaat al van uit dat alleen jongens dat willen en dat meisjes geen lustgevoelens zouden hebben. Alsof er niets is veranderd en sex alleen prettig is voor jongens'.

Het ligt er ook hoe je het zegt. 'Zo komt het er nou eenmaal uit bij mij. Ik schrijf niet volgens een uitgestippeld plan, de regels komen vanzelf'.

tekst: Ann Bouwma
foto: Roy Tee

Richard komt uit de kunst-hoek. Hoewel hun muziek niets kunstzinmatigs heeft, is de hoesfoto voor de tweede elpee onverholen geinspireerd door de cover van Andy Warhol's 'Exposures' en onder de dia's die live worden vertoond zijn ook enkele die daaraan doen denken.

Over de hoes: 'Het probleem met zoveel mensen is dat iedereen goed op de foto wil staan voor de hoes. We hadden het plan aparte shots te nemen en toen kwam het idee dat op de manier van Exposures te doen. Ik denk dat onze uitvoering beter is dan de zijne'.

Een uitspraak die in al haar arrogantie nogal contrasteert met de bescheidenheid die hij elders aan de dag legt.

Vind je dat popmuziek een link heeft met kunst? 'Zeker wel. Het zijn allebei middelen om mensen iets op een andere manier te laten zien of horen, middelen die je een nieuwe ervaring kunnen geven. Popmuziek is meer dan entertainment, je kunt wel degelijk iets overbrengen. Niet alleen met woorden maar ook met geluid.

De Furs zijn helemaal niet zulke geweldige muzikanten, we zijn vrij middelmatig. En ik ben zeker geen geweldige zanger. Je hoeft toch ook niet altijd uiterst begaafd te zijn om een intens gevoel over te brengen'.

Richard gelooft stellig dat popmuziek de impact heeft iets teweeg te brengen. 'Natuurlijk wil ik dat ook mijn mijn teksten, maar meer zoiets als een levenshouding. Ik zie mezelf niet als iemand die pretendeert het allemaal te weten, zo intelligent ben ik niet'.

Het gesprek balanceert voortdurend tussen overtuiging en gelatenheid. Richard (28) zegt binnen de Furs wel uitdrukking te kunnen geven aan wat hij wil overbrengen. 'Toen ik nog schilderde kon ik dat niet. Nu zou ik het wel kunnen, denk ik. Misschien ga ik over een paar jaar weer schilderen, dan vind ik mezelf te oud voor muziek'.

Is er een grens dan? 'Popmuziek vind ik iets voor jongeren. Jagger schijnt daar anders over te denken, maar het leven in een band heeft ook zijn beperkingen. Het is leuk voor een paar jaar maar niet voor een leven'. Waarvan acte.

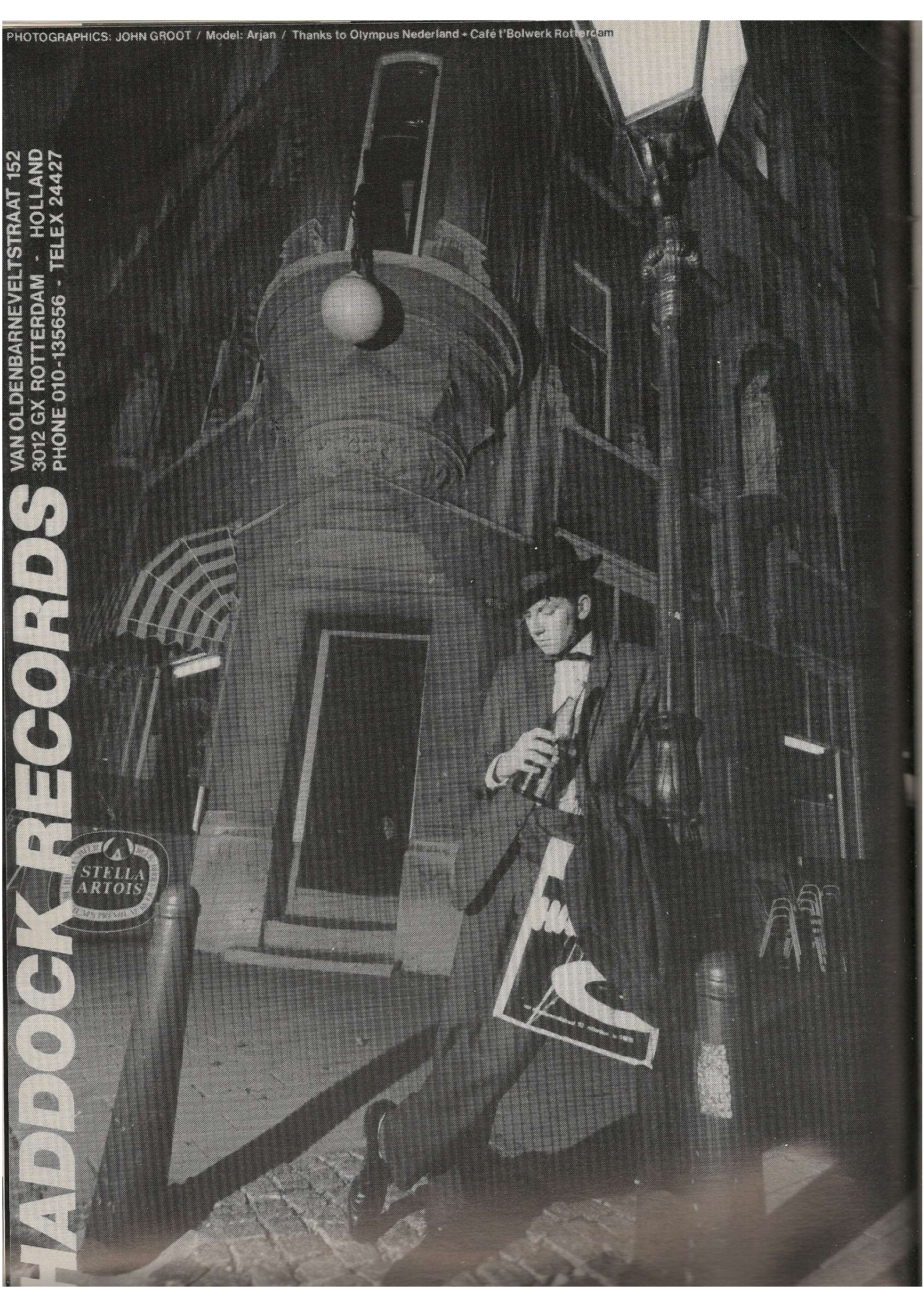
PHOTOGRAPHICS: JOHN GROOT / Model: Arjan / Thanks to Olympus Nederland + Café t'Bolwerk Rotterdam
HADDOCK RECORDS
VAN OLDENBARNEVELTSTRAAT 152
3012 GX ROTTERDAM - HOLLAND
PHONE 010-135656 - TELEX 24427
STELLA ARTOIS

WAT HEET COMMERCIEEL?

De dikke van Dale verklaart a: 'op zakelijke grondslag' en b: 'geschikt voor de handel'. In de popmuziek heeft het woord 'commercieel' een negatieve klank. Geen wonder, want maar al te vaak lieten platenmaatschappijen en/of artiesten-managements het kreatieve proces van de artiest (platen maken, op tredens verzorgen) beknotten door 'de zakelijke grondslag' op de eerste plaats te stellen. Of met andere woorden: teneinde een plaat of live-optreden te maken tot 'geschikt voor de handel' werd de artiest allerlei beperkingen opgelegd om het produkt toch vooral voor een zo groot mogelijke groep konsumenten geschikt te maken.
Het zat er dus dik in, dat hier een keer verandering in zou komen. De artiest zocht naar andere wegen, waarbij hij niet langer in zijn creatieve proces belemmerd zou worden. Zo ontstonden de nieuwe, onafhankelijke labeltjes, niet zelden gerund door de artiest zelf. De grote platenmaatschappijen verloren langzaam maar zeker hun grip op de popmarkt en vandaag de dag komen de interessante nieuwe popelpees uit een andere hoek.
De 'gevestigde orde' moest plaats ruimen voor 'de nieuwe popmuziek'. Er ontstond een duidelijk subcircuit, en de platenomzet en het concertbezoek in deze sektor bewezen, dat het inderdaad ook anders kon dan slaafs bewezen successen navolgen.
Met 'de nieuwe popmuziek' is het begrip 'commercieel' echter niet uit de wereld. Een ieder, die zich - ook in deze sektor - bezighoudt met platen maken en/of optreden, krijgt te maken met 'de zakelijke grondslag'. Zolang deze echter maar niet op de eerste plaats wordt gesteld en zodoende geen remmende invloed op het creatieve proces zal uitoefenen, zijn we waar we wezen moeten, en kan het begrip 'commercieel' zijn negatieve klank kwijtraken.
Want de commercie staat voor de deur, of we willen of niet. Het Nederlandse omroepbestel zal er aan moeten geloven, dus waarom ook de artiest (de popmuzikant) niet?
Een goed voorbeeld hiervan werd onlangs geleverd door het nieuwe onafhankelijke label '7 Horses' uit Baambrugge, dat geheel op eigen kracht het dubbelalbum 'Aloft in a balloon' van de groep Bramlaan kon uitbrengen door het bedrijfsleven te involveren. Een tiental bedrijven gelieerd aan de muziekbranche sponsorde dit album door middel van advertenties op de binnenhoes, zonder op welke manier dan ook invloed uit te oefenen op de totstandkoming van de muziek. In ruil voor de advertenties werd of geld of apparatuur gefourneerd, nadat deze bedrijven een tape hadden beluisterd met alleen een akoestische gitaar en de vocals van Bramlaan. Daarna kon, volledig naar inzicht van de artiest zelf, de plaat voltooid worden zonder dat er ook maar één grote platenmaatschappij bij betrokken hoefde te worden.
Inmiddels neemt 'de nieuwe popmuziek' in belangrijkheid toe. Er komen steeds meer clubs met een progressieve programmering' het blad Vinyl is groeiende, en ook het omroepbestel wordt binnengedrongen getuige een radioprogramma als R a d i o N o m e bij de VPRO op vrijdagavond. Er zullen meer van dat soort programma's komen, en straks ook op de teevee, let maar op.
Laat dus 'de nieuwe popmuziek' maar een samenwerking met het bedrijfsleven aangaan, teneinde gezamenlijk straks het omroepbestel binnen te dringen. En reken maar, dat het bedrijfsleven geïnteresseerd is in de jeugd en nieuwe stromingen. Dat blijkt uit de advertenties (Giroblauw past bij jou, Philips Hifi: kiezen voor eigen sound, enz.). 'De nieuwe popmuziek' heeft de toekomst!

Sjeng Stokkink

INVALSHOEK

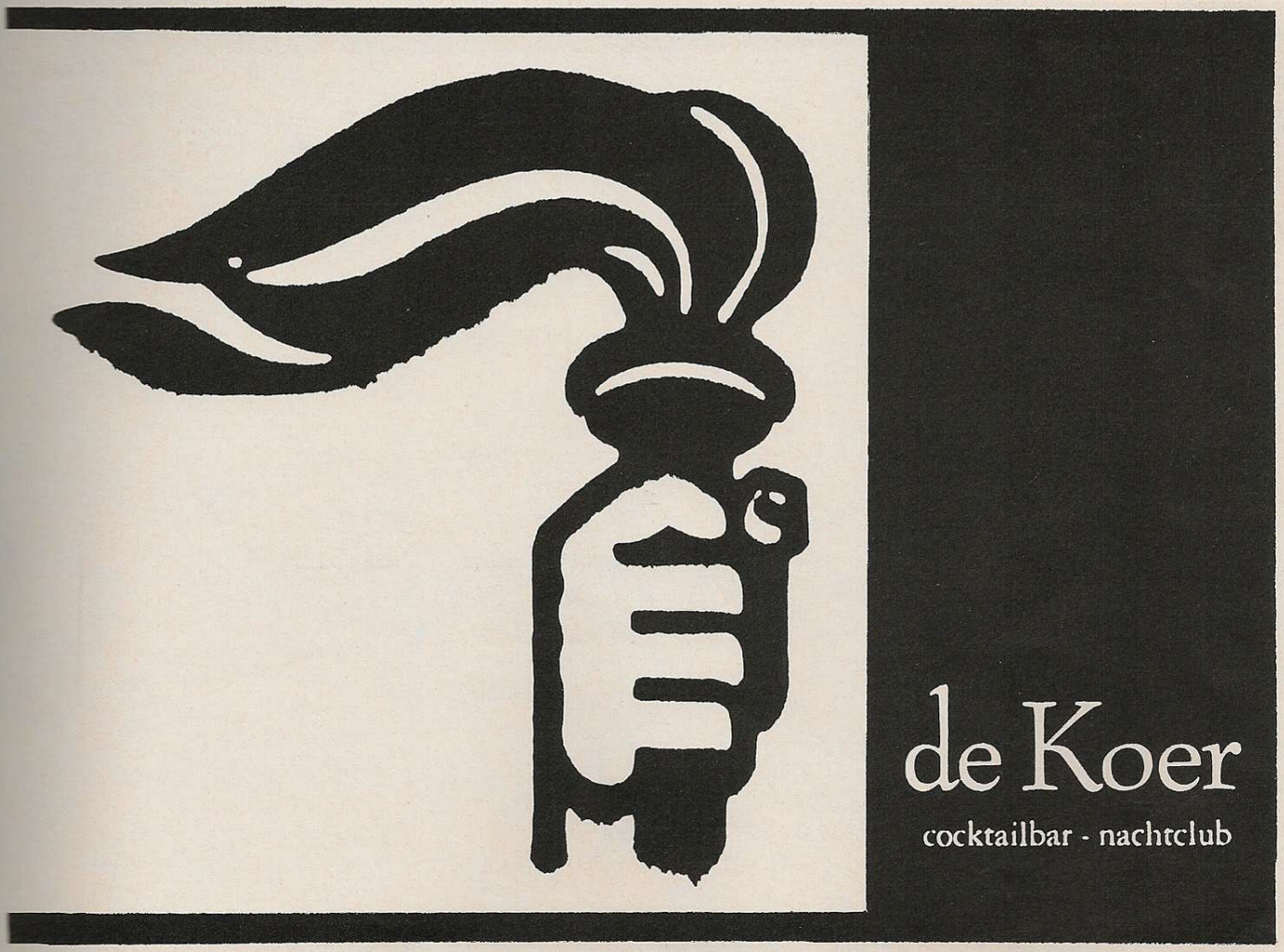

INDEX V1

A Certain Ratio	V 1	***D***AF	V 9	Hamburg	V 2
Alan Vega	V 9	Das Wesen	V 2	Higsons	V 9
Androids of Mu	V 4	Deadly Headly	V 6	Hilversum Radio	V 2
Associates	V 1	Delta 5	V 2	Holger Czukay	V 6
Au Pairs	V1/V6	Department S	V 7	***I***ppu-do	V 9
Avant Squares	V 9	Der Junge Hund	V 3	***J***amaica	V 3
Basement 5	V3/V4	Depeche Mode	V 6	James Blood Ulmer	V 10
Bauhaus	V1/V10	Digital Dance	V 7	James White	V 9
Bazooka	V 9	Divorce	V 4	Japan (land)	V 9
België	V3/V7	DNA	V 6	John Cooper Clark	V 2
Berlijn Cassettes	V 8	Durutti Column	V 7	Josef K	V1/V3
Berlijn Groepen	V 1	***E***nde Shneafliet	V 9	***K***apsels	V 7
Bill Nelson	V 6	English Subtitles	V 7	Killing Joke	V 6
Birthday Party	V 6	Eric Random	V 4	***L***avvi Ebbel	V 7
Bleistift	V 10	Eyeless in Gaza	V 5	Lee Perry	V 6/V7
Blue Orchids	V 8	***F***abriek (de)	V 3	Liberation Year X	V 2
Blurt	V 2	Fad Gadget	V 1	Linton Kwesi Johnson	V 4
B-Movie	V 10	Fall	V 5	Lora Logic	V 6
Bongo's	V 3	Frankrijk	V 7	Lounge Lizards	V 5
Brassers	V 1	Fred Frith	V 8	Love of Life Orch.	V 2
Brian Brain	V 8	Fela Kuti	V 3	Luc van Acker	V 5
Brussel	V 1	Fetish Records	V 3	Ludus	V 4
Bush Tetra's	V 3	Friction	V 9	Lunatic Loos	V 5
Cabaret Futura	V 3	Furious Pig	V 5	***M***alaria	V 6
Cheap 'n Nasty	V 2	***G***ap	V 2	Malcolm Mc Laren	V 10
Comsat Angels	V3/V4	Glenn Branca	V 3	Mania D	V 1
Crammed Discs	V 8	Gulf Pressure Ais	V 5	Marine	V 7
Crepuscule	V 1	Gunjogacrayon	V 9	Mayo Thompson	V 6
Crosspects	V 2	***H***aarlem	V 2	Meat	V 1

NWL 1981

Medium Medium	V 3	Postcard Records	V 4	Soviet Sex	V 4
Mekanik Kommando	V 1	Promo Promo	V 3	Steno	V 2
Mental	V 8	Pseudo Code	V 7	Stichting Pop	V 3
Method Actors	V 5	Psychedelic Furs	V 10	Struggler	V 3
Micky Mike	V 7	Raincoats	V 5	Suspect	V 1
Minioon	V 2	Ras Michael	V 5	Svätsox	V 2
Ministry of Marriage	V 8	Raybeats	V 8	Talking Heads	V 1
Minny Pops	V 2/V 8	Real Insects	V 4	Tapes	V 4
Modern English	V 10	Recommended Records	V 5	Theatre of Hate	V 8
Modern Eon	V 7	Reggae	V 2	This Heat	V 1
Modern Klassiek	V 3	Reggae Regular	V 8	Tom Verlaine	V 7
Mute Records	V 2	Riot	V 5	Tox Modell	V 3
Mames	V 7	Robert Fripp	V 6	TC Matic	V 9
Nasmak	V 1/V 5	Robert Wyatt	V 6	TTL	V 6
Nausea	V 8	Safi Abdullah	V 8	TV Personalities	V 8
New Order	V 1	Sandwich Records	V 7	Ultra's	V 1/V 7
New Rose Records	V 10	Scars	V 4	Unknown Gender	V 9
Nexda	V 10	Schlaflose Nächte	V 6	Unlimited Systems	V 1
Nieuwe Radio	V 7	Scritti Politti	V 8	Utrecht	V 6
NRC	V 4	Shock	V 4	Video	V 10
Orange Juice	V 1	Siglo XX	V 3	Virgin Prunes	V 9
Pasta B	V 8	Signals	V 2	Vovokai	V 10
Patrick D. Martin	V 10	Simple Minds	V 3	Wah!	V 8
Paul Weller	V 3	Siouxsie & Banshees	V 1	Yellow Magic Orch.	V 9
Pere Ubu	V 2	Simon Jeffes – PCO	V 10	Y Pants	V 3
Pierre & Rick	V 1	Slits	V 1/V 5	Ze Barbies	V 3
Peter Hammill	V 6	Snakefinger	V3/V4	Z'ev	V 4
Planung	V 6	Soft Cell	V 8		
Plus Instruments	V 3	Sound	V 3		

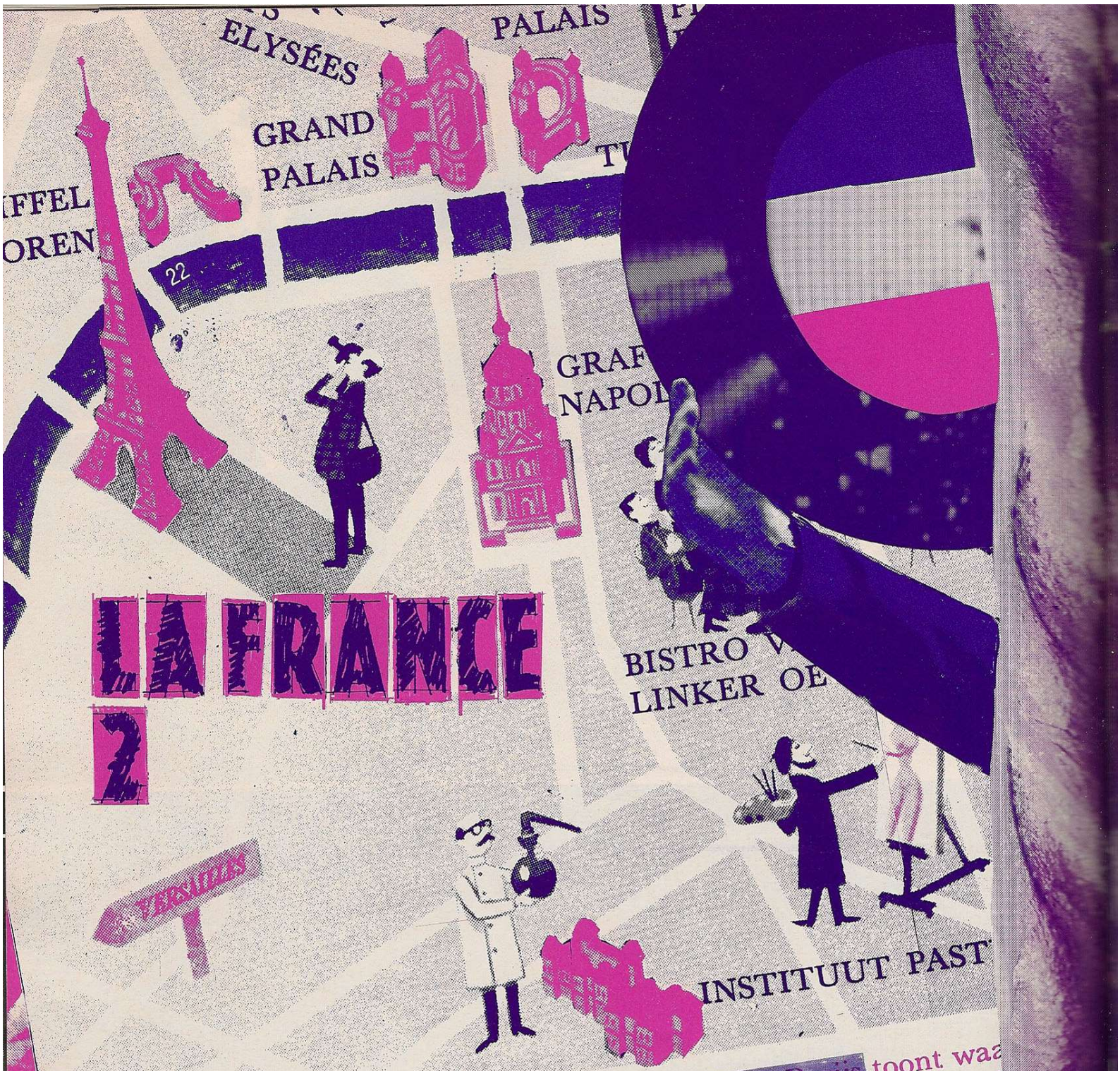

NEW ROSE

Op een dertigtal meters van één van de drukke winkelstraten (Boulevard St. Michel) van Parijs, midden in een wijk met veel universiteitsgebouwen, is in de kleine Rue Pierre Sarrazin de platenwinkel **New Rose** gevestigd.

New Rose kan worden beschouwd als één van de belangrijkste, zoniet het belangrijkste, platenverkooppunt voor moderne muziek in Frankrijk. In de niet al te grote maar ruim ingerichte winkel wordt naast reggae voornamelijk new wave verkocht. Op dit gebied is praktisch alles verkrijgbaar, vooral door hun connecties met Engelse distributeurs. Twee jaar geleden hebben **Louis Thevenon** en **Patrick Mathé** de winkel geopend. Hiervoor hadden ze al wat ervaring opgedaan via hun werk bij Music Box, een inmiddels al gesloten Parijse platenwinkel.

Op dit ogenblik fungeert New Rose als het centrum voor de new wave platen in Frankrijk. De bestellingen komen uit het hele land. Ook eigen producties komen overal vandaan bij hen binnen. Vooral voor de kleine Franse labels is dit een goede zaak. Volgens een schatting van de beide oprichters zijn er in heel het land maar zo'n kleine twintig winkels die Franse independents verkopen. Dit is het gevolg van het praktisch ontbreken van een goed distributie-netwerk in het land. Hopelijk kan hier verbetering in komen als **Celluloid** in de nabije toekomst een netwerk gaat opzetten. Maar ja, dan nog: een volk dat The Clash en The Cure als nieuwe groepen beschouwt, zal altijd achter blijven lopen. De Fransen zijn nauwelijks te porren voor nieuwe muziek: het is vooral de gewone, gevariëerde muziek, die goed loopt, aldus Louis Thevenon.

New Rose is ook de naam van het aan de winkel verbonden label (zie Vinyl 7). Dit blijkt min of meer te zijn opgezet omdat ze er gewoon zin in hadden. Waarom komen **The Saints** hierop uit? Ten eerste omdat Louis Thevenon en Patrick Mathé er grote fans van zijn, maar ook omdat oudgroep The Saints samen met The dammed en The Sex Pistols in Frankrijk als de drie basisgroepen van de

tekst: Oscar Smit

nieuwe muziekstroming worden beschouwd. **The Troggs,** van wie zomer 1980 een elpee uitkwam op het label, waren een soort jeugdliefde van Patrick Mathé. Deze wat bekendere groepen worden ook opgenomen om er platen van nieuwe Franse formaties mee te kunnen financieren, zoals **Charles de Goal** en **Warum Joe** in het verleden en recentelijk **La Souris Deglinguee.** Terwijl Charles de Goal in de Curerichting opereert, zijn de laatste twee groepen meer punk-georiënteerd. Onlangs verschenen ook de 12-inches **Witch Trial** en **The Dead Kennedies,** alsmede de Amerikaanse verzamelelpee 'Let Them Jellybeans'. (door Dead Kennedy Jello Biafra gekompileerd). In januari zal een nieuwe langspeler van de Parijzenaar Charles de Goal, 'Ici L'Ombre', uitkomen. Ook kan dan het eerste plaatwerk van de **Gun Club** worden verwacht, de groep rond ex-Cramp Kid Congo.

Adres: New Rose
7, Rue Pierre Sarrazin
Paris 75006

VINYL

Ook Parijs heeft haar **Vinyl.** In oktober kwam het eerste nummer van de Franse naamgenoot uit. Vinyl op zijn Frans is een gratis muziekblad en als zodanig de opvolger van Gig, dat indertijd ook als gratis informatie-periodiek is begonnen. De inhoud en vormgeving doen er dan ook veel aan denken.
Belangrijk onderdeel is ook hier de 'flexidisque'. Op de eerste staat **Dome,** met nummer Jasz van de Dome 3 elpee. Helaas is de kwaliteit van het plaatje bijzonder slecht. Verder wordt veel lokale (=Parijs) informatie gegeven, er staat een concertagenda in en naast artikelen nog wat muzikale nieuwtjes. Vinyl wordt verspreid in een oplage van 30.000 exemplaren over een 150-tal verkooppunten (o.a. platen- en kledingswinkels) in Parijs en omstreken.

PIRATENRADIO

De Parijse FM-band wordt geterroriseerd door piratenstations. Vooral sinds de regeringswisseling wordt het fenomeen 'radio libre' getolereerd. Er is echter een grote maar: ze mogen geen reclame uitzenden. Vandaar dat een heleboel stations geen lang leven beschoren is. Wat de moderne muziek betreft is de situatie erg slecht: nog steeds dwalen de geesten van Bob Marley en Jim Morrison over de meterbanden. Uitzonderingen zijn **Radio Ivre** (veel reggae) en **Radio Nova.** Achter dit laatste station schijnt het blad 'Actuel' te zitten, hetwelk ook weer connecties heeft met het label Celluloid.

MARQUIS DE SADE FINI

MdS schijnt eindelijk uit elkaar te zijn. Dit heeft direct zijn weerslag op de activiteit in Rennes, waar niet meer veel schijnt te gebeuren. Stilte voor de storm? Een aantal ex-leden is iets nieuws begonnen. Gitarist **Frank Darcel** is bezig met de groep **Octobre** en zanger **Philippe Pascal** zit ook bij een andere formatie (Marc Sebergue). Van de saxofonisten **Paboeuf** en **Herpin** en hun groep de **Sax Pustuls** komt binnenkort een eerste elpee uit.

MELANGE

Taxi Girl gaat Engeland veroveren. Hun single 'Cherchez le Garçon' is daar uitgebracht en Jean Jaques Burnel produceerde hun nieuwe elpee 'Joe Doe 1985'.
Ook van het duo **Kas Produkt** is de langverwachte debuut-elpee 'Try Out', inmiddels uit, terwijl de Krafwerk-adepten Moderne met hun 'l'Espionne aimait la musique' al aan de tweede elpee toe zijn. Van de Tokow Boys komt begin '82 de eerste langspeler uit. Bij het Parijse **Radical Records** is de langspeler 'A day in Octobre' met o.a. Josef K en Cabaret Voltaire te verkrijgen voor ongeveer 50 francs. Adres: Bruno Buron 9, Rue de la Ville Neuve, 75002 Paris.
Van de Franse schilder, (strip)tekenaar en vormgever (van o.a. veel platenhoezen) **Kiki Picasso,** is een soort best-of boek verschenen: 'Les chefsd'oeuvre de Kiki Picasso'. **Foundation** is een duo bestaande uit Anneke Raghel en Ivan Coaquette. Vooral laatstgenoemde is al een tijd met electronische muziek bezig. Van hen kwam de cassette 'Metamorphoses' uit.

tekst: Ann Bouwma foto's: Roy Tee

MC LAREN DE VER

Malcolm Mc Laren is iemand die ideeën verkoopt. Of althans, hij doet zijn best er een succes van te maken, omdat hij zelf vindt dat die ideeën er soms best mogen wezen. 'They're my only value, my ideas. Alleen de maatschappij heeft de gewoonte de waarde van een idee in geld te vertalen'. Een rebel in hart en nieren, die bestaande middelen (pers en platenmaatschappij zijn daar onderdelen van) gunstig weet te benutten om zijn ideeën gestalte te geven. Soms mislukt het ook wel eens, zoals met Bow Wow Wow. Maar de punk-rock van The Sex Pistols heeft volgens hem toch iets teweeg gebracht, waar de grondvesten van de cultuur nu nog van natrillen. Dientengevolge heerst er nu in de muziek grote malaise, maar in andere geledingen is het besef nog niet helemaal doorgedrongen. Vandaar een tentoonstelling. Gestoken in een goed gesneden pak zit in de Sonesta-lounge een uiterst correct man tegenover me. Mc Laren (35) zat zeven jaar op de kunstacademie ('het langst van allemaal, ha, ha') om er het ambacht schilderen eer aan te doen. Komt daarna echter al snel in de business terecht. Heet oorspronkelijk Edwards maar Mc Laren klinkt toch beter. Over een subversief element.

BURUNDI

Na de woelige dagen van de punk vertrekt Mc Laren naar Parijs, waar hij al gauw een baantje vindt bij een filmteam die soft-porno films maakt. Zijn taak is er passende muziek bij te vinden.

'Parijs heeft een ongelooflijke collectie etnische muziek, je vindt het op straat. Ik ging me verdiepen in Braziliaanse muziek. Het was heel erg opwindend, ik leerde veel. Zo kreeg ik tenminste interesse in mijn werk, ha, ha'.

Een jaar later krijgt Mc Laren van de Amerikaanse platenfirma Arista het aanbod een script te schrijven voor een rock 'n roll sexfilm. Hij vertrekt weer naar Parijs om er aan te werken, daarbij terzijde gestaan door Stephane Pietri en Pierre Grillet, die in een later stadium claimen dat hun credits op geen enkele manier zijn gehonoreerd. (De songs op de Cassette Pet, de singles en een paar nummers op de elpee van Bow Wow Wow zijn de teksten van het film-script).

Mc Laren moet ook de muziek bij de film zoeken en put daarbij uit zijn eerder verrichte studies. 'IK zoch naar een simpele, naar de meest vulgaire, directe beat'. *De Burundi Black plaat die net uitkomt bij Barclay Records draait Malcolm per ongeluk op 45 toeren.*

'Ik dacht, mijn god wat is dat snel en opwindend. In een moderne rock 'n roll versie zou het dat helemaal zijn'.

Opgetogen vertrekt hij naar Londen om daar te ontdekken dat Arista net is uitgekocht door Ariola, die hoegenaamd niets met de man te maken wil hebben. Mc Laren besluit terug te gaan naar Parijs.

ANTS

Maar een klein intermezzo doet zich voor. Via zijn partner in de mode Vivien Westwood bereikt hem een smeekbede van Adam Ant. Mc Laren voelt er eigenlijk niets voor hem te helpen en stelt zich puur zakelijk op: voor twee weken werken tweeduizend pond. 'Ik dacht, dat schrikt hem wel af maar hij kreeg het geld bij elkaar dus toen zat ik eraan vast. Ik voelde me daar prima bij, het moet wel het belangrijkste in zijn leven zijn geweest, dat hij dat ervoor over had'.

Mc Laren past zijn vers opgedane etnische kennis toe. Maakt van Adam een piraat, geeft de drummer te kennen dat hij zijn snaredrum beter op de vuilnisbelt kan gooien en een paar timbales moet kopen. Hij laat de bassist melodieën op het ritme spelen en ook de gitarist moet melodie spelen in plaats van accoorden, maar dan over het ritme heen. De band heeft in de vier jaar dat ze met Adam werkte zelf nog nooit een noot muziek geschreven.

'Voor hen was ik 't beste wat ooit naar binnen was gestapt'.

Ondertussen krijgt Mc Laren van een tv-maatschappij 't aanbod een documentaire te schrijven over de huidige muzikale situatie. Hij kiest als uitgangspunt het thuis-tapen, als teken van de moderne tijd. De song 'C30, C60, C90, go' moet als thema dienst doen. Een band heeft hij al bij de hand: Adam and the Ants. En hoewel zijn eigenlijke werk gedaan is, besluit hij het tv-programma met hen te doen als de band zelf Adam niet meer ziet zitten. Het verhaal mag bekend worden verondersteld: Adam vertrekt,

'huilend' volgens Mc Laren, maar niet zonder een demo mee te nemen van de samenwerking. 'Dat werd de basis voor wat hij nu doet'.

Maar zaken zijn zaken voor Mc Laren. 'Het waren wel mijn ideeën, maar hij had er tenslotte voor betaald. Ik vind niet dat Adam het erg soulful heeft gedaan of dat het echt iets subversiefs heeft, maar dat verwachtte ik toch al niet van hem'.

Mc Laren vindt voor de oude Ants een nieuwe zangeres, de jonge Annabella Lu Win (inmiddels al zestien), maar de tv-maatschappij vindt de song 'C30' te controversiëel. 'Ik heb de band toen geld gegeven om de studio in te gaan omdat ik zo indat nummer geloofde, het heeft een statement. Ik heb voor hen een platenmaatschappij gezocht en geloof me, ik kon er geen vinden. Toen dat toch lukte dacht ik: ik heb mijn werk gedaan'. *Maar het muisje kreeg andermaal een staartje en na bijna twee jaar is Malcolm nog steeds manager van Bow Wow Wow.*

'Of ze verdwijnen volledig volgend jaar, of ze maken het binnenkort. Ze hebben alleen een hit nodig, maar ze vallen zo buiten de trends van tegenwoordig. . . Ik ben nog steeds hun manager, het is niet te geloven. Maar ik zou hier niet zijn, het zou me niets kunnen schelen, als ik niet in het materiaal geloofde'.

TAPEN

Tegenstrijdig genoeg is EMI als enige maatschappij bereid Mc Laren een kans te geven en investeert 50.000 pond in Bow Wow Wow. Mc Laren wil de cassette belangrijk maken. 'Dat is een veel subversievere manier om muziek op te nemen, het is veel moderner, het past veel beter bij de huidige technologie'.

Een idee dat zeker niet aansluit bij de opvatting van platenmaatschappijen en EMI laat de band min of meer vallen, 'ze wilden mij een hak zetten, natuurlijk'.

Bow Wow Wow tekent dan bij RCA, die onlangs nota bene een elpee van de groep heeft uitgebracht. 'Kijk, ik zit niet in de groep. Die wil succes en ze vonden dat de cassette hen niet genoeg succes gaf. En de platenmaatschappij had natuurlijk ook liever een elpee. Ze realiseren zich niet wat het kan worden, iedereen is zo kortzichtig in deze business. Ze denken alleen op korte termijn. En de band denkt ook niet aan de toekomst, ze geven niet om het idee, ze willen succes: nu. Als ik dan degene ben die hen dat belet en bovendien voorkom dat de platenmaatschappij haar geld terug kan verdienen, dan kan ik beter gaan. Ha, ha, ha'.

Iedere sigaret die je hem voorhoudt, steekt hij grif op. Koffie laat hij koud worden. Als na een half uur vriendelijk doch dringend de derde vraag te berde wordt gebracht stopt hij abrupt en verbaasd: 'Sorry', om vervolgens met een breed gebaar weer van wal te steken.

ANNABELLA

'Annabella was hét verhaal voor de pers: door haar leeftijd, door mij en onze relatie tot elkaar, het was een prima verhaal. In termen van promotie heeft Annabella meer verhalen gehad dan welke artiest ook. En het is niet gelukt. Waarom niet? Omdat mensen in de eerste plaats Annabella niet begrijpen. Ze had de taak een nieuwe scene rond haar op te zetten en ze is niet sterk genoeg geweest om dat te doen. Ze had enorm veel promotie kunnen doen voor een nieuw idee waar ik heilig in geloofde. Bow Wow Wow is voor 'n jong publiek, maar de mensen die erop af komen zijn in feite nogal oud. En de kids zoeken iemand tegen wie ze kunnen opkijken. Maar Annabella, wie is dat: een schoolmeisje, dat niet weet of ze nou wel of niet in een band wil zitten. Dat is niets voor een kid, die zoekt een echte rebel. Voor hem is het niet zo belangrijk wat ze zingt, maar: wie is ze, vind ik haar aardig en vertelt ze me meer dan ik al weet. Dat zijn volgens mij de cruciale vragen en Annabella vertelt daar niets over'.

Mc Laren zegt dat hij zelf heel bewust buiten de publiciteit is gebleven, maar muziek verkoopt zichzelf niet. Je moet er wel een praatje bij hebben.

'Annabella werd er midden in gegooid. Een klein meisje, dat nog nooit van haar leven een rock 'n roll band had gezien. Ze haatte The Sex Pistols, dat is typisch voor een klein meisje dat opgroeit in een conservatief milieu. Ze kon het niet aan, ze wist niet wat rock 'n roll betekende, ze wist niet wat sex betekende, ze wist niets. Ze had mentaal de leeftijd van tien jaar, ook al was ze veertien.

Het tempo waarin Annabella zich ontwikkelt is het grootste probleem voor de band, die haar de helft van tijden toch al haat. Dat en de voortdurende bemoeienis van haar moeder, wat ook een enorme ergenis was. Ze heeft nu pas de band met haar moeder verbroken, daar heeft ze een jaar voor nodig gehad'.

(In interviews heeft Annabella altijd gezegd de bezorgdheid van haar moeder te respecteren, omdat ze de jongste thuis is en enig meisje).

WOW

'Ze had een heel charmante stem, erg fris, ze had ook een heel duidelijke uitspraak en articulatie, zelfs op het snelle ritme. Dat was perfect. Maar ze had geen enkel begrip voor cultuur, voor identiteit, ze had niets'.

Het valt op dat Mc Laren steeds in de verleden tijd praat, alsof hij voor zichzelf het hoofdstuk Bow Wow Wow al heeft afgesloten. Volgens vele critici zou de band ook veel beter af zijn zonder hem.

'Ik denk dat ze zonder mij niet zouden bestaan. Ze wilden natuurlijk graag horen dat ik die verschrikkelijke uitbuiter was, maar dat is alleen een cliché. Ze realiseren zich niet, dat ik alle teksten schreef, ik gaf hen de ideeën, kwam met het materiaal aanzetten, het concept. En in veel opzichten voegden zij er niets aan toe.

behalve dat ze goede vaklui waren. En Annabella was niet eens zo'n briljante. Ze is een leerling, maar geen creatieve kracht'.

Mc Laren zegt in de toekomst niet meer bij te zullen dragen aan het artistieke werk van Bow Wow Wow. 'Ik hoop tenminste van niet, ha, ha, ha. Ik heb nooit geloofd dat ik songs kon schrijven en zeker niet zoveel als ik nu heb gedaan. Voor mij was het een ervaring, net zo goed als voor Annabella. Maar ik weet niet wat het voor iemand anders betekent, behalve een beetje plezier. En de muziek was een beetje anders en wel interessant. Meer zit er niet achter'.

RIJKDOM

Mc Laren wordt verondersteld nogal rijk te zijn, gezien de getallen van zes cijfers die hebben gefigureerd in de geschiedenis van The Sex Pistols en 'The Great Rock 'n Roll Swindle'. Hij houdt zich op de vlakte.

'Ik ben nooit zo rijk geweest, dat is een mythe. Ik heb geld gehad, ja, maar niet zoveel als mensen willen doen geloven. Genoeg om dingen te doen die ik wilde doen, maar op dit moment heb ik alweer te weinig om te doen wat ik echt graag zou willen'.

En verder? 'Mijn rijkdom is alleen wat ik aan ideeën heb. Mijn waarde is het hebben van ideeën, maar aangezien deze hele maatschappij gebaseerd is op geld, vertaalt de industrie de waarde van mijn ideeën ook in geld'.

Wat is je waardevolste idee geweest? 'Dat heeft eigenlijk nooit gestalte gekregen. In termen van succes zijn dat The Sex Pistols geweest, maar dat heeft nooit iemand beseft. In wezen was de piraterij, het cassette-gegeven, ook een fantastisch idee'.

Hoe kijk je terug op de ontwikkeling na de punk? 'Dat is geweldig. Het heeft veel oneerlijkheid en leugens weggehaald uit de cultuur. Het heeft de jongeren een nieuw criterium gegeven. Punk-rock demystificeerde de popster, iedereen kon opeens muziek maken.

De cultuur van popmuziek is in belangrijkheid minder geworden, het heeft haar langste tijd gehad. Jaren geleden was er alleen maar muziek, daar draaide alles om. Nu kan het van alles zijn: film, video, tv, naar een club gaan, of alleen maar mode. Een groep is niet langer van betekenis. Mensen geven hun geld uit aan allerlei dingen en niet alleen meer aan platen. Natuurlijk ook omdat ze niet meer zoveel geld hebben, maar vooral omdat ze geen muziek meer nodig hebben. En dat zal ook nooit meer gebeuren, want je kunt de geschiedenis niet terugdraaien. Je kunt het tijdperk niet terughalen, dat door punk-rock is vernietigd. Je kunt alleen maar vooruit.

We zitten nu in een interim-periode, een tijd van afwachten. Want de platenindustrie gaat haar eigen ondergang tegemoet, daar is geen twijfel over mogelijk. Er heerst een grote malaise.

Vandaag de dag is er geen verschil tussen grote en kleine platenmaatschappijen, ze willen allebei platen verkopen. Er is geen werkelijk verschil, ze doen alleen maar alsof dat er wel zou zijn. Tegelijkertijd zoeken ze nieuwe wegen: in de toekomst handelt de platenindustrie in platen, in tapes, in video's, in films, and so on, and so on. Punk-rock heeft op wereldschaal de geest veranderd, geen twijfel aan. Mensen worden nog steeds beïnvloed door dat effect'.

JOHNNY

Hoe kijk je er tegen aan zoals Lydon zich heeft ontwikkeld? 'Public Image? Dat is een typisch voorbeeld dat hij zich in dezelfde situatie bevindt, namelijk proberen een manier van bestaan te vinden in wat een waarlijke malaise is in de cultuur. Johnny is aan het experimenteren en vernietigt het op zijn eigen manier. Hij probeert een gebied te vinden om in te werken, maar hij zit gevangen in een situatie waarin hij voortdurend vragen zal blijven stellen over de cultuur. Maar hij zal niet in staat zijn het te reconstrueren, dat zal door een volgende generatie gebeuren. Het is voor hem te laat.

Johnny zal voortbestaan als een held van gisteren. Hij zal niet in staat zijn iets nieuws te doen, tenzij hij zich met een volledig nieuw medium gaat bezighouden. As a singer he's finished'.

Dus je vindt wat hij nu doet geen zin hebben. 'Nee, beslist niet. Tenzij hij The Sex Pistols gaat herformeren, voor landen die hem nog nooit hebben gezien. Als een revival-act, ha, ha. Het zou zelfs op de televisie worden geaccepteerd'.

Human Condition, Brian Brain. . . 'They're in a mess. Ze zoeken heel hard om met nieuwe ideeën te komen, maar die hebben geen betekenis. Eh, the statement has been made'.

Mc Laren vindt dat er na de punk-rock een schittering moest komen, een nieuwe levensstijl. 'In Engeland was net het conservatieve bewind aan de macht gekomen, het was een erg grijze tijd, overal heerste onzekerheid en de werk-ethiek werd ter discussie gesteld. Al die jongeren beseffen dat ze nooit een baan zullen krijgen.

Omdat er geen werk is, gaan mensen meer belang stellen in hun omgeving, hun eigen lichaam. Er is een interessante relatie tussen sport en primitieve cultuur. Mensen worden zich steeds beter bewust hoe ze leven, meer dan dat ze zich afvragen wat ze met hun vrije tijd

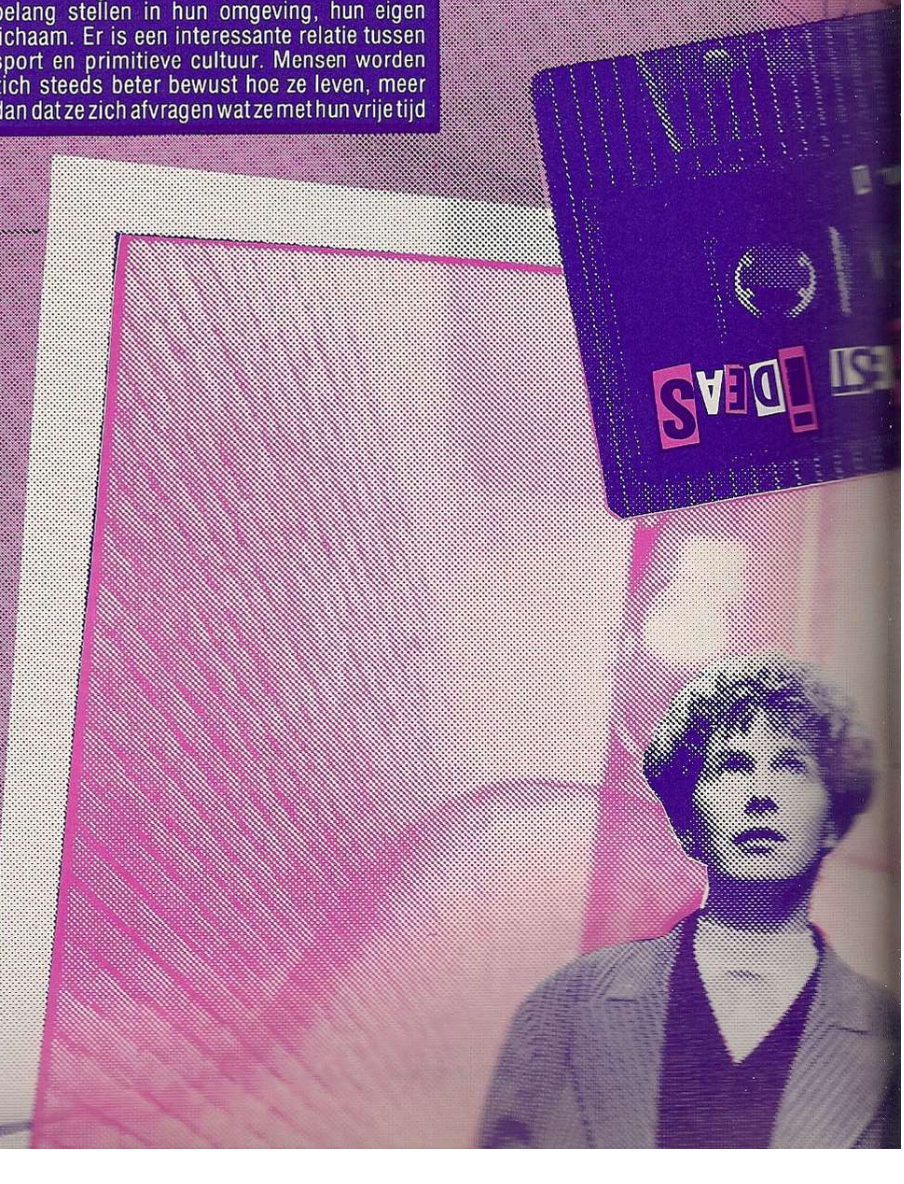

zullen gaan doen. Daarom neemt de belangrijkheid van muziek ook af.
Vroeger had dat een duidelijke functie: alleen op je zolderkamertje, anti-ouders, je kon je ermee identificeren. Maar teenage-rebel, dat is nu een cliché.
Wat zie je nu: vader en moeder, beiden geen werk, zitten samen met zoonlief, niet zo geinteresseerd in school, naar de televisie te kijken. En wat erop te zien: Adam Ant. En samen beslissen ze of ze hem wel of niet aardig vinden'.

MEDIA

Volgens Mc Laren is televisie het belangrijkste medium voor een groep om bekendheid te verwerven. 'Platen worden verkocht door film, televisie. Nee, radio verkoopt niets, dat is bewezen.
Televisie heeft maar één functie op deze wereld: jou dingen verkopen. En de platenindustrie weet dat. Daar kijken de mensen naar, dat is hun koopwijzer.
Adam Ant is geen popster in de oude zin van het woord, hij is een televisie-held. Het is zijn image, die witte streep over z'n gezicht. Hij is heus niet beroemd om zijn muziek'.
Wat is dan de functie van de muziekpers. 'Ik heb daar eigenlijk geen mening over. Ze hadden hun hoogtepunt in de midden zeventiger jaren, toen de sterren nog bestonden. Ze zullen zo lang mogelijk proberen de mythe van de underground levend te houden om hun functie te rechtvaardigen. But they're flogging a dead horse.
Als je hun een functie wilt toeschrijven is het alleen dat ze hun eigen baan houden, kranten verkopen, wat steeds moeilijker wordt. Daarom omarmen ze iedere nieuwe trend in de hoop dat oude tijden weer zullen herleven. Ze vergeten dat het allemaal een deel is van de platenindustrie'.

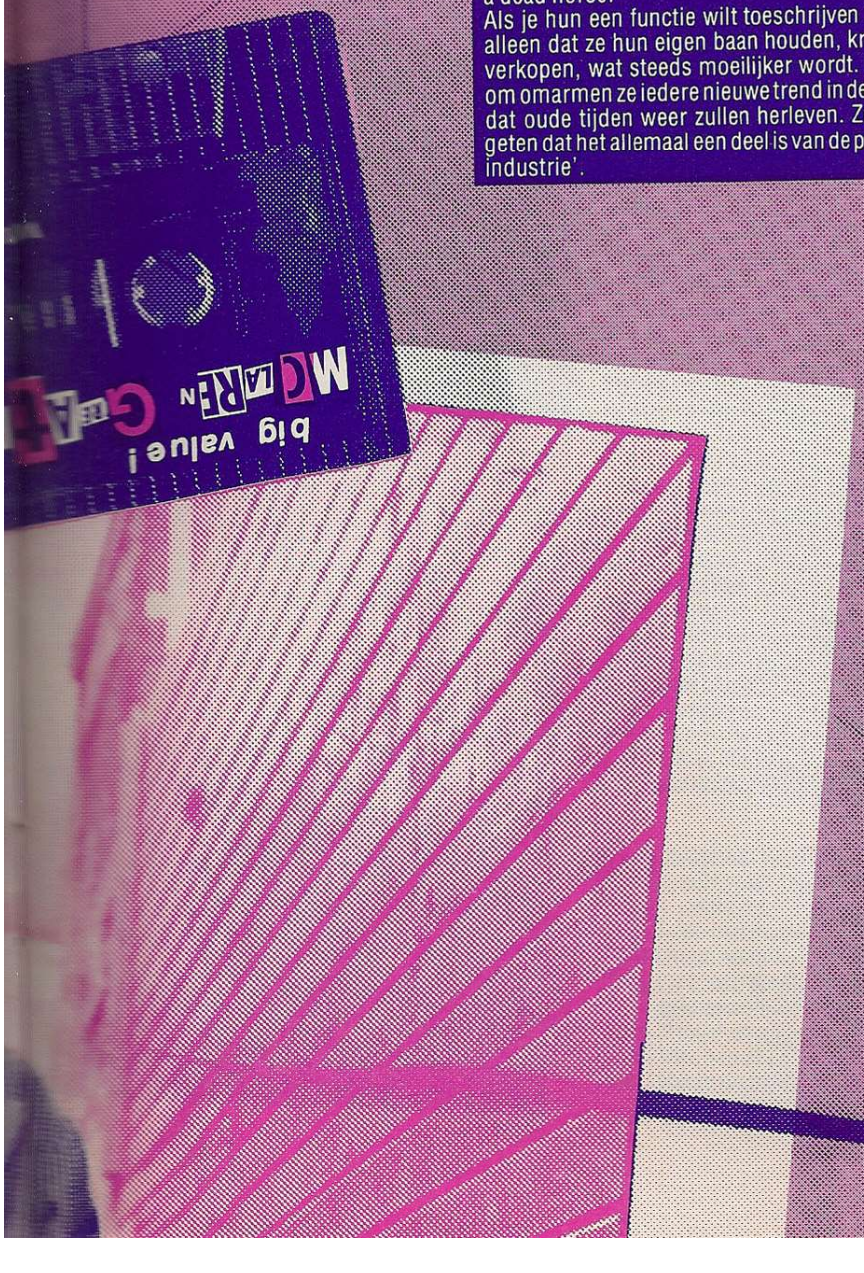

Daarentegen heeft mode wel een functie, 'to give a lot of passion to people'. *Hier spreekt een mode-ontwerper.* 'Ik had een enorm succes met de piraten-mode, heb ik aan dit alles tenminste nog iets overgehouden, ha, ha'.
Mode is een aspect van de huidige cultuur, meent Mc Laren. 'Het maakt mensen bewust van hun lichaam, van hun cultuur. Met mode kun je heel veel uitdrukken. Als ik met mode bezig ben probeer ik het altijd een idee mee te geven.
Al die clubs waar mensen uitgedost naar toe gaan zijn er niet voor niks. Het samen zijn met al die mensen die zich op een bepaalde manier hebben gekleed om zichzelf tentoon te stellen, te flaneren. Het is een van de belangrijkste gebeurtenissen voor de kids van vandaag'.

MC LAREN

'Mensen zeggen vaak dat ik over lijken ga. Misschien ben ik wel een beetje onmenselijk, in die zin dat ik het idee en de uitvoering daarvan belangrijker vind dan de mensen die het moeten doen. Ik doe zelf ook eigenlijk niets, ik ben de man achter de schermen.
Er zijn maar weinig artiesten, zangers, die volledig onafhankelijk zijn. De meesten hebben een vertrouwens-relatie nodig met iemand, die hen steunt, die hen kritiek geeft, die hen inspireert.
Ze zijn altijd heel erg onzeker. Ik denk dat iemand als Mick Jagger niet beslist iemand nodig heeft. Maar neem iemand als Bowie, die man heeft absoluut geen eigen ideeën. Ze zeggen niet voor niks dat je nooit iets nieuws moet aantrekken als je naar Bowie gaat, want prompt loopt hij de volgende dag met dezelfde schoenen.
Gisteravond zag ik Annabella weer voor het eerst sinds weken. Ze was wanhopig. Dat gezicht, het was net een flash-back. Alsof ik Annabella en Johnny in één gezicht zag'.
Mc Laren zegt zelf alleen mensen nodig te hebben die zijn ideeën willen uitvoeren. 'Ik ben een loner en vaak ben ik heel erg depressief. Maar daar ga ik me niet in wentelen, ik inspireer mezelf met ideeën'.
Op het ogenblik is hij in onderhandeling met The Royal Academy in Londen om volgend voorjaar een tentoonstelling te organiseren, gebaseerd op punk-kunst. 'Ik vind het belangrijk om te laten zien wat punk in het bewustzijn van artiesten teweeg heeft gebracht. Ik wil dat voor eens en voor altijd in kaart brengen'.
Zelf is hij nooit meer tot schilderen gekomen. 'I'd love to be a painter, maar ik heb het veel te druk. Als je schildert, moet je je daarop concentreren, nergens anders mee bezig zijn. Ik zou een eerlijke keus voor mezelf moeten maken. Misschien inspireert die tentoonstelling me wel.
Maar nu ben ik wel tevreden met het medium waarin ik werk. Zoals film, hoewel The Great Rock 'n Roll Swindle niet helemaal zo is uitgevallen, als ik graag had gewild.
Als ik terug kijk, denk ik: ik heb gefaald, ik heb een fout gemaakt. Misschien ben ik te vriendelijk geweest, niet kritisch genoeg voor mezelf. Maar nu ben ik uitgeleend aan Bow Wow Wow om hen succesvol te maken. En het is erg vervelend geworden omdat ik steeds denk: wat ik doe is niet genoeg'.
Wat zou je dan willen doen. 'Ik zou graag een nieuw idee willen hebben, of zelfs dit idee willen herbedenken. Maar eerst wil ik me toch met die punk-kunst-show bezig houden want ik denk steeds: als ik het niet doe, als ik het nú niet doe, dan zal niemand het doen'.

WIJ MAKEN MO

Haarlem. De Grote Markt, 's zomers frisbeeveld bij uitstek, maar 's winters een duistere vlakte aan de randen waarvan zich ongure sujetten ophouden. Van daaruit wandelend door de smalle straatjes merk je dat Haarlem weer een provincieplaats is, waar de kleine criminaliteit bloeit als een aronskelk. Te klein en te weinig worden slechts gekanaliseerd door space-invader en saté. Het vuistvolk doet frequent van zich spreken.
Moderne muziek is er een gebeuren voor ingewijden. Het genootschap kan ter plekke nauwelijks een dienst houden bij gebrek aan gebedsruimte. De meest vooraanstaande zendelingen zijn echter de laatste tijd regelmatig te horen. Wij spreken N e x d a (spreek uit: Nekda) in het Klein Heiligland van de Haarlemse moderne muziek.

Ivo: 'In de Afrikaanse etnische muziek wordt de basis van het ritme gevormd door een vader- en een moederdrum. Daaromheen gerangschikt zijn de versieringsdrums, de percussiedrums. De vader- en moederdrum symboliseren de verbondenheid met de aarde. Het zijn dan ook trommels die gemaakt zijn van natuurlijke materialen, zoals hout.

Dit gebeuren heeft een heel functionele plaats binnen de daar levende gemeenschappen. Er is maar één man die op een drum een vast ritme begint te slaan. Dit ritme vervloeit langzaam in de beweging van de massa. Door verandering in het ritme worden de mensen in bepaalde sferen gebracht, die gericht zijn op bijvoorbeeld de rituele uitdrijving van kwade geesten. En dat is de kracht van het ritme'.

Leidt een conventioneel drumstel dan ook vanzelf tot een verkeerd gebruik?

Ivo: 'Ja, want de moederdrum is de bassdrum en dus de belangrijkste drum. Hierop zou het ritme aangegeven moeten worden. Maar hier wordt de bassdrum als maatdrum gebruikt en de snaredrum als ritmedrum. Dat is een fundamentele fout'.

Daaruit had je ook kunnen concluderen dat je een conventioneel drumstel op de door jou beschreven manier was gaan gebruiken.

Ivo: 'Nee, want dan ga je praten over het geluid. We willen een donker, aards geluid dat een genetisch ritme aangeeft. Anders hadden we de bassdrum een kwart slag gedraaid onder Martiens snufferd gezet en het basspedaal op de tom-toms geplaatst'.

Een optreden van Nexda is voor velen een vreemde belevenis, niet in de laatste plaats door een veelheid aan eigenbouw op het podium. Centraal hierbinnen staat het ritmegedeelte. Zelfgemaakte trommels, bekkentjes en metalen staven, tot leven gebracht door **Martien den Nijs.** Ongewilde spil en woordvoerder is **Ivo Schalkx,** toetsenist, saxofonist, zanger en operateur van de overige vindingen. Lijmend werkt de bas van **Karin Hueting** en **Ron van Zanten** zorgt voor de verre van overheersende synthesizereffecten en de primaire podiummix.

Ron: 'Van de opzet van een nummer hangt af hoe ik accenten leg met de synthesizer. Zoals dit nu gebeurt vind ik, hoewel minimaal, juist voldoende'.

Ivo: 'Het gaat om de rangorde van emotionaliteit van de geluiden. Daarom willen we niet dat een electronisch instrument de basis van de melodie aangeeft'.

Maar ik kan me voorstellen dat de onderlinge mening over die rangorde veel kan verschillen.

Martien: 'Natuurlijk. De grote spanning die daaruit ontstaat, in de oefenruimte, komt tot uiting in de muziek'.

Karin: 'Die spanning hebben we geconcentreerd in het oefenen. Als ik over straat loop en in de Grote Houtstraat afknap op alle Sinterklaasinkopen-doende mensen, ga ik niet tegen jou zitten zeiken dat je de Grote Houtstraat niet op mag. Je hebt nu de zekerheid dat je met iets goeds bezig bent. De rest is daardoor niet meer zo belangrijk'.

Martien: 'Nee, de spanning die er naar de wereld toe is, hebben we al voor een groot deel achter onze reet laten wegroesten. Nu is er de emotionele spanning tussen vier individuen'.

Ivo: 'Je bent met vier mensen tegelijkertijd in de oefenruimte aan hetzelfde produkt werkzaam. Dat is een hele rare situatie. Om op hetzelfde moment tot een voor allen aanvaardbaar product te komen, geeft grote spanningen, die vanzelf hun neerslag vinden in dat product'.

In dit licht kun je dus stellen dat tijdens het optreden deze spanning gedeeltelijk ontbreekt.

Ivo: 'We hebben een paar nummers volledig vastgelegd, maar het grootste deel is, buiten de ritmische basis, geheel of gedeeltelijk invulbaar. Zo is de tekst meestal een raamwerk van trefwoorden. Bij de invulling speelt de spanning tussen ons onderling, het publiek, de ruimte etc. een belangrijke rol. We beginnen met een aantal vaststaande nummers om de mensen in een bepaalde stemming te brengen en daarna gaan we langzaam over tot een experimentele manier van musiceren. De bedoeling is dan om aan het eind van het concert ter plekke een nieuw nummer te maken. En soms is de cadans zo goed, dat dit lukt'.

De band zal nooit naar perfectie streven. Perfectie is een vergissing. Hun opstelling tegenover fenomenen als sfeer, spanning, moment en geluid verbiedt hen dat. Of de perfectie zou moeten zitten in de momentgebonden, samengebalde uiting van deze fenomenen. In ieder geval is de neerslag ervan in blijvende (plaat- of cassette-) vorm aan deze restrictie onderhevig en is hun weerzin tegen de platenindustrie hier vanuit verklaarbaar.

EDERMUZIEK

Ivo: 'De producer is het glijmiddel van de platenindustrie. Geen enkele groep kan het geluid dat door een producer gecreëerd wordt live waarmaken. Dat vind ik droevig en een teken van oneerlijkheid. Het is te verklaren, maar het lijkt op jezelf afrukken, terwijl je naar een film kijkt. Het publiek krijgt een totaal verkeerd beeld door de vercommercialisering van die muziek. Hoewel ik op het goed verkopen van een product niets tegen heb'.

Jullie hebben een eigen cassettelabel opgericht.

Ivo: 'Ja, het heet Studio 12. Het is in de eerste instantie opgericht om Haarlemse bands een kans te geven naar buiten te treden. Wij doen de productie van de bands. Er zijn er nu ongeveer vijf, waaronder nogal wat punk, die binnenkort zullen opnemen. De prijs van de cassettes wordt bewust laag gehouden, zodat je de muziek kunt beluisteren en wanneer deze je niet bevalt, je in ieder geval een opnieuw te gebruiken cassette overhoudt, gekocht voor een redelijke prijs. De cassettes worden tijdens onze optredens verkocht en op vier plaatsen in Haarlem en Amsterdam. Het eerste product is een cassette van onszelf'.

En jullie doen de productie van alle bands.

Martien: 'Nou, het is niet echt produceren'.

Ivo: 'Natuurlijk wel. Het gaat er niet om of het in het klein of in het groot gebeurt, in feite produceren wij het'.

Er ontstaat een korte woordenwisseling tussen Ivo en Martien, die een dubbele moraal ziet schemeren.

Martien: 'We nemen het op en we zitten niet, zoals Martin Hannett, achter de schuifjes'.

Ivo: 'Dat doen we wel, maar op een heel ander niveau, dat voor iedereen haalbaar is. Wij produceren de tape op de manier die de band voorstaat. In feite moeten de bands alles zelf doen. Als er iemand misslaat op een gitaar, dan staat dat er ook op. Een producer zou dit laten overdoen. Wij zorgen alleen voor de uitvoering van wat zij ons opdragen'.

Als je iets hoort tijdens het opnemen waarvan je denkt of weet dat het beter of anders zou kunnen, zeg je dat dan?

Ivo: 'Natuurlijk zal ik ze dat zeggen en het veranderen. We hebben uiteindelijk het beste voor met deze mensen'.

Dus toch produceren?

Martien: 'Nee nee!'

Ivo: 'Jawel man, we pluggen die mensen toch ook'.

We laten deze wat formeel wordende diskussie voor wat hij is. Immers, produceren is in de meest strikte zin het 'maken' van geluid. Wat de melodielijn of, abstracter, bovenlaag van hun muziek betreft, produceert Nexda zeker. Een keur aan zelfgemaakte instrumenten maken, naast onder andere het orgel, het geluid. De zelfbouw is een logisch voortvloeisel uit hun filosofie. De uitdrukking van het aardse, het individuele betekent het vermijden van uitdrukkingsmogelijkheden die al door anderen in 'kant-en-klare' instrumenten zijn gestopt. Een zelf ontwikkeld instrument is per definitie uniek. Alle, ook onverwachte, eruit voortkomende geluiden zijn dus individualistisch. Zo past ook de gevoelloze electronica niet binnen de Nexdafilosofie.

Ivo: 'We gebruiken veel metaal. Het voortgebrachte geluid variëert door de spanning erin en de dikte ervan. We slaan erop, buigen het en laten er een pick-up overheen bewegen, waardoor de verschillende trillingscoëfficiënten worden doorgegeven aan het element. Daarnaast hebben we onze eigen pick-up ontwikkeld voor de lage tonen. Deze tonen gaan gepaard met een grote luchtverplaatsing. Wil je dit navenant weergeven, dan kan dit nooit door middel van microfoon, waarbinnen immers maar een klein oppervlakje gaat trillen. Daarom plaatsen we, vanuit het principe dat wat een toon weergeeft ook een toon kan opvangen, een microfoon onder de drum met een conus die groot genoeg is om de luchtverplaatsing van het door die drum voortgebrachte geluid op te pikken. Verder gebruiken we oude draaitafels om bijvoorbeeld ritmisch een melodie op een zelfgebouwd snareninstrument op te wekken'.

De symboliek achter het gebruik en de eigenbouw van de ritme-sectie is nu duidelijk. Heeft het fragmentarische gebruik van de melodieinstrumenten een vergelijkbare symbolische functie?

Ivo: 'De bovenlaag is de weerspiegeling van het alledaagse leven. Dit is gefragmenteerd en los van welk ritme dan ook. Het leven in de stad is niet meer gekoppeld aan een bepaald ritme. Dit ritme moet er echter zijn, wil je enigszins gezond kunnen leven. Als je je gaat verdiepen in het grotestadsleven ga je kapot. Dit wordt in de bovenlaag van onze muziek weergegeven door de percussie, het orgeltje en de synthesizer. De basis geeft aan dat je, om het stadsleven aan te kunnen, dat steeds terugkerende ritme nodig hebt. Daarom is onze muziek Moedermuziek. Terug naar de moeder willen is het meest aardse wat bestaat, ons aller wens. . volgens Freud. . . En om Moedermuziek te kunnen maken, gebruiken we alle middelen die ons ter beschikking staan.'

We zijn rond. Of? Perfectie bestaat niet. . .

tekst: Gerard J. Walhof foto: Kooos

STILETT

DAMSTRAAT 14
1012 JM AMSTERDAM
020 - 252854
T-SHIRTS VAN
CRAMPS,
CLASSIX NOUVEAUX,
U-ROY,
SHANGRI-LA'S
ETC.

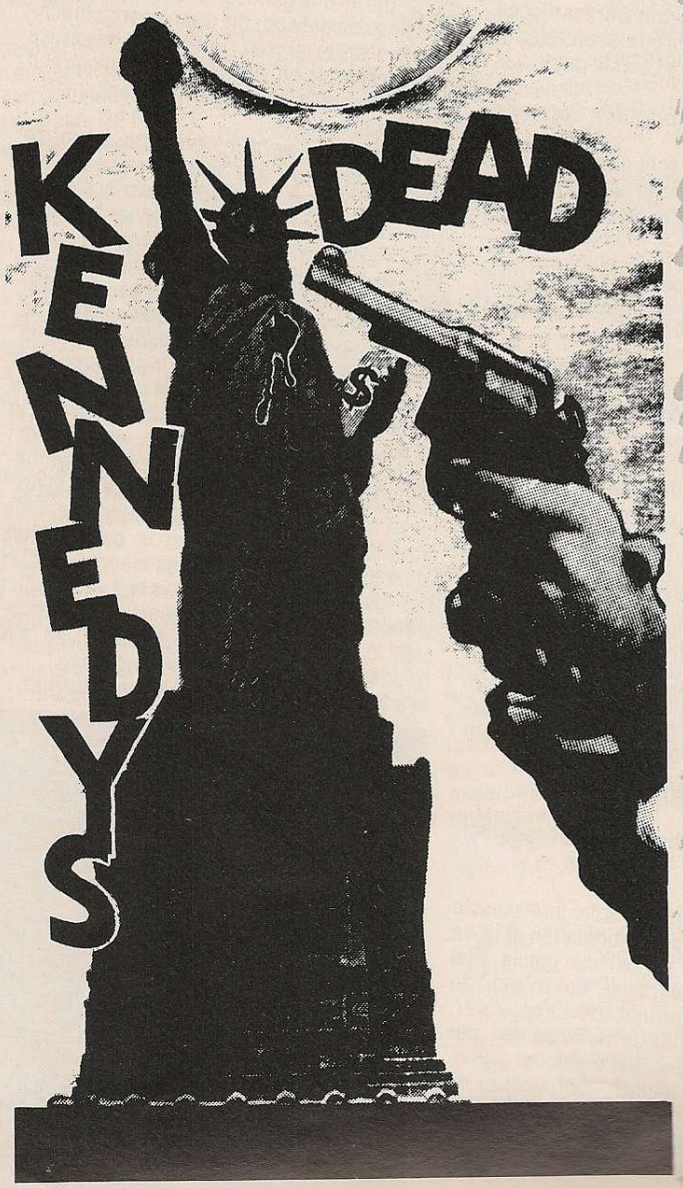

tekst: Hans Vermeeren foto: Peter Cox

CON

Bleistift werd in november 1979 opgericht door Frans en Ad, samen met onder andere Theo van Eenbergen, die nu bij Nasmak speelt. Het magische jaar 1977 had nogal wat invloed op de oprichting.

Frans: 'De punk liet horen dat we te kort kwamen als muzikant. We speelden alleen maar onze nummers. Verder gebeurde er niets'. *Volgens* **Ankie** *maakte het een hele nieuwe weg open.*

Ad: 'Popmuziek is een uiting van vrijheid. Dat gebeurde toen weer opnieuw. We werden weer geconfronteerd met de fundamentele elementen van popmuziek. Vrijheid, en los zijn'. *Vanuit dat oogpunt werd Bleistift opgericht, zegt Frans.*

LOS ZIJN

Tijdens het gesprek komen Ad en Frans steeds weer op dat ene punt terug. 'Het is zaak constant los te blijven,' aldus Ad. 'Je zit natuurlijk altijd in een bepaald iets, maar als je dat in de gaten hebt, dan blijkt al dat het goed zit'.

Maar wat is dat los zijn dan precies?

Ad: 'Ik zal je een voorbeeld geven. Laatst speelde de nieuwe groep van Truus, + Instruments, in Eindhoven in een café. Dan zitten daar zestig zichzelf denkende nieuw-wavers. Stereotiep met het hoofd meeknikkend. Dan denk ik meteen dat ik daar niet bij wil horen. Ik speel wel het liefste in een New Wave café. Liever dan in een country-club. Maar ik ga zelf liever naar een country-club toe om er niet bij te horen'.

Frans vult dat naar Bleistift toe aan: 'Met de band proberen we dat. De manier hebben we nog niet gevonden, maar we zijn er wel de hele tijd mee bezig. Ook op het podium. Dan proberen we dat over te brengen'.

PODIUM

Ad: 'Op het podium creëren we een vacuüm, een soort eilandje waar we iets op doen. De mensen kunnen dan bij ons op dat eilandje komen, gedurende een uur en een kwartier'. 'We staan heel kwetsbaar op het podium. Als er iemand in de zaal 'stelletje ouwe lullen' roept, dan ga ik door de grond. Op het podium proberen wij een stuk van onszelf te laten zien, en helemaal tot op het bot te gaan. Het is rot als iemand me dan zo op m'n ziel trapt. De mensen zijn trouwens niet geïnteresseerd in dingen die waar zijn. Ze zijn geinteresseerd in de muur van geluid waar ze tegen aan kunnen hangen. En in makkelijk aangereikte gevoelens', aldus Ad.

Frans vertelt dat iemand na een concert aan hem vroeg of z'n leven er van af hing als hij op het podium stond. 'En dat is ook zo, het is het belangrijkste voor mij'.

'Niet de band an-sich maar de actie die ik onderneem met mezelf' voegt Ad daar aan toe.

ENERGIEK

Opvallend bij Bleistift is de drummer. Zelden heb ik zo'n energieke drummer gezien. Ad: 'Vroeger speelde hij onder ander bij het amusementsorkest de Majona Four. Maar nu is

STANTLOS ZIJN

Bleistift. Een groep uit de omgeving van Eindhoven die vooral bekend werd door overal in het land te spelen. 'In elke fietsenstalling in Nederland' volgens zanger en gitarist Ad van Meurs. Nu nog met z'n vieren, maar René Vincent, de bassist, stopt er binnenkort mee. Daarover, en verder vooral over houding tegenover muziek en tegenover de wereld, een gesprek met Ad, gitarist Frans van Bommel en Ankie Keultjes, die de mix verzorgt. Drummer Bouke de Vries ontbreekt omdat hij andere verplichtingen heeft.

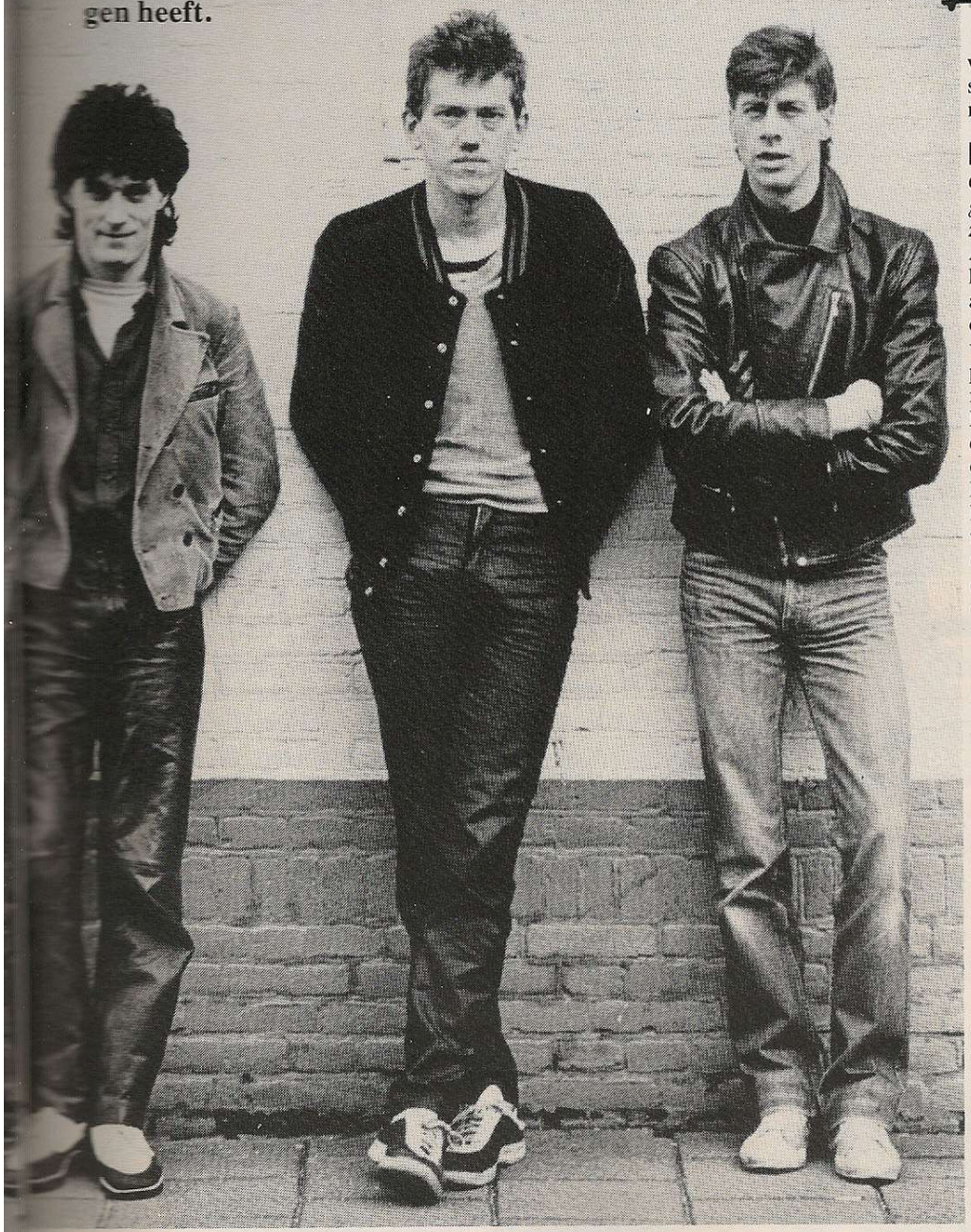

hij, ook onder invloed van de mensen waar hij mee speelt een té gekke drummer geworden, die het van z'n energieke expressieve stijl moet hebben'.

'Als ik dan zo'n avant-garde groepje zie met een ambtenaar met twee houtjes in z'n handen. Die slaat op een trommel en die heeft dan iets artistieks gedaan. Maar misschien is dat hun manier van uiten wel'.

Frans schijnt de gewoonte te hebben om, als het lekker loopt, een nummer twee keer zo lang te laten duren. Ad hierover: 'We hebben een vast nummer, maar iedereen moet op het podium de hele tijd naar elkaar kijken of het wel goed gaat, want we hebben allemaal een soort losbandigheid, vooral Frans. Maar dat maakt het ook wel spannend'.

ELPEE

Ongeveer een half jaar geleden bracht de groep een elpee in eigen beheer uit. Dat zorgde voor nogal wat problemen.

Ankie: 'Het is een mooie elpee en iedereen kan hem bestellen. We weten wel wat er fout aan is, maar dat is ook verklaarbaar'. 'Hij is in één dag in de repetitieruimte opgenomen' vult Ad aan. 'Als je hem vergelijkt met andere platen, dan valt het slechte geluid wel op, maar op zichzelf is het een goede plaat'.

Frans: 'We wilden de nummers vast leggen, en dan verder gaan. Maar dat ging niet omdat er zoveel organisatorische rompslomp bij komt kijken dat we het daar veel te druk mee hadden. En we zijn ook niet van die organisatoren, dus ging het allemaal nogal stroef'.

Ook Ad had daar moeite mee. 'Ik heb geleerd dat ik muzikant ben en geen verkoper. Toen ik drie platenzaken af was geweest met de plaat was ik zó klein. Dat doe ik niet meer'.

RENEÉ

'We gaan nu verder met z'n drieën. René heeft andere belangen dan wij. Hij heeft er niet zo'n baat bij, bij de dingen die wij doen', verklaart Ad. 'Het is de eerste band waar hij in speelt en hij moet zich zelf nog bewijzen. Wij zijn meer bezig met het resultaat van datgene wat we kunnen, en René met de bewijsvoering dàt hij iets kan. Dat is het verschil. Bovendien is hij jonger. Hij is 20, Frans 31 en ik 28. Dat scheelt nogal wat, ook in levenservaring. We moesten hem ook over dat laatste een boel leren en dat wilde ik niet. Ik wil er geen zoon bij. Maar we gaan als dikke vrienden uit elkaar'.

'Er komt wel een nieuwe bassist bij, maar dat wordt dan meer een werknemer. Wij zeggen wat hij moet spelen. Dat geeft on sook dr ruimte om andere dingen te gaan doen. We willen af van het traditionele groeps-idee. Ik zie het wel zitten om voor een bepaalde periode bijvoorbeeld een trombonist te gebruiken, en weer een tijd later voor mijn part zes harpisten. Het is trouwens heel eng, in een band zitten. Het gaat niet om het feit dat je erin zit. Dan kun je net zo goed een voetbalclub beginnen. Je moet er iets mee doen'.

Gaandeweg krijgt Ad steeds meer last van een kater en begint het zoontje van Frans steeds meer herrie te maken met z'n speelgoed. Peinzend staart Ad voor zich uit, 'zo wordt alles voor mezelf ook weer eens duidelijk'.

TORENPASSAGE 19A BREDA 076 132569 KERKSTRAAT 18 EINDHOVEN 040 431756

RAF PLATEN
RIJNSTRAAT 166-168 AMSTERDAM/TEL 020-445706

Vanaf eind december, elke woensdagmiddag van 3 tot 6 Videokijken bij RAF - platen.
Ons programma tot eind januari.

30/12	U2/ PIL/ Siouxie/ Skids/ Echo Mo- dettes/ Damned
6/1	New Order/ Throbbing Gristle/ Killing Joke
13/1	Jam/ Siouxie/ Pauline Murray Joy Division/ Raincoats
20/1	Great Rock'n'Roll Swindle/ Ruts/ Skids/ Siouxie
27/1	Theatre of Hate/ New Order/ Gang Of Four

Virgin Prunes - a new form of beauty 1-7 1(7") 2(10") 3(12") 4(book) 5(exhibition at Douglas Hyde Gallery 7 & 8 nov.) 6(Video-cass of 5) 7(Audio-cass of 5)
Theatre of Hate - Do You Believe in the Westworld (jan '82)
Throbbing Gristle - Psychic Rally in Heaven Cass (jan '82)
Crispy Ambulance - The Platteau Phase (feb '82)
Pete Shelley - Homosapien (jan '82)
Durutti Column - LC
A Certain Ratio - Sextet
New Order - Movement
The Lone Ranger - The Answer (jan '82)
Mighty Diamonds - Changes and Dubwise
Willie Williams - Armagideon Time
Ras Michael - Disarmament
Prince Far 1 - Voice of Thunder
Toots and The Maytals - Knock Out
Junior Delgado - Bushmaster M 16
Aswad - New Chapter

CASSETTEDECK ALS FUZZ

tekst: Rens Sanders foto: Peter Cox

VOVOKAI

Paul en **Etwin,** uit Zeeland afkomstig maar nu in Eindhoven wonende jongelui, vormden in maart 1980 Vovokai. Daarvoor hadden ze al samen in een punkbandje het een en ander opgedaan onder de naam **Spastix.** Paul bezat een gitaar, een versterker, een ritmebox en een kraakdoos. Etwin een synthesizer, een versterker en wat microfoons. Na een tijdje thuis te hebben samengespeeld, besloten ze om op te treden tegen onkostenvergoeding en waar gespeeld werd, dat deed er niet zo toe.

Ze hadden geen vaste nummers, ook al omdat gebruikte ritmes op hun selfmade ritmebox niet zo gemakkelijk weer terug te vinden waren. . . In het begin trachten ze weinig tot geen melodie te gebruiken: een ontstemde gitaar met veel ruis en vervorming. Voor een optreden werd flink geblowed, waarna een filmprojector werd aangezet en Vovokai gedurende een half uur tot een uur z'n gang ging. Veel publiek was er bijna nooit en de meningen waren of 'gewoon herrie' of 'interessant'. Tegenwoordig zijn een aantal dingen gewijzigd. Melodielijnen worden weer gebruikt, de apparatuur is uitgebreid met een bas, een elektrische piano, een echobox en nog wat dingen. De ritmes worden nu vastgelegd op tape waardoor min of meer vaste nummers ontstaan. Etwin heeft er teksten bij gemaakt die door vervorming absoluut niet te verstaan zijn, wat zijn bedoeling is.

Tijdens een optreden is Blèrick, hier speelden ze samen met **Rabbitfun,** een band waarmee ze vaker optreden èn ook apparatuur uitwisselen kregen ze tot hun grote verbazing opeens bij een bepaald nummer erg veel applaus. Dit nummer werd als basis gebruikt om in die richting met de muziek verder te gaan.

In eigen beheer hebben ze een cassette opgenomen die een uur duurt. Deze is te bestellen bij Vovokai, Lakenstraat 16, 5613 ER Eindhoven. Het beste is volgens Paul om een tientje (met een papiertje er om heen, je mag niet kunnen zien dat er een tientje in zit) op te sturen.

Deze cassette staat vol met muziek die herinnert aan Throbbing Gristle, (een groep die ze zelf niet kennen) ritme met allerlei elektronische geluiden. Hun favoriete plaat is 'Alles ist Gut' van DAF. Een heel klein stukje van hun cassette werd onlangs nog op het VPRO-programma Radionome gedraaid; een programma dat grootmoedig tien minuten besteedt aan ingestuurde platen en cassettes.

Een zeer bekend kunstenaar, zijn naam ben ik vergeten, deed de uitspraak dat in de kunst geen vernieuwingen plaatsvinden, dat de dingen alleen anders worden 'dagestellt'. Wel, daar heeft hij wel gelijk in ook. Bij muziek gaat het om een uiting van innerlijke emoties, die nu nog precies dezelfde zijn als drie duizend jaar geleden; ik doel hier op lust, onlust vreugde en leed en dat dan nog in verschillende niveaus. Wat ons dus overblijft is het anders voorstellen en dat lijkt in principe niet zo moeilijk: drie duizend jaar geleden was bijvoorbeeld de black and decker boormachine (Einstürzende Neubauten) nog niet uitgevonden. En dan geluidstyphoon Z'ev; een verhaal apart. Van dit soort mensen geloof ik dat ze veel wezenlijker bezig zijn dan bijvoorbeeld al die koude synthesizer dansorkestjes, die met verwoede pogingen op allerlei trends proberen in te springen. Vovokai houdt hier zo'n beetje het midden tussen.

utrechtsedwarsstraat 10 amsterdam 020/220849

via via

1982

foto: patricia steur

GERT REKKORDS KET

KOKO

020 223441

WENST IEDEREEN EEN GOED PLATENJAAR

GET RECORDS
utrechtsestr. 105
amsterdam

PLEXUS

POSTBOX 2814
2601 CV DELFT
HOLLAND

PLEXUS 12 INCH-218710

STAP VOOR STAP
"VEEL BELOVENDE NEDERLANDSE GROEP - NEW WAVE - NEDERLANDS TALIG"

MOVIE VIEWERS
OTTO VON RUGGINS & ROBERT CRASH
ORIGINELE ELEKTRONISCHE MUZIEK
2 NUMMERS OP VIDEO VERKRIJGBAAR

PLEXUS 12 INCH - 218709

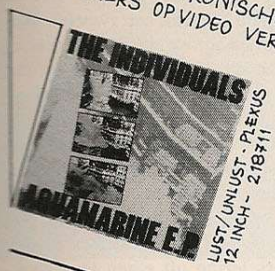

LUST/UNLUST-PLEXUS 12 INCH - 218711

AQUAMARINE
"DE BUUT 12 INCH VAN DE INDIVIDUALS UIT NEW YORK"

Escape
RERELEASE: RAYBEATS GITARIST "JODY HARRIS" MET RICHARD HELL GITARIST "ROBERT QUINNE"

LUST/UNLUST-PLEXUS ELPEE - 709219

LUST/UNLUST PLEXUS 12 INCH - 218712

TEENAGE JESUS AND THE JERKS
"RERELEASE: KLASSIEKER MET LYDIA LUNCH"

SALTS OF HEAVY METALS
"RERELEASE: STEPHAN WEISNER METAL TIN MUSIC"

LUST/UNLUST-PLEXUS 12 INCH - 218713

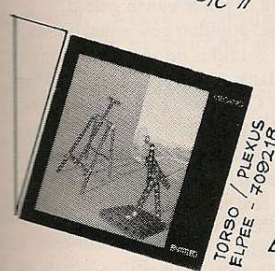

TORSO / PLEXUS ELPEE - 709218

ENTITLED
RERELEASE: AMERIKAANSE ELPEE MET ZOWEL UNTITLED ALS ENTITLED EN ROBESPIERRE (REMIX)

VOOR DE HANDEL VERKRIJGBAAR BIJ:
BERTUS DISTRIBUTIE 01891-5722
BOUDISQUE 020-22788
FLYING DISC 015-120330

SIGNALEMENT

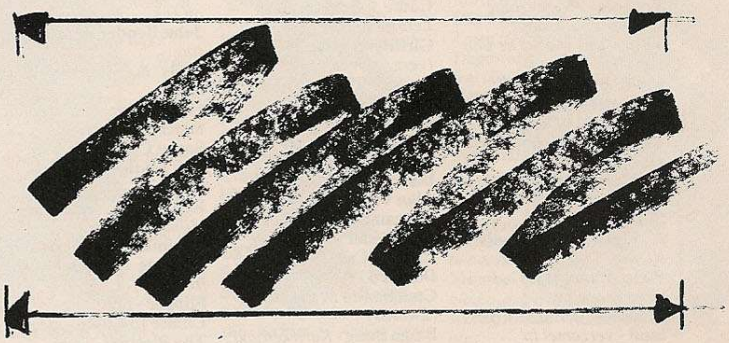

In deze rubriek worden binnenkort verwachte groepen of gebeurtenissen kort besproken. Voor de juiste data zie agenda's. Samenstelling Oscar Smit en Gerard J. Walhof.

KREMLIN

In Eindhoven is Kremlin Products opgericht. Eerste producten op dit label zijn een 12 inch EP van Der Junge Hund en een single van Z'ev. Beide zijn uitgebracht in een oplage van vijfhonderd exemplaren. Een t-shirt van James Chance zal slechts vrijftig maal worden gedrukt. In de toekomst is materiaal van De Brassers, + Instruments en Remco Scha te verwachten.

POP BREDA

In Breda is de Stichting Pop sinds enige tijd bezig met het organiseren van concerten, dit vooral in de vorm van bemiddeling tussen zalen en groepen. Om een compleet overzicht te krijgen van groepen in en buiten Nederland, zit men te springen om cassettes, platen, etc. van bands en mensen die op wat voor manier dan ook met muziek bezig zijn. Ook geluidloze informatie (adressen, telefoonnummers, e.d.) kan worden opgestuurd. Stichting Pop, Houtmarkt 13, 4811 JC Breda.

D-DAY

De fameuze D-Day in Paradiso krijgt een andere aanpak. Men wil wat meer eigentijdse muziek en richt zich daarbij op de ultra-stroming. In verband hiermee is de bovenruimte in Paradiso opnieuw geschilderd (evenals trouwens de voorgevel) en veranderd van indeling. D-Day blijft wel op donderdag. Er is een huis-PA aanwezig en bands die voor dit podium in aanmerking willen komen kunnen hun democassette opsturen naar: Paradiso, t.a.v. D-Day, Wetering schans 6-8, 1017 SG Amsterdam.

TAKIS

Tot 1 maart is in het Centre George Pompidou in Parijs een uitgebreid werkstuk van de Griekse kunstenaar Takis te zien: '3 Totemsespace musical'. Het object beslaat de hele, lager gelegen, middenruimte op de begane grond, en is opgebouwd uit drie elementen: 'télélumiere', magnetisme en muziek.
'Télélumiere' heeft te maken met de drie totems, die voornamelijk blijken te bestaan uit een aantal enorme lampen, die blauw licht verspreiden. Verder vallen de grote, aan het plafond hangende, bollen op en de aan weerskanten van de totems liggende lange balken en metalen buizen. Door het erop laten vallen van gewichten komen hieruit klanken voort, die versterkt worden weergegeven.
Sinds de jaren zestig is Takis al met dit soort dingen bezig en de muziek speelt hierbij een belangrijke rol. In 1973 schreef hij de 'elektromagnetische' muziek voor het ballet 'Elkesis' van het Nederlandse Dans Theater.

CRISPY AMBULANCE

In januari komt Crispy Ambulance naar ons land, samen met Section 25. Hoewel de eerste single van Crispy Ambulance 'From the cradle to the grave' op een ander label uitkwam, is de rest van hun materiaal op Factory uitgekomen, voornamelijk op de Benelux-tak. Hun laatste product, de 12 inch 'Live on a hot august night' kwam begin 1981 uit.
Het geluid van de groep wordt op de plaat sterk door producer Martin Hannet bepaald; donkere gitaren, heldere korte drumslagen en een beetje zeurderige manier van zingen. De groep is erg serieus en houdt niet van poespas als blitz en pose. Op de Factory-video kan je alvast een voorproefje zien, het nummer 'The presence'.

ROCK RALLEY

In januari gaat in België de tweejaarlijkse Rock Ralley van start. Dit is een talentenwedstrijd voor Vlaamse rockgroepen, georganiseerd door het blad Humo en de Brusselse Beursschouwburg, waar op 23 januari de eerste voorselectie wordt gehouden.

ELPEES

Deep Freeze Mice - *Nieuw*
Wasted Youth - *Nieuw*
La Souris Deglinguee (frans) - *idem*
Slapp Happy - *Sort of*
Ballet M'Ecanique - *The Icecold waters (Deens)*
Richard Jobson - *Ballad of etiquette*
Weapon Of Peace - *Nieuw*
Frances Monkman - *Dueller on treshold*
Roger Turner - *The blur between*
Emile Berliner - *PVC*
Fingerprintz - *Beat noir*
Stranglers - *La folie*
Grauzone - *Nieuw (Zwitsers)*
Crawling Chaos - *Gaschair*
Skids - *Joy*
A Flock Of Seagulls - *Nieuw*
Plain Characters - *Invisible yearnings*
9 Bands from Sunderland - *verzamel lp*
Diagram Brothers - *Some marvells of*
Hot Gossip - *Geisha boys & temple girls*
Soft Cell - *Non stop erotic cabaret*
TV 21 - *A thin red line*
Theatre of Hate - *West world*
Siouxie - *Singles album*
Proffesionals - *I didn't see it come(!)*
Teardrop Explodes - *In my own way*
The Reflections - *Slugs & Toads*
Come Organisation - *Leibstendarte*
Girlfriend - *Making waves (verz. lp vrouwengroepen)*
Ludus - The seduction
Orange Juice - *You can't hide your love*
Methods of Dance - *verzamel dans lp*
DAF - *Gold und liebe*
Alan Vega - *Collision drive*
Human League - *Dare*
New Order - *Movement*
Chris & Cosey - *Heartbeat*
Damned - *Best of*
Commando M Pig - *nieuw (Zweeds)*
Blago Bung - *Karleken und doden (Zweeds)*
Difstinct - *Idem (Zweeds)*
Jonas Pain - *Ze Wofmest*
Flegi - *Idem*

AMERIKAANSE ELPEES

David Byrne - *Catherine Wheel*
Kaos - *Product of a sick mind*
Seatle Syndrome - *verzamel lp*
Don Kinsey & Chosen Ones -
Phillip Glass - *Dressed like an egg*
John Bender - *Plaster falling*
Kelly & Kinetics - *Blue light*
Count five - *Psychotic Reaction (opnieuw!)*
Social Climbers - *idem*
Ray Buttigieg - *Compucirquit*
Red Spot - *ver. LP o.a. Minimal Man*
Minimal Man - *Shroud of*
Nervous Gender - *Music from hell*
Flipper - *first*
Choise Invisible - *nieuw*
The Blasters - *idem*
Alex Chilton - *Bangkok*
Barney Childs - *Day music*
Mile Zero Hotel - *Read miller*
Rick Cox - *These things*
Canadian Electronic Ensemble - *Nieuw*
Red Rockers - *Condition red*
Gefilte Joe & the Fish - *Hanukah rocks*
Barnes & Barnes - *Spazchow*
Jerry Harrison - *The red & the black*
Blitz - *verz. lp o.a. Bow Wow Wow*
Shock - *verz. lp o.a. Polyrock, Landscape*
Human Switchboard -
Who's landing
Magic Dragon - *idem*
Mnemonist - *Horde*
Bouncy -
Side Effects -
Monitor - *(op Ata Tak)*
Pistons - *nieuw*
Ray Beats - *Heard Beats*

DUITSE ELPEES

Fehlfarben - *33 tagen in ketten*
Carlos Perron - *Impersonator (van Yello)*
Geistesfahrer - *Fest de viele sinne*
Palais Schaumburg
Ideal - *tweede*
Grace - *live*
Handsome Beasts - *Beastiality*
Die Krupps - *Stahlwerk*
Deutschland Terzeit - *DAF/Fehlfarben*
Neues Deutschland - *oostduitse newwave*
Manscheck - *Tag fur Tag*
Schau Main Herz ist Rein - *Verzamel lp*
Alles aus Hagen - *Verzamel lp*

REGGAE ELPEES

Prince Far I - *Voice of thunder*
Prince Far I - *Cry Tuff dub encounter chap 4*
Michael Phrophet - *Nieuw*
Ras Michael - *Disarmoment*
Clint Eastwood & General Saint - *Two bad*
Toots & Maytals - *Knock out*
Deadly Headly - *35 years from alpha*
African Headcharge - *My life in a hole in the. . .*
Pablo Moses - *Pave the way*
Gregory Isaacs - *In Person*
Lone Ranger - *M 16*
Sunsplash Showcase - *Verz. lp*
Eddie Lovette - *Rockers for lovers*
Whole new generation of deejays - *verzamel lp*
King Tubby Meets Roots Radics - *Dangerous dub*
Ken Lazarus - *Solid gold*
Aswad - *New chapter*
Sugar Minott - *Good thing*

12 INCHES

Stuntkites - *Nieuw*
David Gamson - *Sugar sugar*
Cabaret Voltaire - *Eddie's out*
Dr. York - *Shake 'n shake*
Simple Minds - *Sweatin bullets*
Blue Rondo a la Turk - *Me & Mr Sanchez*
John Foxx - *Dancing like a gun*
Animal Magnet - *Welcome to the monkey house*
Ultravox - *The voice*
Pirahnas - *Vigelagela*

JAPAN
Tin Drum (Ariola)
Elpee

Na de teleurstelling van 'Assemblage', een verzamelelpee waar mijns inziens niemand op zat te wachten, is er dan toch een volwaardige nieuwe Japan op de markt. 'Tin Drum' is een stap verder in de ontwikkeling die we bij Japan waar kunnen nemen als we de eerder uitgebrachte platen op een rijtje zetten. De eerste twee elpees, 'Adolescent Sex' en 'Obscure Alternatives', vrij rauw van karakter, werden gevolgd door 'Quiet Life' en 'Gentlemen take Polaroids', die wat ingetogener en melancholieker van aard waren.

'Quiet Life' was een trieste plaat met veel melodieuze, vloeiende strukturen. 'Gentlemen take Polaroids' had ongeveer dezelfde sfeer, maar was qua ritme en accenten daarin wat stotender en minder voorspelbaar. Deze lijn is voortgezet op 'Tin Drum'. De melancholie, voor een groot gedeelte te danken aan David Sylvian's stem, zangmelodieën en teksten, is er nog steeds, maar wordt begeleid door strakke ritmes en tegenritmes met onverwachte accenten. Het is deze combinatie van vloeiende melodieën met een stotende ondergrond die de plaat zo mooi maakt.

Het geluid van de groep is veranderd door de wisseling van producer (Steve Nye i.p.v. John Punter), het vertrek van gitarist Rob Dean (David Sylvian neemt de gitaarpartijen nu voor zijn rekening) en de samenwerking met Riuichi Sakamoto (toetsenist van Yellow Magis Orchestra), een autoriteit op het gebied van synthesizers en aanverwante apparatuur. Sylvian speelt zeer expressief gitaar en zijn stijl vertoont overeenkomst met die van iemand als Adrian Belew (Talking Heads, King Crimson). De synthesizer is nadrukkelijk aanwezig en klinkt vaak strak en droog, zoals we dat ook horen op de soloelpees van Sakamoto.

De plaat opent met 'The Art of Parties', dat enkele maanden geleden al werd uitgebracht op maxisingle. De elpeeversie is echter korter en klinkt electronischer. Het nummer is stotend en de gitaarpartij is chaotisch en scheurend. Heel fraai. 'Talking Drum' is wat ingetogener met een zeer melodieuze, trieste vioolpartij op de achtergrond. Het synthesizer geluid is fascinerend. Er zijn suizende, bijna fluisterende klanken te horen die op het juiste moment komen en gaan. 'Ghosts' is een rustig en sfeervol nummer, de tekst gaat over mislukking door overmacht. De muziek sluit hier prachtig bij aan; het begint rustig, maar op het moment dat het geheel op gang lijkt te komen, gebeurt dat niet en begint alles opnieuw. Kant 1 eindigt met 'Canton', een instrumentaal nummer met een prachtige fretloze baspartij van Mick Karn. Het thema klinkt oosters en komt me op een of andere manier zeer bekend voor; hoewel het wel wordt afgewisseld komt het, mijns inziens, te vaak terug om te blijven boeien.

'Still Life in Mobile Homes', het eerste nummer van kant 2, is daarentegen fascinerend van struktuur en ritme door het tegen elkaar in spelen van de verschillende instrumenten en de verrassende afwisselingen. 'Visions of China' is wat direkter. Het loop soepel en alles past perfekt in elkaar. Het hoogtepunt van de plaat vind ik 'Sons of Pioneers', waarin strakke, langzame drums en een sfeervolle baspartij de basis leggen voor zorgvuldige gedoseerde, mysterieuze synthesizerklanken en prachtige zang. Het nummer is melancholiek en straalt een vredige rust uit. De plaat eindigt met 'Cantonese Boy', dat vrij opgewekt klinkt, maar toch een min of meer geheimzinnige ondertoon heeft. Het eindigt verrassend.

De teksten zijn over het algemeen vrij concreet en beschouwend van aard, maar zijn tussen de regels door nogal triest. De muziek is hier erg goed op afgestemd. Hoewel 'Tin Drum' beduidend anders klinkt dan zijn voorgangers, is het onmiskenbaar een Japan elpee.

Dick Rijken

NEW ORDER
Movement (Factory)
Elpee

Vrij kort na het verschijnen van de postume dubbelaar 'Still' van de gehavende formatie uit Manchester, hier dan een eersteling onder andere vlag. Iets van een nieuwe orde heeft zich in beweging gezet. Het uiterlijk, de mystiek, is gehandhaafd; een sobere Saville hoes zonder opsmuk, de produktie weer in handen van M.H., ouder geworden wonderkind en opnieuw oneigenlijk groepslid. Het merendeel der nummers hoorde ik een half jaar geleden live in Engeland, daarna een tweetal daarvan op de Factory videocassette en nu dan op 33 toeren. Ze zijn op hun mooist op deze plaat en ik wil daarmee meteen zeggen wat ik vind van New Order: men is destijds, vlak na het ogenschijnlijk fatale, te snel opnieuw begonnen. Daarbij werd gevaren op een onzeker kompas. Nu, een half jaar later, hebben de schoolmakers lering uit eigen les getrokken. Het verkrampte balanceren tussen het moedige niet-spelen van J.D. nummers en de magere composities die daarop volgden, heeft op deze plaat plaatsgemaakt voor het collectieve besef van eigen kunnen.

O.K., je hoort nog vaste ingrediënten als roffelende drums en simpele, inventieve baslijnen, maar de bovenlaag van het totaalgeluid is veranderd, verbeterd. Zo zijn de arrangementen voor stringsynthesizer (de ARP waar epigonen in spé driftig voor sparen) en gitaar (met een zeer kleine rol op deze plaat overigens) niet meer voornamelijk sfeerduidend, maar helder uitgewerkt en daardoor krachtiger geworden. De zang van afwisselend Peter Hook en Bernard Albrecht is produktioneel kunstig in juiste banen geleid.

Het snel populair geworden bombastische geluid is op Movement lichter van klank, de depressieve 'I. Mancunian C.' teksten van weleer hebben een voorzichtige verandering ondergaan: ze dragen een gematigd optimisme uit. Prille hoop en een berustende realiteitszin zijn steunpilaren geworden van een nieuwe identiteit.

De angst om opnieuw als groep te debuteren werd door dit laatste meegesleurd in de stroom van de opwaartse beweging en is daarmee in tegenstelling tot het uitbrengen van 'Still' geen Factory-zet. 'Movement' van New Order is hierdoor voor zowel de fans als de groepsleden zelf als een 'saved by the bell'.

Stephen Emmer

TV 21 - *Something wrong*
Defunkt - *Razor edge*
The Climb - *I can't forget*
Slow Twitch Flares - *This is your land*
Japan - *Visions of China*
ABC - *Tears are not enough*
Cramps - *Crusher*
Classic Nouveaux - *Never again*
Soft Cell - *Bedsitter*
Tears for Fears - *Suffer the children*
Teardrop Explodes - *Colour fly*
Way of the West - *Drum Associates* - *Nieuw*
Victims of Pleasure - *Slave to Fashion*
The Passage - *Tuboos*
Techno Twins - *Falling in love*
Durrutti Column - *Two triangles*
Fire Engines - *The big gold dream*
The Beat - *Hit M*
Human League - *Don't you want me*
Orchestral Man in the Dark - *Joan of Arc*
Spandau Ballet - *Paint me*
Perry Haines - *What's soul*
Fashion - *Move on*
Dance Chapter - *Chapter 2*
Flock of Seagulls - *Modern love is*
Distributors - *Hold*
Method Actors - *Commotion bleeding (danc mix)*
Dif Juz - *Vibrating air*
Duran Duran - *My own way*
Minimal Compact - *Static dancing (BEL)*
Der Junge Hund - *Ridders (NED)*
ZEV - *Nieuw*
Rip Rig & Panic - *Bop Hope takes risks*
Yello - *She's got a gun*
Virgin Prunes - *Another form of part 3*
Luna Twist - *Africanc time (bel)*
Bikini - *Tu ne parle pas (frans)*
Die Krupps - *Wahre arbeit (Duits)*
Sprung aus den Wolken - *Dub & die (Duits)*
J. Eldorado & Andy Giorbino - *(Duits)*
Michael Moorcock - *Nieuw (Duits)*
Bush Tetras - *Funky ritual*
Rescue 1 - *Movie viewers*
Dark Day - *Exterminating angel*
Alex Gibson - *Passioned*
Sugar Minott - *Never my love (reggae)*

7 INCH SINGLES

Drowning Craze - *Nieuw*
Person Unknown - *Addiction*
Normal Hawains - *Nieuw*
Naffi - *D'ya hear me?*
Cult Manaix - *Frensi*
Indiffernce Dance - *Flight*
Cabaret Voltaire - *Jazz the glass*
Fire Engines - *Get up & use me*
Synthetic Dreams - *Obsession*
ABC - *Tears are not enough*
Stranglers - *Introduce you to the family*
23 Skidoo - *The gospel*
Virgin Prunes - *Come to daddy (10 inch)*
Skids - *Iona*
The Clones - *Disco rythm*
Brian Brain - *Live*
Plain Characters - *Invisible yearning*
Paul Dupree *Northern light*
Shriekback - *So hard (ex Gang of 4)*
Fun Boy Three - *Lunatics*
Virna Lindt - *Young and hip*
Three Times a Day - *Nieuw*
Captain Sensible - *This is your captain*
Futurologisch Congress - *Posthuman*
Comsat Angels - *Do empty house (dubbel)*
Simple Minds - *Sweat in bullet (dubbel)*
Electric Guitars - *Work*
Theatre of Hate - *West world*
Theatre of Hate - *West world*
TC Matic (Bel) - *Willy*
Cuban Heels - *Walk on water + flexi*
Analyses - *Surface tension*
Cuddly Toys - *It's a shame*
Techno Twins - *Falling in love*
DB's - *Amplifier*
Damned - *Friday 13 EP*
Alien - *Video game*
Honey Moon Killers - *Route National*
Duran Duran - *In my own way*
Eyeless in Gaza - *Nieuw*
Tirez Tirez - *Razorblade*
Royal Fame - *It must be love*
Durrutti Column - *2 triangles*
The Wall - *Epitah*
Siouxie - *Fireworks*
Revox Cadets - *Tony goes to Tokyo*
Snipers - *3 peace suit*
Cravats - *Of the heads*
It's Inmaterial - *Imitate the war*
Schlafloze Nächte - *Flustern (Ned)*
Stilts - *Waiting for a miracle*
John Marlon - *Nieuw*
Bongo's - *The bulrushes*
35 mm Dream - *Fasten your safety*
Play Dead - *TV eye*
Zeitgeist - *Ball of confusion*
Clash - *Radio clash*
Higsons - *Lost and the lonely*
By Change - *Soul Kitchen*
ZEV - Nieuw
Svätsox - *Empty covers EP*
Svätsox/Ex/De Groeten - *Villa Zuid (flexie)*
Die Kripos - *Action girl (Ned)*
Rip Rig & Panic - *Bob Hope Takes risks*
Yello - *She's got a gun*
Gary Numan & Dramatics - *Love needs no disguise*
Nico - *EP*
Black Out - *Exchange of goods*
The Fall - *Lie dream of a casino soul*
Method Actors - *Round one*
Mekanic Destruktive Kommandoh - *Rome gewalt (Duits)*
Blindganger - *Spiel ohne worte (Duits) ,,*
Die Monotons - *Humanes Toten (Duits) ,,*
Dagowops - *Arbeit macht frei (Duits) ,,*
Pascal - *Rendez vous Europe (Duits9 ,,*
Plastikantz - *Mir geht's gut danke (Duits) ,,*

CASSETTES

Art Huit - *Belgies*
Chris Carter - *Space between*
Morroci Klung - *Cassette blad o.a. Virin Prunes*
Klang Music - *(ex Associates)*
Incedental Music - *Vol.1*
Tejo Bolten (ex Mecano) - *bij blad Tago Mago*
Biting Tongues - *Live it*
Uns - *Life sentence (amk)*

A. MORE
World Service
(Do It Records)
Elpee

Ondanks tien jaar van gedreven muziek maken is Anthony More relatief gezien vrij onbekend gebleven. Een typisch voorbeeld van een artiest die door eigenzinnigheid bekneld raakt tussen wal en schip.
Luisterend naar 'World Service' schieten me allerlei andere groepen en muzikanten door het hoofd (oude en nieuwe), maar daar wil ik niet aan. Die muzikanten zijn van zo'n uiteenlopende aard, dat slechts de indruk achter zou blijven als zou A. More een ratjetoe van jatwerk op de plaat hebben gezet.
Met 'World Service' heeft hij echter wel degelijk een eigen werkstuk afgeleverd, waarin verschillende stijlen tot een evenwichtig geheel zijn samengesmolten.
De songs kennen een complexe structuur, die een aantal keren luisteren vergen alvorens alle details zijn doorgedrongen. Die details bepalen namelijk een groot deel van het luistergenot, zij voorkomen dat het rock-pop-idioom dat More hanteert al te gemakkelijk als cliché-matig terzijde kan worden geschoven.
Maar More heeft dan ook in het verleden al bewezen het een en ander aan compositorisch kunnen in zijn mars te hebben. Met de groep Slapp Happy en later Henry Cow maakte hij in totaal zes elpees, waarna hij in '76 op eigen benen verder gaat. 'World Service' is na 'Out' en 'Flying does n't help' zijn derde solo-elpee.
Hiervoor heeft hij een ruime keus van instrumenten benut, hoewel die per nummer wisselend zijn ingezet zodat een aangename variatie ontstaat. Niet alle nummers zijn even spannend, maar dat is een kwestie van voorkeur.
In zijn teksten geeft More blijk over scherp relaiveringsvermogen te beschikken en zo zou je de hele elpee kunnen beschouwen: de relativering van tien jaar popmuziek.

Ann Bouwma

THE FALL
Lie Dream Of A Casino Soul
(Kamera Records)
Single

Al jaren trapt Mark Smith als voorman van The Fall tegen alles aan wat hem niet bevalt: de rockwereld, de oneerlijkheid van mensen, trends en alles wat hem nog meer voor de voeten komt. Nu dus weer in 'Lie Dream Of A Casino Soul', de opvolger van het meesterwerkje 'Slates'. Eigenlijk kun je bij een groep als The Fall natuurlijk helemaal niet van een meesterwerk spreken, daar rammelt de muziek teveel voor. Er mogen dingen fout gaan en een loopje mag best twee minuten doorgaan. Als de boodschap maar overkomt.
'Lie Dream' begint met een krachtig drumintro dat veel weg heeft van Iggy Pop's 'Lust For Life'. Dan komt het mooie orgeltje van Marc Riley het nummer binnenvallen en Smith barst los. Het is weer een typisch Fall-nummer door het kenmerkende orgeltje, het gitaargeluid en vooral door de prachtige maar beperkte manier van zingen van Smith. Ik krijg nooit genoeg van zijn zang: zo gemeend, echt en verontwaardigd als hij klinkt.
Dit gaat natuurlijk ook op voor kant twee, 'Fantastic Life'. Hier hoor je de kenmerkende manier van werken van The Fall: twee muzikale ideeën die het hele nummer door worden herhaald tot Smith zijn zegje gedaan heeft! De loopjes zijn toch goed dus waarom zouden we het na twee keer niet meer herhalen?
In dit nummer komt het cynisme van de groep ook prima naar voren: 'Style is so easy to buy nowadays and people think if they have a job they'll be well. Isn't it a Fantastic Life?'

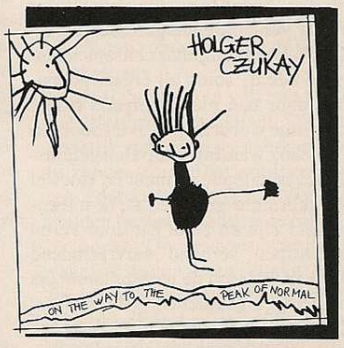

HOLGER CZUKAY
On the way to the peak of normal
Elpee

'Alle gekheid op 'n stokje' kan je op verschillende manieren interpreteren: als een grap, als een serieuze poging tot geestelijke reiniging of als uiterste wanhoopskreet bijvoorbeeld. In het geval van Holger Czukay doet het er niet eens zoveel toe, hij heeft zich muzikaal toch al buiten alle door mensen aangelegde grenzen weten te houden. 'Het feit om eenvoudig te doen is een heel nieuw idee en om zelf eenvoudig te zijn is iets heel moeilijks', aldus luidt een der Holger's statements in het zesde, retrospectieve Vinylnummer. Wat er op O.T.W.T.T.P.O.N. gebeurt is niet alleen een nieuw idee voor Holger zelf, maar zeer waarschijnlijk voor iedereen die van medium plaat gebruik maakt of wil maken. Hij heeft hierop namelijk gekozen voor een concept dat uitgaat van het spontane musiceren zonder bijvoorbeeld bindende afspraken over het aantal maten en slechts aan de hand van een aantal basismelodiën. (Vroeger heette dat 'jammen', geloof ik).
Deze langdurige sessies zijn vervol gens allemaal ruw op band gezet en daarna begint pas het grote karwei, de mix. Hierbij worden van de op band gezette muziek en geluidssignalen van buitenaf (zoals radioklanken en-flarden) collages gemaakt volgens een dubrecept, maar dan niet specifiek uitgaande van ritme en echo-repeat.
Je kan dan als simpele ziel al uitkomen op de volgende berekening: de Audio-vérité formule en Jamaicaanse dub-productietechniek zijn tot een soundtrack geworden, waarbij beeld niet nodig is. Hoger zelf verwijst op de hoes naar het gangbare beeldproces van filmmaken. 'Het is knippen en snijden en je pikt op die manier ook nog eens het beste uit'. Op On the way to the peak of normal wordt Holger Czukay bijgestaan door onder meer Jaki Liebezeit (eveneens ex Can), Connie Plank (producer en Holger's mede Vampirette) en Jah Wobble (ex P.I.L., nu Human Condition). Als deze uiterst verfrissende plaat geen mijlpaal wordt, dan is de poging daartoe op z'n minst het beluisteren waard, heet dan de dramatische eindconclusie.

Stephen Emmer

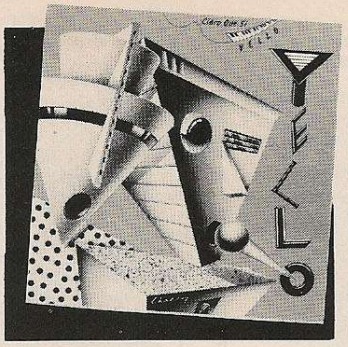

YELLO
Clare Que Si
(Ralph Records/ Do It Records)
Elpee

Het station van Kassel verlatend, geven je zolen even het geluid van drie stappen ijzer. Een blik omlaag leert je dat je nog meer dan twaalf jaar moet wachten om op die vierkante meter plaveisel Dieter Meier te ontmoeten. Op 24 maart 1994 is er gelegenheid om hem van 15.00 uur tot 16.00 uur aldaar de hand te schudden, zo leert de inscriptie. Kennis maken met deze schrijver, filmregisseur, beeldend kunstenaar en musicus kon je al eerder op de eerste elpee van Yello, 'Solid Pleasure', of nu op 'Claro Que Si'.

Samen met het geluidsvretersduo Boris Blank en Carlos Peron, die elkaars recorders ontmoetten op een autosloperij in Zürich, (Yello's thuisbasis) kan Meier één van de grote roergangers in het grauwe, overbevolkte electronische popland worden.

De tweede elpee van Yello is gevariëerd als een stripblad, een smeltkroes van stijlen. Tussen het eerste nummer 'Daily Disco', een door een bezeten gek gezongen dronkemanslied op kauwgomballenbeat, en het laatste, 'Pinball Cha Cha', een valsvuige latinshuffle, draait een ongehoord scala aan produkten voorbij, alle van een hoog muzikaal karaat. 'No More Roger' is een vervormde plopper, waarin Meier er geen gat meer in ziet en in een theatrale overpeinzing hoopt dat één schot voldoende is. Het schitterende 'She 's got a Gun' is een laconieke monoloog tegen een Kraftwerkachtig geluidsdecor waar je je eigen beelden bij schept: 'This is tonight. And it rains like in a French black-and-white movie of the fifties. . .'

Buitenlandse werknemer Ouad el Habib weet in het naar hem vernoemde nummer zijn Arabische gejammer goed te integreren met de electronische machine. Even later wordt er een bezoek gebracht aan landgenoot Homer Hossa, die je vergast op een dromerig stukje eigen cultuur. De prachtig wegzuigende zware trommel kan alleen maar uit de Sahara komen.

De ritmes van de nummers zijn uiteenlopend, evenals de gebruikte ritme-instrumenten. Naast de electronische worden drums en bongo's gebruikt. De melodie is altijd eenvoudig en pakkend, maar ingebed in een, met name wat het gebruik van de meest extreme geluiden betreft, complex arrangement. Toch wordt elk nummer gekarakteriseed door de vanzelfsprekendheid waarmee alle partijen in elkaar passen. Zeker van belang hierbij is de heldere, evenwichtige produktie door Boris Blank en Ursli Weber. En dat schetst de grote beheersing van dit drietal dat binnen de tweeledige variëteit van zowel stijl als arrangement (zelfs een ordinaire gitaarsolo wordt niet geschuwd) uitstekende popmuziek maakt. Het beschermheerschap van de Residents blijkt niet voor niets te zijn en Yello verdient dan ook eindelijk uit het duistere Ralphhoekje te worden getrokken. Claro que si!

Gerard J. Walhof

CARLOS PERON
Impersonator (Konkurrenz Schallplatten Kon 9/ Phonogram 6435 132)
Elpee

Je hebt van die muziek waarvoor nog geen deugdelijke methode is ontwikkeld om deze als recensent mee te lijf te gaan. 'Impersonator' van Yello's tapespecialist Carlos Peron is een plaat die overloopt van dit soort muziek.

Allerhande terzake doende begrippen als melodische thematiek en ritme zijn hierbij niet normatief en hoogstens als abstracties bruikbaar. Maar een analyse is waarschijnlijk ook niet op zijn plaats bij de impressies die de stukken op deze plaat, die niet zouden misstaan in Willem de Ridders Radio la Improvisatie Salon, vormen.

Carlos Peron is iemand die je met een taperecorder kunt aantreffen in een fabriek of op een vliegveld, kortom overal waar machinaal of (niet door een muziekinstrument voortgebracht) electronisch geluid te horen is. En hij maakt het tot geluid dat te beluisteren valt.

Deze 'industrial noises' zijn, na uit hun oorspronkelijke omgeving geïsoleerd te zijn, in een nieuw schetsmatig kader terug te vinden op nummers van zijn elpee. Hij volgt hierbij geen bepaalde lijn, maar voegt verschillende geluiden bij elkaar tot een schijnbaar onsamenhangend beeld, soms bij elkaar gehouden door een niet dwingend ritme. Dit ritme wordt aangegeven door een ritmebox waarbij de tape het geluidseffect bepalende element is. Hoewel de gebruikte geluiden sterk uiteenlopend zijn en ze in het door Peron ontworpen verband vervreemdend werken, missen de meeste nummers toch zeggingskracht.

De geluidsbeelden zijn te vaag, te impressionistisch en krijgen pas enige kleur wanneer er herkenbare elementen aan toegevoegd zijn, zoals in het nummer 'Friogorex', waar het zich herhalende tekstuele gedeelte deze functie vervult.

Het schetsmatige wordt nog eens onderstreept door de lengte van de nummers die variëert van zeventien seconden tot bijna zes minuten, en onbegrijpelijke titels als 'Light Conversation' en 'The Princess Side Saddle'. Mede verantwoordelijk voor de zo belangrijke effectmix, waarbij ook het veelvuldig werken met het lopend stereobeeld behoort, op deze plaat is Boris Blank, Yello-collega en ook geluidsfanaat.

Ik geloof zeker dat deze plaat een bijdrage levert aan de ontwikkeling van muziek als communicatiemiddel, maar voordat we deze taal allemaal kunnen verstaan moet er helaas te vaak een tolk aan te pas komen en dat is soms een te groot beroep op het prozaïsch vermogen van de recensent.

Gerard J. Walhof

D.A.F.
Gold und Liebe
Elpee

We hadden het kunnen weten: DAF heeft na 'Alles ist Gut' nauwelijks tijd gehad om ideeën uit te werken en er moest dus wel een tegenvaller op volgen. Die is er nu dus in de vorm van 'Gold und Liebe'. 'De vorige elpee verkocht toch goed dus waarom handhaven we de oude formule niet gewoon?', dat moet zo ongeveer de gedachtengang geweest zijn bij het maken van deze plaat. 'Gold und Liebe' is een voorspelbare en daardoor vervelende elpee geworden.

Simpele drums, zich herhalende synthesizerloopjes en korte Duitstalige (hijg-) zinnetjes van Gabi zijn de bestanddelen van de DAF-formule. Het is allemaal nog steeds heel dansbaar maar we kennen alles in precies dezelfde vorm van de vorige elpee en er is niets aan toegevoegd. Er zijn zelfs nummers bij die onderling verwisselbaar zijn.

'Die Rauber und der Prinz' was één van de hoogtepunten op 'Alles ist Gut' en hierin kon je leuke belletjes horen rinkelen, die dus op de plaat terugkomen in 'Goldenes Spielzeug'. 'El Que' is het disconummer van DAF met wel heel vervelende dames-achtergrondkoortjes.

Het enige nummer waarbij Gabi en Robert afwijken van het voorspelbare stramien is een instrumentaal nummertje dat na twintig seconden gaat vervelen omdat dan duidelijk is dat de rest van het nummer hetzelfde blijft.

Waren op 'Alles ist Gut' de korte liefdesteksten nog best grappig, dat blijft niet zo. Weer komt Gabi aanzetten met titels als 'Liebe auf den ersten Blick', 'Wäs ziehst du an heute Nacht' en 'Sex unter Wasser'. Een stukje tekst: 'Sag mir schon jetzt, sag was du trinkst mein schatz, oh liebling. 'Dat niveau dus.

DAF kan natuurlijk jaren doorgaan met voortborduren op deze formule maar dan haak ik hierbij af. De groep zal snel naar andere wegen moeten gaan zoeken. Als ik naar de hoes kijk heb ik echter niet veel hoop: Gabi en Robert als twee frisse jonge mannen in een leren outfit. Ze kijken je zó aan dat je nog maar één ding kunt denken: 'patsers'.

Erwin Blom

VICTORIAN PARENTS
Silence Follows (Polydor)
Elpee

Introductie: Clinton Beale (gitaar en achtergrondvocalen), David Phzacklea (basgitaar en achtergrondvocalen), Roy Thomas (drums en. . . achtergrondvocalen) en Steve Johnson (stem en gitaar) vormen tezamen Victorian Parents.

In eerste instantie valt op 'Silence Follows' het zoeken naar een eigen geluid op, daarna bespeur je invloeden en ga je (te) gemakkelijk vergelijkingen maken met, zoals je het in de gangbare popjournalistiek wel vaker moet lezen, een staartje Beatles (!), een vleugje King Crimson, een toefje Comsat Angels (de twee laatsten eveneens Polydor-acts voor de goede orde) en een mengelmoesje van Wire, the Sound, U.K., U2 en Wah! We laten deze afstotelijke waslijst daarom nu vallen. Wat overblijft is een zeldzaam hecht groepsgeluid dat op basis van puur vernuft een geslaagde poging valt te noemen om de inmiddels alweer bijna vastgeroeste speelstijl van de meeste new-rock bands voorbij te snellen.

Alleen de enorme kundigheid van de muzikanten is iets dat de toch al klinische composities nogal ongelukkig in de weg staat bij het uitdragen van nieuwe ideeën over een muzikale stijl, die het nog steeds van voornamelijk sferische factoren moet hebben.

Mochten deze profeten van de Victoriaanse School furore gaan maken met het 'nieuwe vernuft' geheel volgens de traditie van het model dat stamt uit de vorige eeuw, dan klopt alleen de titel niet met het optimistische maatschappijbeeld dat de oorspronkelijke Victorians koesterden. Toch klit er aan het uiteinde van het resultaat een lichtteek: er is weer eens iets geprobeerd.

Stephen Emmer

DEPARTMENT S
I Want/Monte Carlo or bust - Put all the crasses in the right boxes (Dept. S Records - Stiff)
12 inch

Het leukste van de nieuwe Department S single zijn eigenlijk de teksten (cynisch, maar niet gespeend van humor). Vrij monotoon maar wel ritmisch gezongen op een pakkend muziekje. Accenten door drumbreaks en trompet-uithalen.
Voor je het weet zing je mee 'I want, I want, I want' en dans je mee met de dood om de hals 'Suicide, Suicide'.

Ann Bouwma

DER JUNGE HUND
Ridders (Kremlin Products Kr. 001)
12 inch

Bij het James White-concert in Paradiso viel in het voorprogramma een groep te beluisteren die voor de normen van Paradisobezoekers redelijk succesvol was. De eer was voor Der Junge Hund, die een zeer swingende set speelde, en nu op het nieuwe Eindhovense Kremlinlabel (zie ook Signalement) debuteert met de EP 'Ridders'. De eerste, voor de hand liggende indruk is, dat we hier te maken hebben met een epigoon van de hoofdact. Deze indruk kan, hoewel begrijpelijk, meteen van de hand worden gewezen. Zij stoelt op niets anders dan het chaotische karakter dat de muziek draagt, de gitaarbehandeling en het gebruik van de saxofoon.
Het belangrijkste verschil is het ontbreken van een bas, waardoor een totaal andere ritmische benadering ontstaat. Hierbij vormt soms de gitaar het bindende element tussen drums en de geïmproviseerde melodische bovenlaag, dan weer de saxofoon. Verder is de zang fragmentarisch en evenmin als de saxofoon van een opdringerigheid die White zo sterk tekent.
De muziek op de plaat is weinig gedifferentiëerd en geeft daarom soms aanleiding tot enige verveling. De gebruikte gitaaraccoorden worden te vaak herhaald en breken daardoor de spanning en het karakteristiek die door drums en saxofoon worden opgebouwd. Het drumspel is vaak zeer swingend, soms funky, dan weer jazzy, en accentbepalend. Een duidelijk voorbeeld hiervan is 'Oh schreck, lass nach' waarin een doorlopende ritmische verschuiving plaatsvindt na het intro. Deze wordt door een ritmegitaar verbonden aan een lange tonen spelende sax en een wat schreeuwerig neuzelende zang.
De nummers die een swingend ritme hebben en waarvan de melodische bovenlaag enige eenheid bezit bevallen mij het meest. Voorbeelden hiervan zijn 'Roland en Panhuysen' en 'Zwischen Women'. Is dit niet het geval, dan zijn alle partijen, hoewel vakkundig gespeeld, als improvisatie te zwak om hun onderling verband aan te duiden en hangt alles als los zand aan elkaar ('Coffee Life'). Je krijgt dan het gevoel naar tweederangs free-jazz te luisteren.
De produktie is low-budget, hetgeen een matige geluidskwaliteit betekent. Dit hoeft geen bezwaar te zijn, maar in de mix had wel naar een betere balans tussen gitaar en saxofoon gestreefd kunnen worden. Bovendien is de akoestiek van de ruimte waarin is opgenomen nu eens niet charmant, maar hinderlijk. Ook de wat klodderige kinderlijk aandoende zwart-wit hoes, waarop een cartoon van de gevreesde Franse bulldog, had wat meer aandacht verdiend.
'Ridders' is geen onverdienstelijk debuut en wat de muzieksoort betreft verfrissend tussen alle electronische experimenten. De concepten mogen echter nog wel wat verder worden uitgewerkt langs een lijn, die wat meer eenheid en differentiatie mogelijk maakt. Dan zal ook dit mopje in staat zijn te blaffen en te bijten.

Gerard J. Walhof

Z'EV
Af/Uit-Element L (Kremlin Products Kr 002)
Single

Het tweede produkt van het Eindhovense Kremlinlabel betreft een single van slagwerkexperimentalist Z'ev. Zijn minimalistische, beestachtige gebeuk op alles wat geluid voortbrengt heeft bij 'Af/Uit' een goed resultaat. Op een zware oerwoudroffel als basis snijden messcherpe metaalslagen je trommelvliezen bijkans in tweeën. Een muur van geluid op een aanstekelijk ritme. 'Element L' is daarentegen muzak. Een op toeren komende vliegtuigmotor, later weer in toeren afnemend, met in het geluid een faseverschuiving zou van Nons 'Pagan Muzak' afkomstig kunnen zijn. Maar ook dit nummer bevat het voor Z'ev essentiële begrip ritme.
Gemist wordt de geur van zweet en de explosieve bewegingen van Z'evs atletische lichaam. Dit zal echter de animalen onder ons niet beletten deze single te waarderen.

Gerard J. Walhof

THE MOTHMEN
Temptation (Do it records-import)
Single

Na de in Vinyl helaas onbesproken gebleven elpee 'Pay Attention' is er alweer een tweede single uit van the Mothmen, terwijl er op dit moment ook nog sprake is van een bijdrage aan een nieuwe compilatieplaat van het aan de weg timmerende Cherry Red label.
Het uitbrengen van zoveel geluidsdragend materiaal heeft echter niet veel effect opgeleverd, zelfs niet in eigen land. Ook kritisch Albion laat kwaliteit door de schuifdeuren verdwijnen. De new psychedelica beweging bijvoorbeeld had zich de moeite kunnen besparen om op materiaal terug te grijpen van dertien jaar geleden, het werd haar door the Mothmen nog maar twee jaar geleden al op een presenteerblaadje aangeboden.
Op 'Pay Attention' ging men zelfs zover om de gehele B-kant te vullen met één nummer naar just a pokeiaans voorbeeld. Wat viel er nog meer op te beluisteren? Een alternatieve discobeat, folk electrique, eigentijdse synthesizers en een lijzig stemgeluid met leuke verwarde verhaaltjes over dierenboerderijen bijvoorbeeld. Het verknipte resultaat van een dergelijke optelsom viel destijds aantrekkelijk te noemen. Nu op de nieuwe single voert de alternatieve discobeat de boventoon en is er drastisch de schaar gezet in de verknipheid van weleer.
Inderdaad, vele Engelse bands hebben een soortgelijke crossover gemaakt om de aandacht te krijgen van wie dan ook, alleen het oprechte Pay Attention deed dat niet en daarom geeft The Mothmen met Temptation toe ook bezweken te zijn. Heel eerlijk, erg jammer.

THE SLITS
Return of the Giant Slits (CBS)
Elpee

Een poos leek het of de Slits hun tijd hadden gehad. Op het podium stelden ze niet veel meer voor, vond ik afgelopen zomer, en voor mij hadden ze afgedaan.
In dat licht bekeken valt hun nieuwe LP 'Return of the Giant Slits' behoorlijk mee. Het is overigens wel bijzonder storend dat wordt gesuggereerd dat de Slits uit Tessa, Viv en Ari zouden bestaan (getuige de foto's op de hoes). Op de hoes wordt tekst vagelijk aangegeven 'Steve Beresford plays a lot on this record' (wat?), terwijl ook in het vage blijft wie er drumt. Als dat nog steeds Bruce Smith is (zoals van de zomer) of iemand anders, waarom staat dat er dan niet op? Deze vaagheden zijn storend, omdat duidelijk is dat er méér mensen – en mensen met een belangrijke artistieke bijdrage – dan de drie dames hebben meegedaan.
Maar goed, de plaat valt dus mee, en is zelfs af en toe mooi. In de eerste plaats goed geproduceerd – helder, met dieptewerking maar niet zwaar – door Dennis Bovell (degene die 'Cut' produceerde), Dick O'Dell en Nick Launay. Deze namen staan wèl vermeld.
De kwaliteit van de nummers is nogal wisselend. Zo vind ik 'Face Place', 'Difficult Fun' en 'Life on Earth' vrij vervelend. De hang van de Slits naar rituele en improviserende muziek is hier in zweverigheid blijven steken. Er wordt wat gerammeld, woordeloos en monotoon gezongen, wat getingeld en gejengeld op metalofoons, melodica's en dwarsfluiten, en af en toe hoor je een aardig thema. Maar er zijn ook prachtige nummers, en vreemd genoeg onder andere de oude en reeds eerder op plaat verschenen nummers zoals 'Or What it is?' en 'Animal Spacier'. De Slits op hun best zijn er enorm goed in om een licht ritme te verweven met melodielijnen, waardoor een cadans ontstaat die licht, en tegelijk ook pittig en opwekkend is (zoals 'Walk About' waarin de Slits trouwens meer dan vroeger op de Raincoats lijken). In deze nummers met wat meer pit is de zang van Ariane het mooist in andere nummers vind ik haar met haar vele vogeltrillers en ritueel gejengel vaak irritant.
De frisheid en spontaniteit van de Slits is weliswaar weg, maar ingeruild voor technische verfijning in de arrangementen. Ik vind niet dat ze tot een formule verstard zijn of commerciëel zijn geworden.
De plaat als totaal vergt nogal wat aandacht en vermoeit lichtelijk. Maar dat betekent, lijkt me, dat de Slits bij hun toehoorders nog steeds iets weten los te maken. Misschien op de plaat wel genietbaarder dan live.

Mart Roegholt

ESPLENDOR GEOMETRICO
Necrosis en la poya/P.I.E./ Negros hambrientos (Tic Tac)
Single

Ook in Spanje wordt experimenteel gemusiceerd. Dit alles zal daar wel onder de noemer 'underground' vallen. EG beweert op de verzamelelpee 'Fix Planet', dat hun muziek niet wordt begrepen en dat er slechts enkele kleine zaaltjes zijn waar ze hun experimentele leer kunnen uitdragen. Nu moet gezegd worden dat de gemiddelde muziekliefhebber ook geschokt zal zijn bij het aanhoren van deze muziek. Geen frisse modieuze synthesizer muziek maar zware harde klanken. Vooral 'Necrosis en la poya' zou in de hoog ovens niet opvallen. Wat je hoort is een enigszins rytmische synthesizer/ritmebox die doet denken aan het geluid van het slaan op platen ijzer. Tussen deze holle klanken door speelt een andere synthesizer wat fuzz-achtige geluiden en hoor je nauwelijks verstaanbare, sterk geecho-de, stemmen.
P.I.E., wat staat voor Paediphile Information Exchange, is een erg korte electronische samenspraak tussen een ritmebox en iets dat lijkt op een space-invader. Het laatste nummer tenslotte ligt geheel in de lijn van het nummer op de A kant.

DIF JUZ
Vibrating Air EP (4 AD)
12 inch

In een zelfde soort mooi getekende grijze hoes als hun eerste 12 inch (Huremics) is nu ook een tweede uitgekomen bij 4 AD. Op 'Vibrating Air' staan vier instrumentale stukken met weer even raadselachtige titels als op de voorganger. 'Gunet' en 'Soarn' staan op de kant met steviger muziek. Vooral in het eerste nummer zitten veel reggae invloeden verwerkt; harde bas en gebruik van dub en echo. Ondanks dat heeft het nummer geen echt Jamaicaans karakter. 'Heset' en 'Diselt' zijn de twee langzame en erg sfeervolle nummers. Het gitaarspel is vaak erg helder. De sfeer doet zelfs wat aan Durutti Column denken. In 'Diselt' zijn een sitar en oil-drums te horen, echter hier ook weer heel opvallend, zodat het niet storend werkt.

Oscar Smit

GIRLS AT OUR BEST
Pleasure (Happy Birthday-records)
Elpee

Dit is een vreemde plaat: melige popmuziek die me meestal de strot uitkwam maar waarvan ik toe moet geven dat ik er ook van heb genoten. Suikerzoete liedjes in de stijl van 'één, twee, drie, vier, hoedje van papier'. Ik dacht in eerste instantie dan ook te maken te hebben met de Engelse uitgave van 'Kinderen Voor Kinderen'.
Girls At Our Best lieten eerder met nummers als 'Politics', 'Warm Girls' en 'Go For Gold' al horen in staat te zijn om drie-minuten-liedjes te maken die zo de Top 40 in kunnen. Liedjes die je zo mee kunt zingen, het hoge iele stemgeluid van Judy Evans, oeh's en aah's. De muziek is vooral vrolijk. Kant één begint weliswaar nog met een heftig drum-intro maar gaat dan zo snel mogelijk over in de kneuterigheid die de hele elpee kenmerkt: '1, 2, go to pleasure avenue, 3, 4 head for fun-land for a treasure tour'.
Pleasure, daar draait alles om bij Girls At Our Best. Lol is natuurlijk belangrijk maar als ik deze plaat beluister krijg ik het idee dat het leven voor de vier alleen uit suikerspinnen en botsauto's bestaat. Alles klinkt zo lief, hebben ze daar in 'pleasure-land' geen twijfels, geen ruzie, gaat alles daar prima?
Nu ik dit schrijf snap ik niet hoe ik deze plaat gisteren goed kon vinden. Of toch: je moet enorm melig zijn om deze plaat te kunnen pruimen. Of je aan de oproep van Judy Evans gehoor moet geven betwijfel ik echter ten sterkste: 'We're expensive but we're worth it, take my worth and buy our new hit'.

Erwin Blom

THE STRANGLERS
La Folie (LBG 30342)
Elpee

Dit is de meest commerciële elpee tot dusverre van de Stranglers. Na de wat teleurstellende plaat 'The Meninblack' is het geruime tijd stil geweest rond dit Engelse viertal uit Londen. Nog geen jaar later komt de groep met een nieuwe plaat 'La Folie'. Een conceptalbum waarmee men waarschijnlijk een doorbraak naar het grote publiek wil bewerkstelligen. Tenminste die indruk krijg je bij het luisteren naar nummers als 'Golden Brown' en 'The man they love to hate'. Vrolijk gecontrueerde popsongs die even snel het oor uitgaan als dat ze er in komen.
Aan de andere kant heeft men toch geprobeerd het oude Stranglers-geluid te handhaven. Op deze manier ontstaat een wat vreemd aandoende synthese die kant noch wal raakt. Vooral als de groep tot overmaat van ramp de plaat besluit met een Franstalig chanson 'La Folie'. De titel spreekt in ieder geval boekdelen. 'La Folie' heeft de menselijke relatie in al zijn hoedanigheden als centraal thema, speciaal de valsheid en de schijnheidligheid die daarin vaak schuil gaat. Bijvoorbeeld in een nummer als 'Everybody loves you when you're dead' stelt de groep de mythevorming rond bekende personen aan de kaak, wanneer zij tegen hun wil het tijdelijke met het eeuwige moeten verwisselen.
De plaat hinkt een beetje op twee gedachten. Op zich zijn het allemaal best leuke nummers op een enkele na, maar voor een groep die zich in het verleden heel duidelijk wist te onderscheiden door hun karakteristieke geluid, is 'La Folie' een onsamenhangende plaat geworden.

Cornel La-Grouw

MAKING WAVES
12 Londense vrouwenbands
Girlfriend-records, distr. Rough Trade
Verzamelalbum

Featuring: Gymslips - Mistakes - Androids of Mu - Guest Stars - Real Insects - Rock Goddess - Belles - Amy and the Angels - Ministry of Marriage - Tang Twins - Nancy Boys - Sisterhood of Spit.
Dit is een plaat die je niet kan aanprijzen of veroordelen om de muziek, daarvoor is hij te divers. De muziekstijlen variëren van surf-sound (Belles) en blues tot ultra (Tangø Twins). Er staat een hard-rock-groep op met drie 17-jarige leathergirls (Rock Godess) en een soort feministisch charleston-orkest (Sisterhood of Spit); pretentieloze fris-spelende bands als Mistakes, Gymslips en Amy and the Angels, en bands met een veel persoonlijker gezicht zoals de Ministry of Marriage.
Deze elpee is een produkt van een beweging, en net zo goed een document als de eerste punkplaten. Een produkt uit de doe-het-zelf-hoek waar het nog niet eens gaat om het promoten van iets wat nog niet zo bekend is, maar om het uitvoeren van een idee.
Net als alle andere verzamelplaten van samenwerkingsverbanden tussen bands, resulteert dat in een sterke en een zwakke kant. In dit geval, sterk door het heldere overzicht over wat vrouwen tot nu toe in de popmuziek te bieden hebben

(mager, maar wel bijzonder volledig en steeds goed in zijn soort), en zwak door de rare kombinatie van muziek, die onder een andere noemer als een tang op een varken zou hebben geslagen.
Artistiek niet samenhangend dus, maar technisch gesproken van hoog niveau, zowel wat betreft de individuele prestaties als de opnamekwaliteit (8-sporen). Ik vind zulk soort platen zeker zo belangrijk als de zoveelste plaat van groep X.

Mart Roegholt

MKB PROVISOIRE
Provenance France EP (Ceeditions Tracks)
Single

Deze single is in een oplage van duizend genummerde exemplaren uitgebracht. MKB staat voor Messageros Killer Boys. 'Global memoire globale' is een monotoon werkje met een stem, die ons droog mededelingen doet over de val van Europa. De spaarzame begeleiding wordt gevormd door een synthesizer en droge drumslagen. Op de andere twee, wat meer punk-georiënteerde nummers is het drumwerk ook opvallend.

TGV
TGV partie 1 & 2 (Virgin)
Single

TGV staat voor Tres Grande Vitesse, de naam van de trein die vanuit Parijs met hoge snelheid naar het warme zuiden rijdt. Na een prachtig synthesizer-intro, dat bij de Human League niet zou misstaan, zijn de Franse vokalen eigenlijk een lichte anticlimax, ze verstoren de cadans. De instrumentale achterkant is beter, hier kun je tenminste ongestoord op dansen.

KALASHNIKOV
Snake in the room/Eros calling Thanatos/Dancing schyzo (Bondix Records)
Single

Een vijfmans formatie uit Metz, die zich volgens eigen zeggen (binnenhoes) bevinden op de kruising van 'La vague froide et le rock industriel'. Tevens luisteren ze al twee jaar naar PIL en vijftien dagen naar Joy Division. De uitkomst is er wel naar; harde gitaar muziek waar de doemgeest door heen dwaalt.

LES CRABES
Tibet/la claque du seigneur (Invisible)
Single

Deze single had op het Gig-label moeten verschijnen, echter nu is hij bij Invisible Records uitgebracht. De vokalen zijn hier ondergeschikt aan de instrumentale kompositie. Op 'Tibet' hoor je een ritmebox en een gitaar op de voorgrond, terwijl daar achter synthesizereffectjes, een voordragende stem en ge-echo-de vokalen aanwezig zijn. Voor de uit twee(!) nummers bestaande achterkant geldt hetzelfde, ook hier is alles voornamelijk instrumentaal.

ART & TECHNIQUE
Putsch in memoriam/T form (Hi Tec records)
Single

Na hun lp 'Clima-X' nu een single. 'Putsch' wordt overheerst door een vrij harde ritmebox, verder zijn synthesizer en freakerige gitaargeluiden te horen. De vokalen zijn electronisch vervormd. De achterkant is wat rustiger, hier doen een soort kortegolf geluiden hun à la Holger Czukay intrede. De vokalen zijn hier dusdanig vervormd dat ze tot klanken verworden zijn.

CHANTONS NOËL
(Les Disques du Crépuscule)
Verzamel elpee

Les Disques du Crépuscule toont zich erg aktief de laatste twee maanden. Naast een aantal singles is dit al weer hun tweede verzamel-elpee in korte tijd. 'Chantons Noël' heeft als ondertitel 'ghosts of Christmas past', maar wat is er zo 'Kerstmis' aan deze plaat? De meeste van de dertien nummers hebben wel een titel die daar aan doet denken maar wat schuilt daarachter? Het jazz-achtige 'Hot club of Christ', van Aztec Camera, is de enige song waarin bestaande kerstliedjes verwerkt zijn.

Het merendeel van de nummers heeft nauwelijks affectie met het Kerstfeest, getuige de inhoud van de vele bijdragen. Hieronder zijn bijvoorbeeld al een vijftal min of meer instrumentale stukken. Wat te denken van een calypso-achtige instrumental met de belachelijke titel 'Peepshow international' (Simon Topping)! Wel wordt er in dit nummer en ook in andere opvallend veel gebruik gemaakt van (kerst-?) belletjes. Ook het uit 1957 daterende 'Silhouettes' (origineel van the Rays) van het Amerikaanse Thick Pigeon had beter op de eerste verzamelaar ('Fruits of original sin') kunnen staan.

De enige opnames die wat duidelijker aan Kerstmis gerelateerd kunnen worden zijn die van Tuxedomoon, Swinging Buildings en White Birds. Het nummer van Tuxedomoon 'Weinachtrap' is hier al bekend door de uitvoering van Blaine Reiniger. Achter The White Birds gaat Wally Middendorp (Minny Pops) schuil, die een winters gedicht voordraagt.
Kortom, onder het mom van 'het is weer Kerstmis', werd door Crépuscule een langspeler samengesteld waarop eigenlijk helemaal geen kerstmuziek staat; op deze manier kunnen we nog heel wat van ze verwachten.
Wat echter overblijft is een vrij redelijke verzamel-elpee waarop de rustige nummers van Soft Verdict (met harp!), Paul Haig en Durutti Column de hoogtepunten zijn.

Oscar Smit

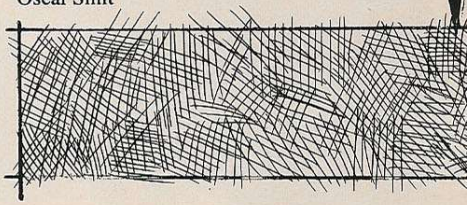

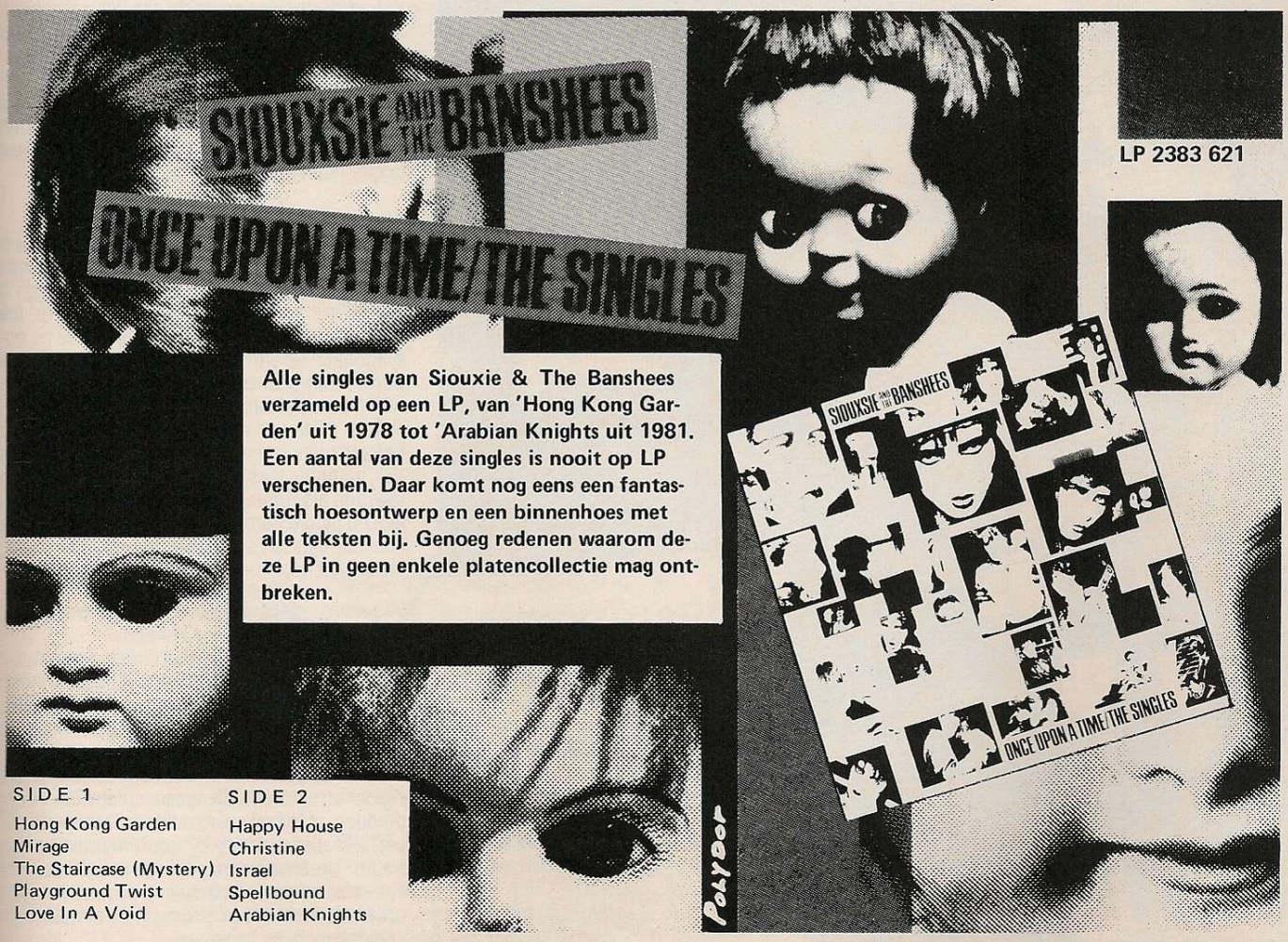

tekst: Dick Rijken foto: Fran van der Hoeven

PENGUIN LOOPT CAFE BINNEN

Op de dag dat het Penguin Café Orchestra in ons land aankomt om enkele optredens te doen, staat in sommige kranten een bericht over een pinguïn, die een café is binnengelopen. Toeval? Wie het P.C.O. kent, zal het bovenstaande minder verbazen. Hun muziek is een mengeling van allerlei alledaagse dingen, gecombineerd met iets ongrijpbaars. Ondanks het gebruik van simpele deuntjes blijft de muziek toch boeien. Simon Jeffes, de voorman van de groep luistert veel naar allerlei etnische muziek en speelt gewoon wat hij prettig vindt klinken. We zullen zien wat hij over het krantebericht en andere zaken te zeggen heeft.

Wat is 'the Penguin café?'

'Wat je me net vertelde over dat krantebericht geeft eigenlijk wel een aardig beeld. Ik ben nog nooit in Nederland geweest en op de eerste dag dat ik er ben, krijg ik een krant van die dag te zien met zo'n bericht erin. Dat is het eigenlijk al. De woorden 'penguin' en 'café' in één context. Jaren geleden kwam er een gedicht in me op dat begon met 'Ik ben de eigenaar van het penguin café'. Daar zag ik de woorden voor het eerst samen.

Verder was in het gedicht het random element, het onvoorspelbare karakter van alle dingen, belangrijker dan wat dan ook. Rond die tijd is eigenlijk ook de band ontstaan. Alles kan in principe elk moment uit elkaar vallen. Het is een beetje het idee van een nummer dat op onze eerste elpee ('Music from the penguin café', op Obscure records) staat, dat heet: 'The sound of someone you love, who's going away and it doesn't matter'.

Is de muziek voornamelijk gecomponeerd of geïmproviseerd?

'Het is vrij gecomponeerd, in die zin dat er altijd een vaste basis is. Elk stuk heeft zijn eigen thema. Er is echter ook genoeg ruimte voor eigen inbreng van de andere muzikanten. Zij zijn capabel genoeg om aan te voelen wat wel en wat niet ergens in past. Zo maar wat spelen is zeer nuttig om ideeën op te doen, maar die moeten dan wel goed worden uitgewerkt en dat is vaak het moeilijkste. Heel vaak lukt dat pas op het moment dat ik helemaal wanhopig ben en besluit de moed op te geven. Dan opeens heb ik precies wat ik zoek. 'The records actually represent my moments of defeat'.

De muziek is ook niet direct een uiting van emoties, maar kan deze zeker wel opwekken. Misschien dat ik in de toekomst wel eens wat expressievere of negatievere dingen ga doen'.

Heeft muziek iets speciaals?

'Ja, ik heb muziek altijd verkozen boven andere kunstvormen. Toen ik een jaar of dertien was, zag ik voor het eerst van mijn leven een gitaar en ik ben sindsdien verknocht aan het instrument. Ik geloof ook dat ik een bepaald muzikaal talent heb. Bovendien vind ik muziek meer lichaamsgericht. Mijn oren gaan als het ware mijn hele lichaam door. Je kunt ook bij het zien van iets een hele speciale ervaring hebben, maar met muziek kun je dat soort momenten vaak veel langer laten duren.

Naar wat voor muziek luister je zelf?

'Ik luister veel naar etnische muziek. Ik heb heel erg veel geleerd van Afrikaanse muziek; niet zozeer de muziek zelf, als wel de benadering. 'It taught me a lot about having your feet on the ground'. Het westerse establishment is zo onbuigbaar. De Afrikaanse benadering is heel puur. Geen geforceerde complexiteit, maar een onbevooroordeelde houding ten opzichte van geluid. Alles kan muziek zijn. Ook geluiden uit het dagelijks leven. Op onze tweede elpee staat een nummer met een in-gesprek toon van een telefoon als ritmische en melodische basis. Als je zo'n geluid combineert met bijvoorbeeld een ukelele, dan is het geheel niet meer abstract, maar juist heel concreet.

Waarom gebruik je bijna alleen maar acoustische instrumenten?

'Ik hecht veel waarde aan het directe contact met een instrument. De onzekerheid bij aanraking. Mijn mening omtrent traditie is sterk veranderd. Ik heb instrumenten als de viool, de cello of de hobo eigenlijk moeten herontdekken. De chaos, die met de punk kwam was zeer belangrijk om rigide structuren, die geen creativiteit meer duldden, af te breken, maar de orde verdween in veel gevallen ook. Op dit soort momenten kan traditie deze weer terug brengen. Je moet eerst chaos scheppen en daarna op de juiste manier ordenen. Het is een proces van afbreken en verfrist opnieuw beginnen'.

Pinguïn van Artis ging aan de zwier

(Van een onzer verslaggevers)

AMSTERDAM — De Amsterdamse dierentuin Artis werd onlangs opgebeld door een cafehouder, die meldde dat er een pinguïn bij hem in de bar zat. Aanvankelijk dacht men te doen te hebben met een grappenmaker. De man aan de

WEL EN WEE IN ARNHEM

'Go where the action isn't, that's where it is'. Met dit citaat van dichter-speurneus John Cooper Clarke duidden de organisatoren van de manifestatie 'Plan A' aan, dat een zodanig gebeuren wel moest plaatsvinden in een stad waar moderne en experimentele (live-) muziek door een aanhoudende externe druk naar het schimmenrijk, de onderwereld werd verwezen.

De stad waar dit zich afspeelde, is de Gelderse hoofdstad Arnhem. Een regionaal centrum voor cultuur, in het bezit van een schouwburg, een museum, een kunstacademie en vele kroegen. Een omgeving waarin de popmuziek in een evenwicht van mede- en tegenwerking een florerend bestaan leidde. Illustere namen als **Mijnheer Jansen, Monomen** en **Morenes** klinken velen niet onbekend in de oren. Zoals zovaak bleek ook hier de kunstacademie een broedplaats van vermeend talent. Zelfs een vruchtbaar samengaan van het muzikale en het visuele werd niet geschuwd. Zoals zovaak kreeg ook hier de tegenwerking de overhand en verarmde het openbare gebeuren tot huiskamergebeuren.

Dat deze verarming geenszins de kwaliteit van de muzikale vindingen heeft betroffen moest 'Plan A' bewijzen. 'Plan A' was opgezet vanuit het ondergrondse als 'een live-gebeuren van Arnhemse zelftapers en wave-muzikanten in de schouwburg met audio-visueel spektakel: geen popconcert maar A musement'. Een ontwikkeling moest hoorbaar worden gemaakt. Een aantal Arnhemse muzikanten werd benaderd.

Onder hen bevonden zich vele oude bekenden. In de meest uiteenlopende samenwerkingsverbanden maakten zij composities voor de manifestatie. Het visuele kader werd geschapen door projectiekunstenaar Gerard Huisman. Dit alles leidde tot een breed muzikaal spectrum uitgewerkt in elf sets met als vrijwel enige binding de actualiteit. De kleine zaal van de schouwburg aan de Velperbinnensingel was de plaats waar op 3 december 'Plan A' ten uitvoer werd gebracht. Een, wat plaats betreft, vreemde keus.

Het muziekgebeuren was volgens de organisatoren door overheidsoptreden tot een ondergronds voortbestaan gedwongen. Het opnieuw publiek manifesteren ervan lijkt dan toch een daad van verzet of, op z'n minst, kritiek. Deze daad werd ontkracht door het gebruik van een overheidsbolwerk dat niet de functie heeft moderne muziek te laten weerklinken en er uiteraard nooit frequent plaats voor zal vrijmaken. Hierdoor wordt de Arnhemse moderne muziek opnieuw naar de onderwereld verwezen.

Tussen witte schermen en voor een wit decor waarop dia's en films (in de pauzes oude reclamefilmpjes) vaak zelfs over hen heen werden geprojecteerd, stonden de muzikanten. Zij brachten een scala van muzikale uitingen naar voren. Het octet **Combo Wind,** bestaande uit acht saxofonisten, van bariton tot alt, improviseerde, begeleid door bas en drums. **Adinda** maakte met als backingvocalistes twee zingende zusjes frisse, melodieuze popmuziek. **Van Kaye, Ignit** en **Wizzkopf** playbackten gedeeltelijk hun synthesizersongs en de **Remo-Tobs,** in de klassieke lineup, vernieuwden niet echt, maar swingden wel, met een hoofdrol voor de scheurende, hor[illegible] saxofoon. En dit is slechts een greep uit wat er te horen wa[illegible]

'Plan A' mag een terugkerende manifestatie worden, mits ze wat minder het karakter draagt van een cultureel schoolfeestje in de schouwburg. Want muzikaal Arnhem verdient echt wel zijn eigen ruimtes naast de Stokvishal en de Jacobiberg.

THAM-THAM CASSETTES

Zoals zovele steden heeft ook Arnhem sinds kort haar eigen low-budget cassettelabel. Ontstaan vanuit een grap, een cassettemagazine voor vrienden, bleek de belangstelling zo groot, dat de zaak op grotere schaal werd aangepakt. Tham-Tham brengt nu drie soorten cassettes uit. Ten eerste is er het oorspronkelijke maandelijkse magazine, de Casettegazette. Vervolgens bevat de 'Unicum' serie live-optredens, sessies en themacassettes. En de conventionele ('Label 3') serie tenslotte bestaat uit cassettes met muziek van bands en soloartiesten.

Als het studiomateriaal betreft, is dit afkomstig uit de kleine studio van de popvereniging Tijdverdrijf.

Tham-Tham richt zich vooral op experimentele en vernieuwende muziek. Zo brengen zij een cassette uit van de 'Plan A' manifestatie. Wil je meer weten, bel dan 085-425340.

DING DONG DISK

Ed en Ignatine van Kasteren, de eerste bekend uit de Monomen, hebben met een eerste release kennis gegeven van de geboorte van het Arnhemse label Ding Dong Disk. Deze release betreft de epee (DDD 1111) van Van Kaye + Ignit, achter welke namen de twee voornoemde personen schuilgaan. Zij worden bijgestaan door 1000 Idiotenmede-oprichter Wizzkopf. Het plaatje bevat vier romantische minimale synthesizersongs. Deze zijn thuis opgenomen op een viersporenrecorder, hetgeen een redelijke geluidskwaliteit waarborgt.

In de toekomst zal Ding Dong ook andere Gelderse groepen of individuen een kanaal verschaffen om op non-profit basis en eventueel met andere media hun culturele uitingen wereldkundig te maken.

Adres: Ding Dong Disk. Broekstraat 121, 6828 PN Arnhem.

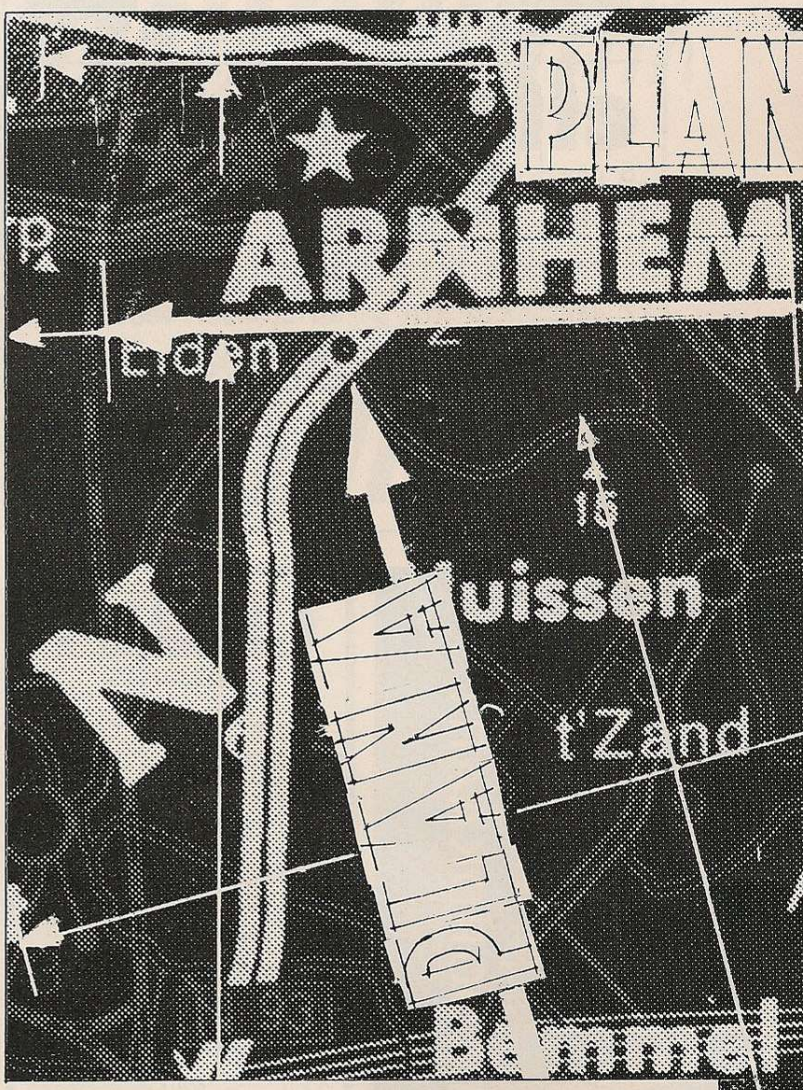

Vincent 2 zoekt:
RITMEMAN/VROUW.
mogelijkheden:
(elektronische) drums, ritmebox, synthesizer
muziek:
sobere romantiek
020 - 761809

tekst: Gerard J. Walhof

vera

OOSTERSTRAAT 44 GRONINGEN

JANUARI

zo. 10	U;K.DECAY
do. 14	T.C.MATIC
zo. 17	CRISPY AMBULANCE + SECTION 25
zo. 24	VICE SQUAD
do. 28	DEPARTMENT S

effenaar

8 Jan.	Section 25 + Crispy Ambulance
9 Jan.	Factorij (theater)
15 Jan.	TC Matic + Arbeit Adelt
22 Jan.	Rip Rig & Panic(onder voorbehoud)
23 Jan.	No Panic (theater)
28 Jan.	Open Podium

dommelstraat 2 5611 ck eindhoven
tel: 040-448861

AKHNATON

KOM OOK EENS NAAR EEN VERNIEUWD AKHNATON !!!!!!!

* Akhnaton Dub Club. Reggaeavond.
  elke donderdagavond van 21.00-2.00 uur. Gelegenheid tot 'toasten': dichters dragen eigen werk voor op dub-muziek.
* Akhnaton Societeit
  elke vrijdag- en zaterdagavond van 22.00-4.00 uur.
  muziek: new wave, ska en reggae
  films: speelfilms om 23.30 en 1.30 uur
  video: kontinu videotapes, muziek e.a.
* Akhnaton Drukkerij. Tel. 263607
  Professionele offset- en zeefdrukkerij, met lage prijzen voor niet-kommercieel drukwerk.
* Akhnaton is een vrijwilligerscentrum. Heb je zin om in je vrije tijd ook iets te doen (achter de bar, films draaien en programmeren etc.) kom dan eens langs en vraag naar Agnes of Glenn.

entreeprijzen
leden: 3,-- (inkl. 1 konsumptie)
niet-leden: 3,--

nieuwezijds kolk 25
amsterdam
243396

GIGANT
APELDOORN

JANUARI

VR 1	TALISMAN
ZA 2	BRASSERS & SIGLO XX
ZO 3	WINTERPOP '82
ZO 8	DELMONTES
VR 15	SECTION 25 & CRISBY AMBULANCE
ZA 16	LAMBRETTAS
ZO 17	T C MATIC
VR 22	VICE SQUAD
ZO 24	PALAIS SCHAUMBURG
ZA 30	DEPARTMENT S
ZO 31	HERMAN BROOD

VERWACHT

KRUPPS
T V 21

055 - 216346

MELKWEG

ZA 2	MARGRIET ESHUYS BAND
VR 8	THE DELMONTES
ZA 9	MARK FOGGO
ZO 10	SECTION 25
	CRISPY AMBULANCE
DO 14 - ZO 17	PROVINCIEPOP
	Drie nederlandse bands per avond met o.a.:
DO 14	NORMAN & THE STARMAKERS FRL.
VR 15	FRANK BOEYEN GROEP GLD.
ZA 16	LACE BRB.
	THE SERIAL ZLD.
ZO 17	NASMAK
DO 21	PALAIS SCHAUMBURG BRD. EXP. ROCK
ZA 23	WESTFRIES POPCOLLECTIEF
	- DIE SCHONSTE MADCHEN DER WELT
	- THE OBSESSIONS
	- PRIMITIVE ART
DO 28	GROEPENAVOND
ZA 30	POISON IVY
	TIGER
	FROZEN FROG
ZO 31	A BIGGER SPLASH

TEL: 241777 AMSTERDAM

GREENSLEEVES REGGAE
12 inch 45 toeren
o.a.
Heptones-Capital Letters
Clint Eastwood-Revolutionaires
Reggae Regular-Barrington Levy
Dr. Alimentado-Sister Love, etc.
4,95 per stuk

grammofoonplaten, Gen. Cronjèstraat 13, Haarlem 023-251222

33 /
/ 45

NIEUWESTAD 129 LEEUWARDEN 058-139511

EIGEN ONTWERPEN
FIORUCCI AUTHORIZED DEALER

SAM SAM

OOSTERSTR.16 GRONINGEN 050 - 140261

ANTWOORDKAART

☐ **OUDE NUMMERS**

Bestelling oude nummers VINYL
a f4,50.
Betaling na ontvangst acceptgirokaart.

Nrs. ☐2 ☐3 ☐4 ☐5 ☐6 ☐7 ☐8 ☐9
A.U.B. Nummers aankruisen

☐ **ABONNEMENT**

Ik abonneer me voor 12 nummers op VINYL voor f41.- en betaal zodra ik een acceptgirokaart heb ontvangen.

Opsturen in een envelop
zonder postzegel naar:

Naam : .....

Adres : .....

Postcode : .....

Woonplaats : .....

VINYL
ANTWOORDNUMMER 19401
1000 VK AMSTERDAM

boudisque
Haringpakkerssteeg 10-18
1012 LR Amsterdam
Telefoon: 020-233911/232603
Telefoon engros: 020-220788
Telex: 12589 BOUDA NL

OPTIEN 1981

MICHIEL

1. LEVEL 42 - LEVEL 42
2. QUINCY JONES - THE DUDE
3. E.W.& F. - RAISE
4. BOB JAMES - SIGN OF THE TIMES
5. CHIC - TAKE IT OFF
6. L.VANDROSS - NEVER TOO MUCH
7. CHANGE - PARADISE
8. PRINCE - CONTROVERSY
9. KRAFTWERK - COMPUTER WORLD
10. A.MOUZON - BY ALL MEANS

SANDER

1. MEDIUM MEDIUM - THE GLITTERHOUSE
2. ASSOCIATES - FOURTH DRAWER DOWN
3. SIMPLE MINDS - SONS OF FASCINATION
4. COMSAT ANGELS - SLEEP NO MORE
5. TC MATIC - IDEM
6. THE SOUND - FROM THE LION'S MOUTH
7. THE FALL - EARLY YEARS 77-79
8. MODERN EON - FICTION TALES
9. AU PAIRS - PLAYING WITH A DIFFERENT SEX
10. BASEMENT FIVE - 1965-1980
    EX AEQUO NEW ORDER - MOVEMENT

FURY

1. KING CRIMSON - DISCIPLINE
2. UNDER UN SORT SOL -
3. MODERN EON - FICTION TALES
4. NEW MUSIK - ANYTIME/ANYWHERE
5. PETER GABRIEL - III
6. RUPERT HINE - IMMUNITY
7. MEDIUM MEDIUM - IDEM
8. LINTON KWESI JOHNSON - IN DUB
9. XTC - BLACK SEA
10. YELLOW MAGIC - BGM

BACH

1. LEVEL 42 - LEVEL 42
2. U2 - BOY
3. WIPERS - YOUTH OF AMERICA
4. JOY DIVISION - CLOSER
5. SIMPLE MINDS - EMPIRE & DANCE
6. CHANGE - MIRACLES
7. JAPAN - GENTLEMAN TAKE POLAROIDS
8. WOLFGANG BOCK - CYCLES
9. SCHLEIMER K - IDEM
10. ANNA TREDJE - (ZWEEDS MINIMAL)

JOHAN

1. KING CRIMSON - DISCIPLINE
2. RUPERT HINE - IMMUNITY
3. SOUNDS - DISCI
4. ENO & BYRNE - LIFE IN A BUSH
5. YELLOW MAGIC - BGM
6. ASSOCIATES - FOURTH DRAWER DOWN
7. JOY DIVISION - STILL
8. ROBIN HITCHCOCK - BLACK SNAKE
9. JAPAN - GENTLEMEN TAKE POLAROID
10. SCHLEIMER K - 1

CHRIS

1. ECHO & THE BUNNYMEN - HEAVEN UP THERE
2. YELLOW MAGIC - BGM
3. RAMONES - PLEASANT DREAMS
4. SOME BIZARRE ALBUM
5. THE WIPERS - YOUTH OF AMERICA
6. THE SOUND - FROM THE LION'S MOUTH
7. NEVILLE BROTHERS - FIRE ON THE BAYOU
8. COMSAT ANGELS - SLEEP NO MORE
9. NO BIG BUSINESS
10. SIMPLE MINDS - SONS & FASCINATION

ROBBIES

1. TC MATIC - IDEM
2. BOW WOW WOW-LOUIS QUATORZE (CASS.)
3. DELTA 5 - SEE THE WHIRL
4. RANDOM HOLD - AVALANCHE
5. BUNNY WAILER - ROCK'N'GROOVE
5. SINGERS & PLAYERS-WAR OF WORLDS
6. THE FALL - EARLY YEARS
7. YELLO - CLARO QUE SI
8. THOMPSON TWINS - A PRODUCT OF
9. VICTORIAN PARENTS - SILENCE FOLLOW
10. MODERN EON - FICTION TALES

RAUL VELD.

1. LEVEL 42 - LEVEL 42
2. EARTH WIND & FIRE - I AM
3. PRINCE - CONTROVERSY
4. YUKIHIRO TAKAHASHI - NEUROMATIC
5. SHARON REDD - HANDLE IT (REMIX)
6. CHANGE - MIRACLES
7. KRAFTWERK - COMPUTER WORLD
8. VAUGHAN MASON - ROCKIN BIG GUITAR
9. YELLOW MAGIC - BGM
10. THE BB & Q BAND - SAME

RUUD

1. KING CRIMSON - DISCIPLINE
2. BRAMLAAN - ALOFT IN A BALLOON
3. AU PAIRS - PLAYING WITH DIFFERENT SEX
4. MEDIUM MEDIUM - IDEM
5. ENO/BYRNE - LIFE IN A BUSH OF GHOSTS
6. JOY DIVISION - CLOSER
7. NEW MUSIK - ANYTIME/ANYWHERE
8. JAPAN - TIN DRUM
9. JOAN ARMATRADING - WALK UNDER LADDERS
10. GRACE JONES - NIGHTCLUBBING

MARJON

1. PAT TRAVERS - RADIO ACTIVE
2. THIN LIZZY - RENEGADE
3. PRINCE - CONTROVERSY
4. JOE VITALE - PLANTATION HARBOR
5. YELLO - CLARO QUE SI
6. GARLAND JEFFREYS - NO ESCAPE
7. GRAIG LEON - NOMMOS
8. DAVE EDMUNDS - TWANGIN..
9. BOB JAMES - SIGN OF THE TIMES
10. DAVID JOHANSEN - HERE COMES THE NIGHT

JASPER

1. LEVEL 42 - LEVEL 42
2. GRACE JONES - NIGHTCLUBBING
3. QUINCY JONES - THE DUDE
4. PRINCE - CONTROVERSY
5. CHIC - TAKE IT OFF
6. HERBIE HANCOCK - MAGIC WINDOWS
7. A.MOUZON - BY ALL MEANS
8. E.W.F. - RAISE
9. BOB JAMES - SIGN OF THE TIMES
10. JOHNNY GUITAR WATSON -
    THAT'S WHAT TIME...

COR

1. GREGORY ISAACS - MORE GREGORY
2. BUNNY WAILER - ROCK'N'GROOVE
3. THEATRE OF HATE - LIVE
4. BLACK UHURU - RED
5. WAILING SOULS - FIRE HOUSE ROCK
6. STEELY DAN - GAUCHO
7. GREGORY ISAACS - BEST OF VOL.II
8. SINGERS & PLAYERS - WAR OF WORDS
9. LEE FARDON - STORIES OF ADVENTURE
10. SOUND D'AFRIQUE

BRUTUS

SPEC. 50 & 60 JAREN KLEDING

ZWAANSHALS 304 ROTTERDAM 010 675620
WATERLOOPLEIN AMSTERDAM